

Ètica, compromís i repte per a la comunicació social

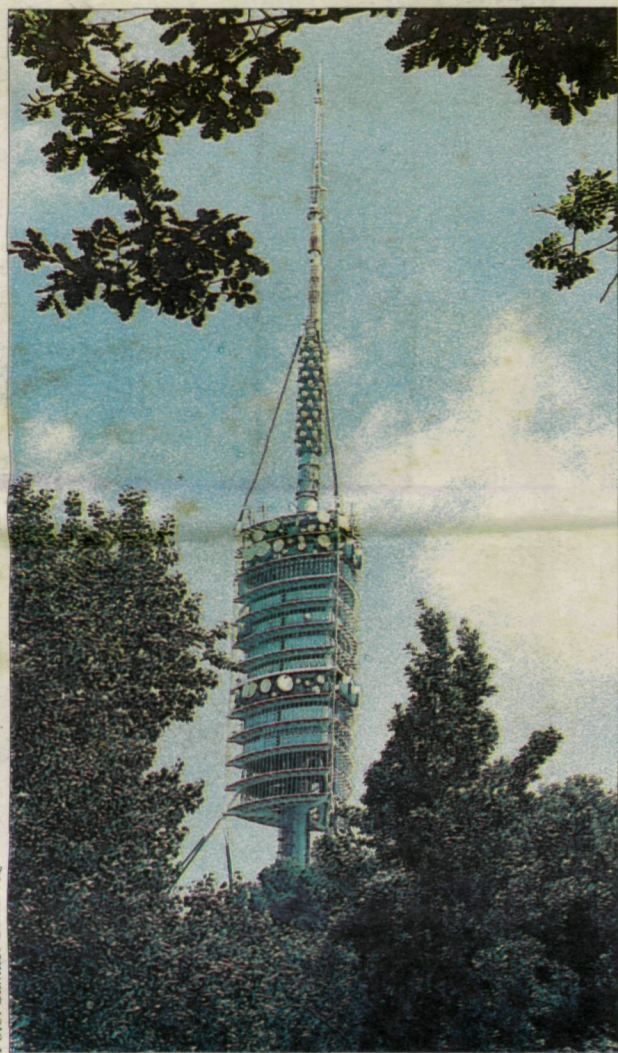

Foto: Samuel Gutiérrez

Torre de comunicacions de Collserola.

El Papa insta els periodistes a ser autèntics cristians

Dos anys després del document sobre *Ètica a la Publicitat*, el Pontifici Consell per a les Comunicacions Socials ha publicat un nou text en què convida els periodistes a servir en tot moment la persona i la comunitat a través de la construcció d'una societat basada en criteris de solidaritat, justícia i amor. El document reconeix les possibilitats dels mitjans de comunicació, però també posa de relleu els seus perills. Un dels temes que preocupa l'Església en matèria comunicativa és Internet. Sobre aquest aspecte parla Leticia Soberon, membre de la Coordinació General de la RIIAL (Xarxa Informàtica de l'Església a Amèrica Llatina) i del Pontifici Consell per a les Comunicacions Socials, que comenta la Pastoral Informàtica de l'Església.

En la presentació del nou document *Ètica a les comunicacions socials* es va plantejar la relació de l'Església amb els professionals de la comunicació. En aquest Any Sant, els periodistes també han celebrat el seu Jubileu, una oportunitat que va aprofitar el Sant Pare per animar aquests professionals a reflexionar sobre la seva vocació de cristians compromesos en el món de la comunicació.

Pàg. 2, 3, 5 i 6

Escola d'Estiu per a Catequistes celebrada al Seminari de Barcelona l'any passat.

Vintena edició de l'Escola d'Estiu per a Catequistes

El Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i les Illes Balears (SIC) ha programat per vintè any consecutiu dos cursos de l'Escola d'Estiu per a Catequistes a celebrar a Barcelona, del 17 al 21 de juliol, i a Tarragona, del 31 de juliol al 5 d'agost. El termini d'inscripció és fins al dia 7 de juliol. L'acte central consistirà, a redós de l'any jubilar, en la presentació del *Projecte Global de Catequesi* el dimarts dia 1 d'agost, a les sis de la tarda, a la catedral de Tarragona. L'acte serà presidit per l'arquebisbe metropolità i primat, Mons. Lluís Martínez Sistach, i per Mons. Xavier Salinas, bisbe de Tortosa i president del Secretariat Interdiocesà de Catequesi.

Pàg. 17

Centenari del gran humanista Saint-Exupéry

El 29 de juny es commemora el centenari del naixement de l'escriptor i pilot francès Antoine de Saint-Exupéry (1900-1944), autor d'una de les obres mestres de la literatura universal: *El petit príncep*. Aquest llibre magistral i inclassificable és una bella metàfora sobre l'autèntic significat de la vida, la qual és percebuda a través dels ulls d'un infant com una aventura en lluita contínua per assolir la felicitat. Antoine de Saint-Exupéry va ensenyar els lectors a mirar les coses amb el cor.

Pàg. 30

Il·lustració original de Saint-Exupéry per a «El petit príncep».

Hospitalàries: vocació d'amor

L'amor, l'acollida, la confiança en Déu, el testimoni de vida i la lluita incansable, des de fa més d'un segle, a favor de les persones que pateixen malalties mentals i disminucions psíquiques són pilars que defineixen la tasca de la congregació de les Germanes Hospitalàries del Sagrat Cor de Jesús, que van celebrar el Jubileu a Montserrat.

Pàg. 24 i 25

Sumari

Pàg. 7 El Congrés Eucarístic Internacional, cor jubilar

Pàg. 18 Jornada monàstica a Poblet

Pàg. 19 Jubileu dels moviments laicals a Tortosa

Pàg. 23 Lleida: el Carmel i Teresa de Lisieux protagonitzen dos llibres

Pàg. 32 Festival de música religiosa a Girona

Editorial

Periodisme ètic

Els mitjans de comunicació exerceixen un poder impressionant en les consciències dels ciutadans. Si tots els mitjans conjuntament es posen d'acord per fer creure a la societat una informació o un punt de vista, està clar que ho aconseguiran. Gràcies a Déu no totes les comunicacions estan en les mateixes mans, i per tant és possible realitzar un contrast entre el que diuen uns i altres i intentar arribar a la veritat.

Un examen exhaustiu dels nostres mitjans de comunicació ens oferiria un plural ventall d'estils i de línies a seguir. Trobaríem el que busca l'objectivitat i la imparcialitat, però també el que segueix fidelment les directrius d'un grup polític o de pressió mediàtica, finalment també podríem comprovar com hi ha qui està disposat a «vendre» el seu producte a costa del que sigui, fins i tot a base de sensacionalisme barat o a la recerca de la morbositat que per desgràcia interessa a tantes persones.

És legítim que un mitjà serveixi una determinada ideologia mentre la seva actuació tendenciosa no lesioni la veritat, que ha d'estar per damunt de tota batalla política, o bé quan no s'arribi a l'insult i a la desqualificació vergonyosa de l'adversari. Som en un món democràtic i cadascú pot expressar la seva opinió i la forma de solucionar els problemes i els mals de la societat, però això no dona carta blanca per entrar en batalles cruentes —encara que siguin dialèctiques o escrites— contra l'oponent. Perquè d'aquesta manera s'està generant en l'opinió pública un clima de crispació que no ajuda al diàleg i a la convivència.

D'altra banda, no pot acceptar-se el periodisme sense ètica, aquell que posa els valors comercials per damunt dels morals. En nom de la viabilitat econòmica de l'empresa s'entra en la intimitat de les persones, desvetllant tots els detalls de la vida interna de personatges més o

menys coneguts. En alguns casos no es dubta a fer aparèixer sense pudors imatges o reportatges de persones nues o mig nues o realitzant determinats actes sexuals, totalment en contra de les persones implicades.

L'escàndol «ven» i per tant és qüestió de buscar-lo al preu que sigui. No importen tampoc els mitjans, encara que siguin il·legals. L'important és el producte final i com diria aquella màxima: «El fi justifica els mitjans.» Llavors ens trobem amb articles, reportatges i programes dels anomenats «escombraria». Tot-hom ho afirma, però curiosament són molts els que ho miren, escolten o llegeixen, i fan pujar la quota de recepció d'aquell mitjà.

En alguns mitjans de comunicació es troba a faltar una mica d'ètica i de justícia en relació amb la informació que genera l'Església i els cristians. Així, per exemple, hi ha mitjans que només informen de les notícies negatives que afecten el Poble de Déu. Només se citen escàndols, discrepàncies, problemes interns, crítiques externes... Les concentracions de milions de persones que reuneix el Papa en les seves trobades o viatges són minimitzades al màxim i fins i tot ignorades. La mateixa sort corren les accions solidàries a favor dels pobres del nostre món, o els reconeixements públics que moltes personalitats de l'Església reben d'institucions qualificades.

Per això l'Església i totes les entitats que encara que no siguin creients lluiten per un món ètic on es tinguin en compte els valors morals, han de continuar les seves campanyes a favor de la dignitat dels nostres mitjans de comunicació, segur que els mitjans criticats es defensaran i diran que cal respectar la llibertat d'expressió i el dret a exercir el periodisme de forma plural, però és que en això estem d'acord tots, l'única cosa que es demana és que als nostres mitjans no manqui una mica d'ètica en la comunicació.

Sumari

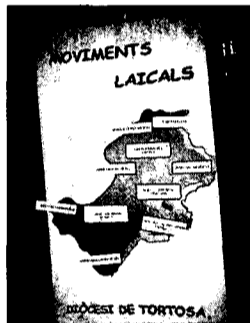
7

El Congrés Eucarístic Internacional, cor jubilar

18

Jornada monàstica a Poblet

19

Jubileu dels moviments laicals a Tortosa

23

Lleida: el Carmel i Teresa de Lisieux protagonitzen dos llibres

30

Centenari del naixement de Saint-Exupéry

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire, Marta Puyol

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Montse Sans, ANDALUSIA; Guillem Farré, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Lluís Serra i Miriam Díez ROMA; Guillem Ferrer, SES ILLES; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Benet Roigé, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA; Fàtima Alemany, VIC

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Josep M. Aragonès, Pilarín Bayés, Oriol Camps, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Francesc Nicolau, Antoni Reig, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, Josep Ventura, P-J Ynaraja

Fundadors: Mn. Joan-E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa
Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció:
C/ Puiggari, 5-7 - 08014 BARCELONA - Tel. 934 905 988,
Fax 934 902 035 - E-mail: catcris@idgrup.iber.net.com

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Jordi Baig, Alfons Miralles

Subscripcions: Antònia Canals, Elena Garcia, Isabel Giralt

Administració i comptabilitat: Mònica Torras

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Cra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 11.180 ptes.
Resta d'Europa: 21.684 ptes.
Amèrica i Àfrica: 26.884 ptes.
Àsia i Oceania: 37.804 ptes.

en primer pla

Ètica a les comunicacions socials

■ Nou document del Consell Pontifici per a les Comunicacions Socials

ROMA.— Dos anys després del document sobre *Ètica a la Publicitat*, el Pontifici Consell per a les Comunicacions Socials ha llençat un nou text que convida als periodistes a servir en tot moment la persona humana i la comunitat mitjançant la construcció d'una societat fonamentada en criteris de solidaritat, justícia i amor.

El document, que no té caràcter d'instrucció pastoral ni d'encíclica, vol incentivar la reflexió ètica sobre els mitjans, no només els tradicionals sinó els que configuren la nova cultura mediàtica actual.

Les parts centrals s'ocupen de la comunicació social al servei de la persona humana; la comunicació social que viola el bé de la persona i alguns principis ètics importants.

Després d'haver lloat les potencialitats dels mitjans, posa en alerta del perill que tenen per bloquejar les persones, per conduir-les vers comunitats perverses organitzades entorn de valors destructius i per augmentar el conflicte. Quantitativament, podria semblar que el document es decanta per aquesta visió dels perills dels mitjans, però el conjunt del text és volgutament equilibrat i posa, com fan normalment aquest tipus de publicació, en la mateixa balança les llums i les ombres del fenomen.

Frenar els monopolis

Els mitjans són instrumentalitzats per donar suport a sistemes econòmics que serveixen a la cobdícia i beneficien només unes minories. El punt 14 del document sobre *Ètica a les comunicacions socials* situa el neoliberalisme com a cas típic d'una «concepció economicista de l'home» i exigeix que el periodista no es limiti a referir la situació tal com és sinó que demana que no obliidi alguns casos de patiment humà que són sistemàticament ignorats per part dels mitjans. Cita la supressió de les cultures indígenes, la violació dels drets humans, els conflictes entre grups i religions i la persistència de mals com la pobresa o la repressió política.

No obstant això, incentivar el progrés i agrair les noves tecnologies com a possibilitats reals per a l'evangelització, es constata que la distribució de tecnologia és un dels factors que fa que algunes persones siguin riques en informació i en canvi d'altres esdevinguin pobres, en una època en què la prosperitat, fins i tot la supervivència, depenen precisament de la informació.

Internet desperta una preocupació especial pel que fa a «les conseqüències radicalment noves que comporta: pèrdua

del pes específic de la informació i reducció dels missatges a pura informació», a més de la manca de responsabilitat en l'ús i la debilitació de les relacions interpersonals.

Els polítics manipuladors i demagògics són també un dels punts de mira del document: «Els polítics sense escrúpols usen els mitjans de comunicació per a la demagogia i l'engany, i donen suport a polítiques injustes i a règims opressius.»

El text repeteix l'accés dels més pobres a la comunicació: «La comunicació

transcultural no s'hauria de fer en detriment dels més dèbils.»

En la presentació del text als periodistes, els impulsors del document (Pontifici Consell per a les Comunicacions Socials) van voler aclarir que la novetat rau en el sol fet de l'existència del document. Fins ara hi havia *Ètica a la Publicitat*, però no al món de les comunicacions en general. Més enllà d'aquesta constatació, el document no fa aportacions revolucionàries sinó que incentiva a aplicar els principis ètics de sempre. L'ètica no és un plus que s'ha d'aplicar al món de la comunicació, sinó una dimensió que n'envolta el contingut, és a dir, els missatges; el procés pel qual es du a terme la comunicació i les qüestions fonamentals, estructurals i sistemàtiques. El principi ètic que fa de fil conductor és, o hauria de ser, que la per-

sona i la comunitat humanes són el fi i la mesura de l'ús d'aquests mitjans.

L'Església i l'opinió pública

És interessant observar que el nou document vaticà recupera la noció de la comunicació interna en l'Església, insinuada en altres textos anàlegs: «Un flux recíproc d'informació i punts de vista entre els pastors i els fidels, una llibertat d'expressió que tingui en compte el bé de la comunitat i el paper del Magisteri en promoure-la, i una opinió pública responsable, són expressions importants del dret fonamental al diàleg i a la informació al si de l'Església.»

S'adverteix que en algunes ocasions l'Església ha de practicar la reserva i la discreció, però assumeix que no ho hauria de fer per manipular o controlar.

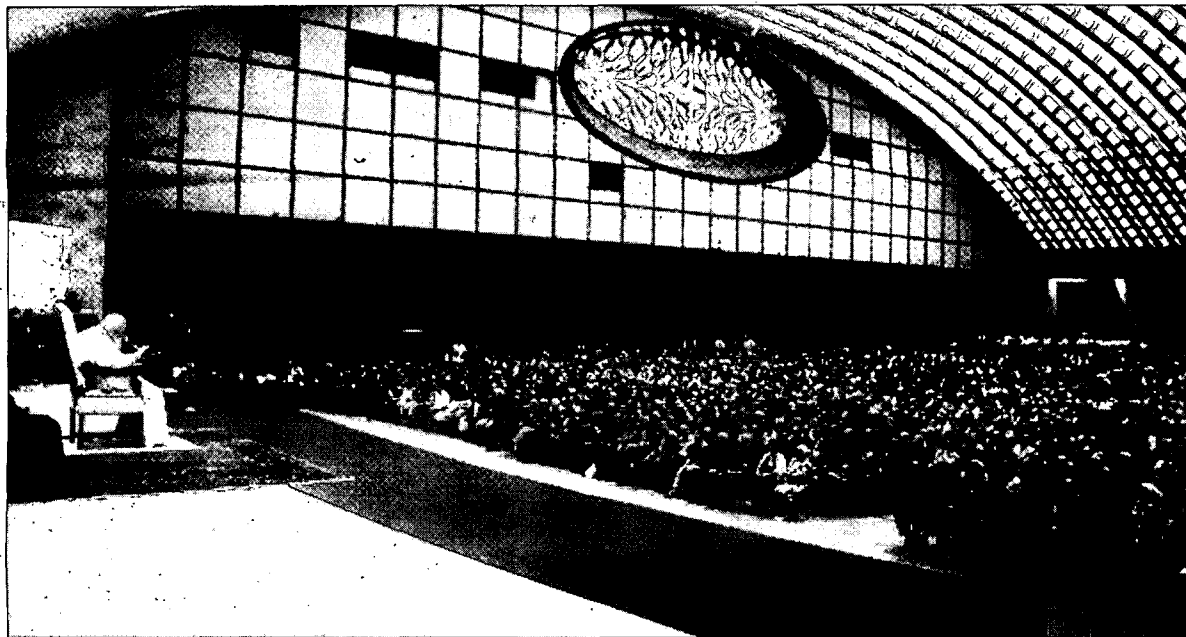
«La comunicació per part de l'Església hauria de ser exemplar, reflectir els elevats models de veritat, responsabilitat i sensibilitat respecte els drets humans.» El text desenvolupa aquesta afirmació afegint que «els mitjans de comunicació de l'Església s'haurien d'esforçar per comunicar la plenitud de la veritat sobre el significat de la vida humana i de la història», especialment tal com està continguda a la Bíblia i al Magisteri.

Els qui representen l'Església han de tenir una relació amb els periodistes d'honradesa i integritat, encara que les preguntes d'aquests «provoquin algunes vegades perple-

xitat i desencant, sobretot quan corresponen poc al contingut fonamental del missatge que hem de transmetre». Així, la credibilitat ha de ser un valor fonamental per a l'Església, i «els qui parlen en el seu nom han de donar respostes creïbles i veritables a aquestes preguntes aparentment incòmodes». Ningú, però, no té dret a parlar en nom de l'Església ni a implicar-la en allò que fa sense haver estat designat expressament. Així doncs, les opinions personals no s'han de presentar com a ensenyaments de l'Església.

A més, els pastors haurien d'estimular l'ús dels mitjans per difondre l'Evangelí i oferir orientació sobre els mitjans i els seus missatges «a vegades discordants i àdhuc destructius».

L'Església està cridada a la formació i educació per a l'ús d'aquests mitjans. És mitjançant les seves escoles i programes de formació que hauria de proporcionar aquest tipus d'educació. El document l'incentiva a seguir apostant per la comunicació a tots nivells. (M.D.B.)

El Papa va dirigir paraules d'ànim als periodistes.

Preocupació per la concentració de MCS

El president del Consell Pontifici per a les Comunicacions Socials, Mons. John Patrick Foley, va participar recentement en la Conferència ministerial del Consell d'Europa, sobre la política de mitjans de comunicació, amb una intervenció centrada en el pluralisme de la informació i la qualitat dels serveis. Mons. Foley va explicar que la Santa Seu comparteix la preocupació de molts davant del fenomen que «la propietat dels mitjans de comunicació es concentra cada vegada més en menys mans per tot el continent». És un fenomen, va dir, que «podria portar a una manca de sensibilitat davant dels requisits de servei a les necessitats de tots els segments del públic, especialment els pobres, la gent gran i els més joves». Segons el prelat, aquesta realitat comporta un menor apreci de les necessitats espirituals i religioses.

En el camp de la ràdio i la televisió, l'interès general ha de ser un element important de la reglamentació relativa als dos sectors públic i privat, va assenyalar. També va subratllar la necessitat de trobar un equilibri entre la qualitat dels serveis i la legítima competència.

D'altra banda, l'arquebisbe Foley es va referir a l'exigència d'eliminar de la televisió material pornogràfic o que contingui ofenses de caràcter ètnic, racial i religiós, i la violència gratuïta. Això no s'ha d'interpretar com una restricció a la llibertat d'expressió, sinó com una garantia per a la vida privada i per a la tutela dels menors d'edat. (Zenit)

Pelegrinatges a

TERRA SANTA

«Pelegrins de la Paraula» al país de Jesús

Del 6 al 13 d'agost

Del 29 d'octubre al 5 de novembre

Del 3 al 10 de desembre

**Del 27 de desembre al
3 de gener del 2001**

Una manera ben eficaç de celebrar l'Any Jubilar

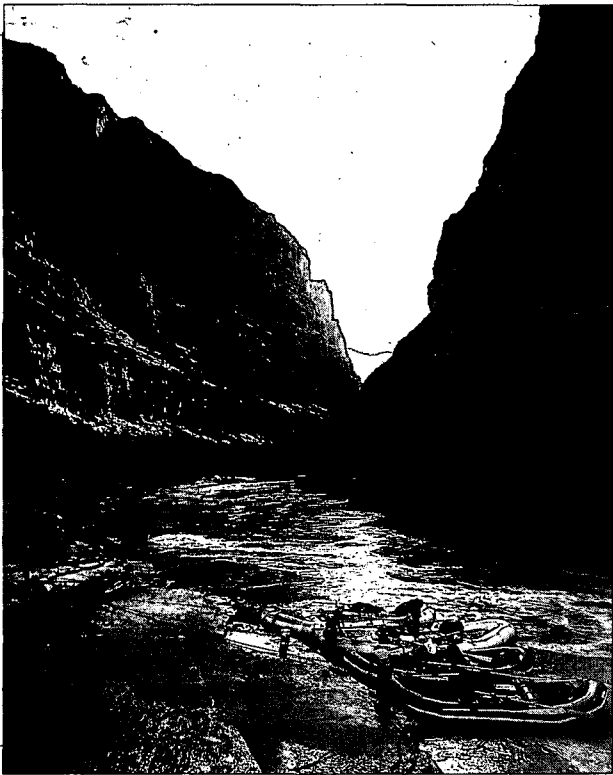
AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

Del 30 de juliol al 14 d'agost

ESTATS UNITS: costa oest i Grand Canyon

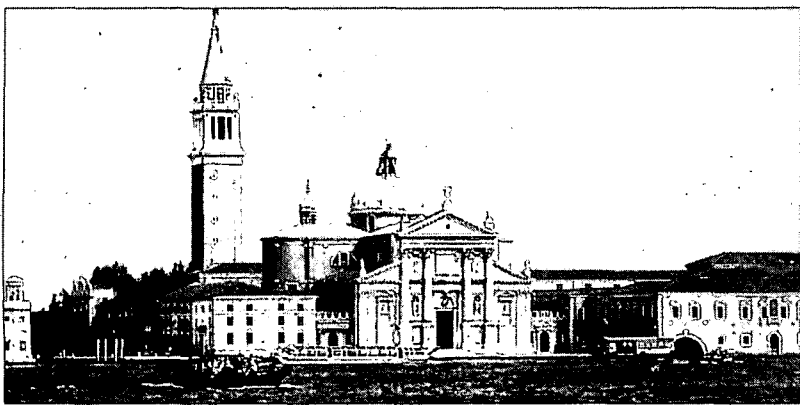

VISITANT

- Los Angeles
- Laughlin
- Page
- Kanab
- Las Vegas
- San Jorge
- Mammoth Lakes
- San Francisco
- Sausalito
- Península de Monterrey
- Pismo Beach
- Carmel
- Los Angeles
- Santa Barbara
- platges de Santa Monica i San Pedro
- la missió de «San Carlos Borromeo» fundada per fra Ginebró
- i els parcs nacionals de:
 - Grand Canyon
 - Bryce Canyon
 - Zion Parc
 - Glen Canyon
 - Yosemite Parc
 - Monumental Valley

*Vol en avioneta i ferri
Pensió completa*

DEMANEU INFORMACIÓ JA DES D'ARA

Del 30 d'octubre al 10 de novembre

DE LORETO A MEDDJUGORJE

passant per Trieste i Venècia

Ruta mariana pels santuaris de la costa adriàtica

Del 19 de novembre al 4 de desembre

AUSTRÀLIA

Les comunitats humanes de l'altre extrem del planeta: els nostres antípodes i el seu entorn

Els periodistes guanyen el seu Jubileu a Roma

ROMA.— Professionals de la comunicació representant més de 50 països, van reunir-se a Roma durant quatre dies, fins el 4 de juny, per viure el Jubileu no com a reporters sinó com a protagonistes. L'ocasió va permetre un coneixement més gran dels col·legues professionals, que van compartir així les seves preocupacions i van participar en diàlegs estimulants sobre la professió.

El periodista cristià no pot separar la seva feina de la visió de l'Evangeli. Així ho va defensar l'única dona que va parlar públicament durant els quatre dies del Jubileu dels Periodistes, Theresa Ee-Chooi, presidenta de la Unió Catòlica Internacional de Periodistes (UCIP). En la seva ponència, va remarcar que la premsa escrita continuarà tenint sentit i continuïtat en la nova era electrònica, perquè tot i l'augment dels mitjans audiovisuals, la premsa oferirà sempre el context, el matís i les claus de lectura necessàries per entendre què està passant.

En el seu diagnòstic de la societat actual, la presidenta dels periodistes catòlics va reconèixer que d'una banda encarem un món global, però que paradoxalment aquest mateix món continua fragmentant-se en petites unitats. Va dir que «mentre la majoria de religions expressen la seva voluntat de treballar unides vers una visió comuna de la pau al món, els seus seguidors a molts indrets del nostre món es troben involucrats en confrontacions violentes». Després de constatar les desigualtats econòmiques del nostre món, va expressar la incoherència que mentre una minoria de persones perd hores navegant per Internet o llegint el darrer *best-seller*, hi ha milions de persones, fins i tot en les societats-anomenades desenvolupades, que són analfabets. Aquestes condicions de pobresa, la moral reduïda a les opcions personals i el trencament de la comunitat són, per a aquesta comunicadora, un gran repte per al periodista cristià, que «comparteix la visió del Regne de Déu, un regne de veritat i vida, felicitat i gràcia, justícia, amor i pau».

Ee-Chooi es va preguntar pel rol i la influència del periodista cristià en la nova era en què entrem, i va interpel·lar el públic preguntant-se què diferencia un periodista cristià d'un que no ho és. Per a ella, la constant defensa de la dignitat humana i l'expressió de la fe a través de la tasca periodística són dues de les característiques del periodista cristià, a més de l'intens compromís amb el món. En aquest sentit, va recórrer a la metàfora del llevat i la sal de la terra per acolorir evangèlicament el seu discurs.

La pregària i els periodistes

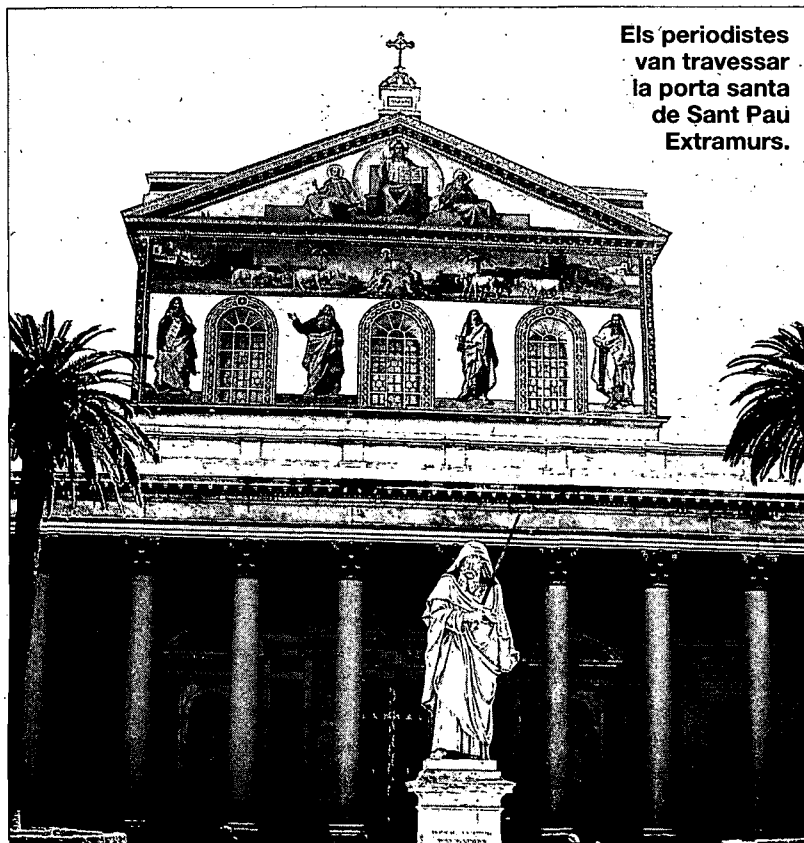
Ja en la salutació inicial, el bisbe John Patrick Foley, que presideix el Pontifici Consell per a les Comunicacions Socials —amfitrió de la trobada—, va dir que aquestencontre jubilar volia combinar moments de pregària i d'enriquiment cultural. Foley va convidar a pregar pels periodistes que han de patir persecucions a causa de la seva vocació professional. Mons. Foley es va mostrar molt sorprès per l'èxit de la convocatòria, ja que esperaven vuit-centes persones i es van trobar amb set mil inscripcions.

La trobada va tenir un moment especial de pregària a la Capella Sixtina, que va ser tancada per a aquesta ocasió al públic i posada a disposició dels periodistes per

a una oració. Aquest moment de pregària, així com l'entrada per la porta santa de Sant Pau Extramurs amb periodistes d'altres confessions cristianes van ser molt emotius.

El cardenal Darío Castrillón Hoyos, prefecte de la Congregació per al Clergat, va dir als periodistes que «la recta informació hauria de ser el fil conductor de la mateixa veritat, de la veritat objectiva, tenint una gran

d'entrevistador per comprendre millor com l'Evangeli pot il·luminar i acompanyar la professió que «té el nom quasi artesanal de periodista». Aquest cardenal va instar els comunicadors a no tenir por d'infringir, amb preguntes i recerques, la miopia col·lectiva o l'egoisme de partit. Fent servir el llenguatge quasi universal d'*El petit príncep*, va dir que Església i mitjans s'han de domesticar mútuament, sense demanar-se massa qui és la guineu i qui és el petit príncep. El president del Comitè del Gran Jubileu va concloure el seu sermó homenatjant tots els periodistes que amb el seu coratge han pogut obtenir victòries grans contra la por, la injustícia, la violència, la fam i l'analfabetisme. També va agrair als periodistes que segueixen el Jubileu de prop el seu compromís i professionalitat.

Els periodistes van travessar la porta santa de Sant Pau Extramurs.

cura i una màxima atenció a les sensibilitats conjunturals, que tants cops enfosqueixen l'objectivitat». Aquest cardenal va definir Joan Pau II com «un meravellós exemple de comunicador», des dels inicis del seu pontificat fins als moments actuals «amb els seus cabells blancs i el seu pas cansat». Finalment, va referir-se a la necessitat que la mirada del periodista catòlic sigui «clara i alhora compromesa».

Les ponències es van intercalar amb moments lúdics. Els periodistes van poder sentir un concert d'orgue a la basílica de Santa Maria dels Àngels i dels Màrtirs. L'organista Giorgio Carnini va interpretar Bach a l'orgue monumental que l'Ajuntament de Roma ha regalat a la ciutat per al Jubileu. Té més de 5.400 tubs distribuïts en quatre teclats i pedaleres i setanta-set registres reals.

La clausura d'aquest Jubileu va ser al matí del 4 de juny, en una multitudinària celebració eucarística a l'Aula Pau VI del Vaticà. En la seva homilia, pronunciada en un to simpàtic i entusiasta, el cardenal francès Roger Etchegaray va dir en to de broma perió-dística que «una homilia, talment com un breu, ha de ser breu». Etchegaray es va preguntar qui eren els pelegrins periodistes, i va assumir el rol

El Papa insta a ser autèntics cristians

Després de la celebració, el Papa va concedir una audiència als periodistes i a les seves famílies en la cloenda del Jubileu dels Periodistes. El Papa, abans de trobar-se amb els periodistes, va dir als milers de pelegrins que es van acostar a la plaça de Sant Pere durant el *Regina Caeli* que «la comunitat eclesial, conscient del manament donat per Jesús de comunicar l'Evangeli, es val per a la seva tasca de tots els mitjans, fins i tot dels més moderns» i va demanar responsabilitat en el seu ús.

El Pontífex polonès va parlar amb agraïment als periodistes, als quals va dirigir paraules d'encoratjament. Joan Pau II va convidar-los a reflexionar sobre el sentit de la vocació de cristians compromesos en el món de la comunicació i els va recordar que «la veritat és el fonament de tota ètica». El Papa va fer esment a Pau i Pere, tots dos enterrats a Roma, qualificant-los de gran comunicadors de la fe. El Pontífex va insistir en aquest vincle inseparable entre ètica i periodisme i va advertir que aquest no pot ser guiat només per forces econòmiques i interessos partidistes. En aquest sentit, va recordar el servei que cal fer amb els més marginats com ara pobres, malalts, nens o persones discriminades. També va demanar que l'Església i els mitjans caminin junts per tal de servir a la família humana i va manifestar que «és possible ser al mateix temps autèntics cristians i excel·lents periodistes». En la seva salutació als professionals de la comunicació espanyols, els va animar a continuar amb la tasca al servei de la informació, basada en la veritat i a favorir la solidaritat i l'enteniement entre tots. (M.D.B.)

XEMENEIES PIO

PIO

Ctra. N-152, km 53,8 - 08550 Hostalets de Balenyà - Barcelona
Tel.: 93 889 84 29 - Fax 93 889 81 41 - e-mail: chimeneaspio@seker.es

www.chimeneaspio.com

«Cal viure la vida en directe»

■ **Leticia Soberon, membre de la Coordinació General de la RIIAL i del Pontifici Consell per a les Comunicacions Socials**

La importància d'Internet en la nostra societat és evident. Les empreses, les institucions, etc., s'esforcen per augmentar la seva presència a Internet. L'Església és conscient de les possibilitats que ofereixen les noves tecnologies per a l'evangelització i treballa per sensibilitzar els agents de pastoral, sacerdots i laics. En aquesta entrevista, Leticia Soberon parla sobre la Pastoral Informàtica de l'Església.

—L'Església s'ha incorporat tard a la xarxa?

—No! Crec que precisament en aquest sentit l'Església s'ha adonat, amb les seves possibilitats i limitacions, que calia ser-hi present: L'Església, com a entitat que no busca el lucre ni és una multinacional, té com a missió anunciar Jesucrist: donades les seves característiques, es pot afirmar que no ha arribat tard a aquesta nova cultura. Va prendre vol en el moment d'expansió d'Internet, i ara ja té tota una trajectòria. Pensem en la pàgina web creada pel Vaticà, que ha servit perquè molts fidels compreguin la importància del nou mitjà. El fet que la RIIAL (Xarxa Informàtica de l'Església a Amèrica Llatina) hagi iniciat els passos fa deu anys vol dir que hi va arribar a punt. L'Església hispanoamericana té una presència considerable a Internet. La RIIAL neix a Amèrica Llatina de la mà de la Conferència Episcopal Italiana, que és una pionera en aquests temes. Amèrica Llatina té una unitat lingüística i cultural, tot i les diferències, i hi ha un punt de suport importantíssim que és el CELAM (Consell Episcopal d'Amèrica Llatina). Era un lloc molt adequat perquè nasqués. Hem de pensar que els Estats Units ja hi eren abans, de fet Internet va néixer allà. Hi ha una enorme participació dels laics als Estats Units.

—Internet ens ajudarà en les relacions interpersonals?

—Un 60% de les relacions que comencen a Internet acaben amb una trobada personal. Jo no voldria fer una prospectiva en aquest sentit perquè gairebé sempre aquestes profecies s'equivoquen. Intueixo que pot haver-hi de tot, molta gent que s'aïlli en relacions virtuals que tenen la característica de saciar un cert tipus d'an-

sia de companyia sense les dificultats reals de la convivència humana. Pot haver-hi excessos, sí. La cultura es construeix de manera col·lectiva, i això també és relació interpersonal. Això genera un nou tipus de cultura, estem veient el genoma humà, hauria estat impensable sense Internet, no és un sol laboratori el que ho ha fet. És la construcció de la cultura en forma col·lectiva. Ara bé, això no és sense dolor, sense error, res és immaculat i molt menys els mitjans que compten amb grans temptacions. Dependrà de l'educació que es doni a les persones per poder manejar aquest nou tipus de cultura. Conec la feina que es fa a la Universitat de Dayton, als Estats Units, una iniciativa sobre llenguatge i maneig de les noves tecnologies. A la universitat hi ha molta investigació sobre efectes de les noves tecnologies. Però és un fenomen molt nou. L'Església no n'és aliena; hi ha centenars de grups universitaris, laics, religiosos... que estudien com incorporar aquestes noves tecnologies sense ingenuïtat: hi ha grans possibilitats i grans perills. Jo tinc la meua recepta per moure's en les noves tecnologies: viure la vida en directe, dedicar-li temps, coses quotidianes com anar a la platja i compartir és un equilibrador natural per a les tecnologies, no només Internet sinó videojocs.

—Quins perills comporta la nova tecnologia?

—Jo diria que els perills són vells, sempre els mateixos però amb instruments nous. El perill de l'ésser humà és ser una altra persona, viure una altra vida aliena a la seva, i en comptes de viure el seu món n'inventa un de fantasia i s'hi refugia. Hi ha estat sempre: existeixen mètodes naturals com l'opi, o si no, han sorgit drogues de tot tipus. La tecnologia afegeix més sofisticació, tecnologia molt completa i el fet que es configura com a llenguatge col·lectiu: el que està fora de la tecnologia està fora del món. El risc és usar-la per fugir o destruir, molt pitjor. Però el perill se sol referir a l'addicció; el té tothom i l'ha tingut l'home durant totes les èpoques. Veig el risc de la tecnologia en aquests efectes no controlats com els videojocs en els nens, els jocs trepidants que generen síndromes de tipus epilèptic. I el que encara no sabem, si els videojocs de tipus violent generen violència o son catàrquics, encara no se sap, però és un risc.

—És possible evangelitzar la xarxa?

—És possible evangelitzar a la xarxa, evangelitzar la xarxa em sembla pretencios, és com dir evangelitzar el món. I s'està fent. Hi ha iniciatives evangelitzadores, disposar immediatament de documents i textos del Magisteri, com altre tipus de

Foto: Miriam Díez i Bosch

Leticia Soberon es dedica a la Pastoral Informàtica de l'Església.

material molt positiu com ara exercicis espirituals de Mons. Van Thuan, que han donat la volta a tot el món i han estat un testimoni impressionant. Aquest tipus de cosa són evangelització.

—Què és el que més la fascina de la tecnologia?

—El que menys em fascina de tot és la tecnologia. Jo canviaria la paraula per m'«apassiona», perquè un dels perills és la fascinació. Precisament a la RIIAL estem intentant fer una selecció tecnològica, perquè en un àmbit en què la tecnologia és protagonista, hem de ser molt prudents per no anar-nos-en vers una via que no sap on va. El desenvolupament tecnològic no sap on va, no té nord, no té un horitzó antropològic. La RIIAL està en funció del servei evangelitzador i particularment per als menys dotats. El que més m'apassiona són les persones que hi ha darrere la tecnologia.

—Pastoral Informàtica és un terme que s'usa només al Vaticà?

—Pastoral Informàtica és el nom que dins la web de la RIIAL (www.riial.org) condensa uns textos que acabaven de néixer i que apliquen la saviesa de l'Església sobre les comunicacions socials als nous mitjans. La informàtica no neix d'ofena, neix en el context dels mitjans de comunicació social, i és per això que el Pontifici Consell per a les Comunicacions Socials en té la competència. Tota la riquesa de l'Església s'aplica aquí, amb les seves peculiaritats.

—És cert que ser present a la xarxa comporta una càrrega econòmica que no tothom pot superar?

—Comporta una càrrega econòmica, com qualsevol mitjà de comunicació. L'Església no substitueix la seva presència directa per la que tenen els mitjans, sempre la dels mitjans serà complementària, però és important. L'Església s'esforça en mitjans propis però també ha d'estar present en el mitjà públic. No tots ho poden superar i hem de ser solidaris i suscitar una cultura en els cristians que així com donen suport al full parroquial, puguin donar suport a una presència de l'Església a Internet.

Reportatge: Miriam Díez i Bosch

Protegir els nens

Els bisbes dels Estats Units, a través del document *La teva família i el ciberespai*, han fet una crida a les famílies perquè promoguin l'educació en l'ús d'Internet. El document és una resposta a les preocupacions dels pares que constaten la proliferació a la xarxa dels llocs de continguts pornogràfics o que inciten a l'odi i a la violència. «El punt fonamental per fer un ús segur d'Internet consisteix a reconèixer que les regles que tu vius en el món real s'apliquen també en el ciberespai —comenten els prelats—. Si tu dius als teus fills que no han de parlar amb persones estranyes, el mateix s'aplica a Internet. Així com els preguntes normalment als teus fills on han anat, pregunta'ls també amb qui s'han connectat quan naveguen per Internet. Tu escoltes els teus fills quan parlen sobre els seus amics, escolta'ls quan parlen sobre el que es troben a Internet.»

Els bisbes proposen als pares que escullin un proveïdor d'accés a Internet que ofereixi instruments de control i que s'assegurin d'instal·lar un filtre informàtic. El document destaca que no hi ha garanties que «els teus fills no quedin exposats a continguts dubtosos a Internet. (...) Si els pares no es preocupen per la utilització d'Internet, els nens creuran que ells tampoc no s'han d'amoïnar». El text dels prelats aconsella als pares que es prenguin el seu temps per aprendre a fer servir Internet i que passin estones connectats amb els seus fills. (Zenit)

**FUNDACIÓ
OBRA NTRA.
SRA. DE FÀTIMA**

LLAR INFANTIL

Som molt directes perquè...

NECESSITEM UNA FURGONETA
per traslladar els nens a les seves
escoles

ENS PODEU AJUDAR A
ACONSEGUIR-LA...?

Truqueu directament a la Llar:
(Sor Adela) 933 575 648
o a la Fundació: 932 151 593,
Pau Claris, 119, 3r 1a, Barcelona

Vaticà

església en el món

El Congrés Eucarístic Internacional, cor jubilar

■ Més d'un miler de fidels espanyols van peregrinar a Roma

ROMA.— En el moment de tancar aquesta edició, el Congrés Eucarístic Internacional es trobava al seu equador. Del 18 al 25 de juny, sota el lema «Jesucrist, únic salvador del món, pa per a la vida nova», el Jubileu arribava al seu zenit amb la celebració d'aquesta intensa setmana eucarística.

El Papa va inaugurar el Congrés amb una crida urgent a la unitat i a la reconciliació: «Divisions i contrastos laceren encara, per desgràcia, el cos de Crist i impedeixen als cristians de diferents confessions compartir l'únic pa eucarístic. Per això invoquem plegats la força de la divina misericòrdia, sobreabundant en aquest any jubilar.» També va demanar als infants i als malalts, així com a les comunitats contemplatives, que oferissin la seva oració per l'èxit joios i fecund d'aquesta trobada eucarística. «Cor del Jubileu», «una experiència extraordinària de fe» o «un testimoni eloqüent de comunió eclesial» van ser alguns dels termes que va emprar el Sant Pare per definir aquesta trobada i va demanar als fidels que centressin la seva atenció en «aquell esdeveniment històric que va suposar el compliment de la nostra salvació».

Joan Pau II va assenyalar que l'Església, «en aquests dies, torna al cenacle i roman en recollida adoració. Reviu el gran misteri de l'Encarnació, concentrant la seva mirada en el sagrament en què Crist ens ha mostrat el memorial de la seva Passió».

En el Congrés Eucarístic se subratlla que «només hi ha "un camí", "una porta" d'accés al misteri de l'Amor Déu: Crist, nat, mort i ressuscitat per donar la vida per

El Papa en el Congrés Eucarístic Internacional a Sevilla, el 1993.

cada home (...), que ha deixat a l'Església el memorial del seu sacrifici redemptor: el sagrament de l'Eucaristia».

La nova evangelització

Diferents activitats configuraven el Congrés, entre elles un seguit de catequisis. La primera va ser oferta pel cardenal Francis E. George, arquebisbe de Chicago, sobre el tema *L'Eucaristia en l'Església i en el món*. En aquesta catequesi destacava que Crist aplega, al voltant de l'eucaristia, els creients i que, alimentats amb el cos i la sang del Senyor, són enviats amb el poder de l'Esperit Sant a

evangelitzar i transformar la societat. El cardenal va explicar que hi ha una funció social en l'eucaristia destinada a construir la civilització de l'amor.

Altres actes que han tingut lloc han estat un seguit de testimonis. Un d'assenyalat va ser el de Jean Vanier, un laic francocanadenc fundador de la Federació Internacional L'Arche, dedicada a ajudar persones amb

deficiències mentals i els seus familiars: «Aquestes persones esdevenen la presència de Jesús. Però per descobrir aquesta presència cal nodrir-se de l'eucaristia. Hi ha per tant un llaç entre els pobres i l'eucaristia.»

Entre els participants, cal assenyalar la presència de més de mil pelegrins espanyols de la Federació mundial de l'Adoració Nocturna. La representació oficial de la Conferència Episcopal Espanyola va estar encapçalada pel seu president, Mons. Antonio Rouco, i integrada pels arquebisbes de Sevilla i de Santiago de Compostel·la, el bisbe de Santander i president de la Comissió Episcopal de Pasto-

ral, i els bisbes de Màlaga, d'Alcalá de Henares i Àvila.

Missió i eucaristia

En l'audiència general que va oferir el Papa el 22 de juny, va afirmar que no és possible entendre el testimoni dels missioners i màrtirs d'aquests vint segles sense l'eucaristia: «D'ella (l'eucaristia) l'Església i tot creient treuen la força indispensable per anunciar i testimoniar a tot hom l'evangeli de la salvació. La celebració de l'eucaristia és l'acte missioner més eficaç que la comunitat eclesial pot fer en la història del món.»

Per al Sant Pare, la comunitat cristiana ha d'obtenir de l'eucaristia la convicció interior i la força espiritual per sortir de si mateixa i obrir-se a «les altres comunitats més pobres i necessitades». I va afegir que la caritat cristiana no es pot explicar sense l'eucaristia: «Els creients extreuen de la presència del Ressuscitat la valentia per ser agents de solidaritat i de renovació, compromesos en el canvi de les estructures de pecat en què els individus, les comunitats, i de vegades pobles sencers, estan embolicats.»

Sobre els màrtirs va apuntar que les seves relíquies, col·locades sota l'altar, són un signe clar del vigor que «emana del sacrifici de Crist. Aquesta energia espiritual portà els que es nodreixen del cos del Senyor a oferir la pròpia vida per Ell i pels germans, mitjançant el do total de si mateix, fins al vessament de la sang, si cal». (C.C.)

L'arquebisbe de Nova Delhi mor en un accident de trànsit

ROMA.— Mons. Alan De Lastic, arquebisbe de Nova Delhi i president de la Conferència Episcopal Índia, ha mort en un accident automobilístic durant la seva visita pastoral a Polònia. L'arquebisbe va morir a l'acte quan el vehicle que el portava de Cracòvia a Varsòvia va sortir de la carretera per evitar atropellar un ciclista. El cardenal Jozef Tomko, prefecte de la Congregació per a l'Evangelització dels Pobles, ha declarat que Mons. De Lastic

tenia una aptitud molt especial per al diàleg. Una actitud que va mostrar en organitzar l'última visita del Papa a l'Índia, celebrada al novembre de l'any passat, enmig de tensions polítiques i religioses. En els últims anys, l'Índia ha estat controlada per un govern nacionalista hindú i en aquest ambient Mons. De Lastic va guanyar reconeixement internacional per la seva defensa vigorosa dels drets dels cristians i la seva condemna fèrrica a la

violència religiosa. L'arquebisbe havia tornat a aixecar la seva veu aquest mes davant de l'assassinat d'un prevere catòlic i davant de les bombes que s'havien col·locat en diverses esglésies cristianes. De vegades, va criticar el govern acusant-lo de callar davant de la manca de suport a la llibertat religiosa, que va definir com «el repte més gran que ha d'afrontar la nostra comunitat en els seus 53 anys d'interdependència». (C.C.)

Vins licits i vàlids pel Sant Sacrifici de la Missa

Amb el certificat Eclesiàstic de la Diocesi de Tortosa

Distribuidor exclusiu

MARKET ACCESS EUROPA

Rambla Nova, 37 1er. 1a
43003 TARRAGONA
Tel.: 977 23 29 31 - Fax: 977 24 14 18
e-mail: tall@tinot.fut.es

Ruanda

Absolt el bisbe ruandès acusat de genocidi

■ La fiscalia havia demanat la pena de mort per a Mons. Misago, bisbe de Gikongoro

KIGALI.— Feia catorze mesos que el bisbe de Gikongoro (Ruanda), Mons. Agustin Misago, era a la presó, acusat d'haver participat a les massacres que el 1994 van causar la mort de 150.000 tutsis a la seva diòcesi. El fiscal demanava per a ell la pena de mort. El 15 de juny passat,

El 1994, quan la situació es va tornar insostenible a Ruanda, el bisbe de Gikongoro va ser convidat a fugir del país. Mons. Misago, però, va triar romandre-hi sent conscient que la seva presència no era grata al nou règim tutsi. Fins i tot poc abans de ser detingut a la capital, Kigali, l'abril del 1999, quan la campanya de desprestigi de l'Església catòlica s'intensificava, va poder refugiar-se a la nunciatura i evitar la seva detenció, però no ho va fer. Mons. Misago era innocent, tenia el suport de la seva Església i del Sant Pare, i com a bisbe de la seva diòcesi es creia en el deure de quedar-se allà on havia estat enviat. La justícia ruandesa finalment ha reconegut la seva innocència després de més d'un any de judici pel qual la fiscalia demanava per a ell la pena de mort.

Mons. Misago rebia emocionat el 15 de juny passat la sentència que l'absolia. Així es posava fi a catorze mesos de presó on les gravíssimes acusacions de complicitat amb el genocidi havien pesat sobre el bisbe de Gikongoro i de manera indirecta sobre tota l'Església catòlica ruandesa. Vestit amb la camisa vermella dels acusats de genocidi, Mons. Misago escoltava, amb signes evidents de malaltia i cansament, a més de amb llàgrimes als ulls, una absolució en la qual confiava des que va ser detingut. Ell sabia que era innocent davant de Déu i davant de l'Església, però calia que aquesta innocència també fos reconeguda per la justícia ruandesa. «El meu cas ha estat un símbol del que passa aquí. Ha estat una prova dura, però espero que serveixi a la causa de la pau i la reconciliació. Vull donar les gràcies als jutges i reconèixer la imparcialitat que han

Mons. Misago ha estat empresonat catorze mesos acusat de genocidi.

demonstrat. La seva decisió ha estat un acte de valentia», expressava a l'agència *Fides* poc després del seu alliberament.

El bisbe africà va ser detingut l'abril del 1999 després que el fins feia poc president del país, Pasteur Bizimungu, l'acusés de complicitat amb el genocidi del 1994. Rumors, testimonis de terceres persones i un gruixut dossier amb articles difamatoris de la premsa ruandesa eren les principals proves que es presentaven contra Mons. Misago. Per contrarestar-les, els advocats defensors van presentar, entre altres proves, 18 documents on es demostrava com el prelat sempre s'havia entestat a evitar els enfrontaments ètnics. Fins i tot es van arribar a trobar testimonis de persones, entre elles un jove tutsi de 20 anys, que van declarar que la seva supervivència la devien precisament a aquest bisbe ruandès.

Tant l'Església local com el Papa van ser els primers a denunciar a inicis del 1994 les massacres i el lliurament d'armes, i van convidar ja des de llavors a la reconciliació entre les dues ètnies ruandeses. El 15 de maig, Joan Pau II va ser el primer líder mundial que va denunciar públicament el genocidi. El govern actual de Ruanda, tutsi i de confessió musulmana, s'esforça, però, des del 1995 a perseguir el clergat ruandès, a qui acusa, entre altres coses, d'haver donat suport als governs hutus que van permetre els genocidi-

però, el tribunal de Kigali l'absolia de tots els càrrecs que se li imputaven. Des que va ser detingut, Mons. Misago no ha deixat de tenir en tot moment el suport de l'Església i molt especialment del Sant Pare, del qual ha rebut nombroses mostres de suport i de confiança al llarg d'aquest temps.

dis tutsi del 1994.

Mons. Misago no pensa deixar de denunciar quan faci falta tot ús de violència a Ruanda i continuarà impulsant amb més fermesa, si cal, la reconciliació. De moment, no obstant això, i com ell mateix assegurava després de la seva llibertat, necessita descansar i recuperar-se: «Ara estic malament. Catorze mesos de presó són durs per a un innocent. Hauré d'anar al metge i recuperar forces. Però espero que aviat pugui retornar oficialment a la meua diòcesi. La gent m'espera i vull continuar amb el meu ministeri.» (*Zenit/ACI*)

ESTATS UNITS

Nou judici per a Joaquín José Martínez

MIAMI.— El Tribunal Suprem de Florida ha anul·lat el judici que el 1997 va condemnar Joaquín José Martínez a la pena capital. El Suprem ha reconegut que el judici celebrat ja fa més de tres anys estava ple d'irregularitats, amb una defensa deficient de l'acusat i manipulacions per part de la fiscalia. El nou judici ordenat per la màxima instància judicial de Florida es podria iniciar entre finals d'aquest any i del vinent. Joaquín José Martínez abandonarà així el corredor de la mort i iniciarà la batalla legal per provar la seva innocència i obtenir la llibertat.

El primer pres espanyol condemnat a mort als Estats Units ha agraït, en una entrevista a *La Voz de Asturias*, la tasca de tots aquells que han cregut en la seva innocència, i molt especialment als seus pares. El matrimoni Martínez, de la seva banda, no ha deixat de veure clarament l'acció de Déu en aquesta nova sentència, a més de mostrar-se molt agraïts pel suport rebut des de l'Estat espanyol, on molts grups i organitzacions han lluitat per provar i donar a conèixer la innocència del seu fill. Entre ells es troba de manera destacada el Moviment pro Joaquín J. Martínez, nascut ara fa gairebé tres anys a Sant Feliu de Codines. Per a Margarita Sopena, màxima responsable d'aquest col·lectiu, la nul·litat del judici anterior

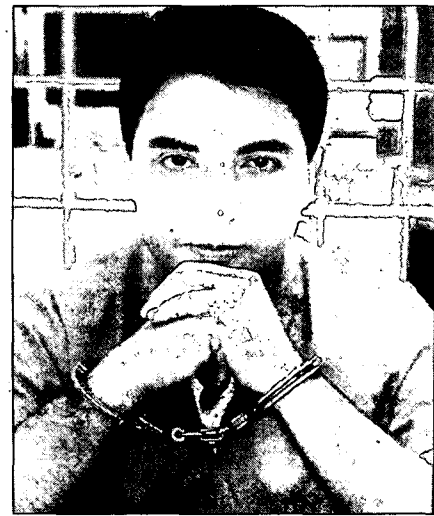
VATICÀ

Acollida i veritat, les claus del sagrament del perdó

ROMA.— La Santa Seu acaba de publicar un llibre on es recullen intervencions del Sant Pare sobre el tema de la confessió. L'obra va ser presentada el 13 de juny passat per la Penitenciaria Apostòlica i pretén constituir-se en alguna cosa semblant a un «vademècum» per a penitents i confessors.

El text recull dotze intervencions de Joan Pau II sobre el sagrament de la penitència oferides des del 1981. Es publica, a més, amb motiu del Jubileu, i es remarca així la importància del sagrament del perdó com a un dels fruits d'aquest Any Sant. L'objectiu principal de la publicació d'aquests dotze documents és sobretot salvaguardar i viure plenament la pràctica del sagrament.

Les claus dels ensenyaments que es pretenen transmetre en aquestes intervencions papals es condensen en dues paraules: acollida i veritat. Acollida del penitent per part de Déu, de Crist, de l'Església i del confessor. I veritat del penitent amb un mateix, en la sinceritat i integritat de la confessió dels seus pecats, en el penediment i en el compromís d'esmena, malgrat tenir la consciència de la pròpia debilitat humana. (*Zenit*)

Martínez abandonarà el corredor de la mort en espera d'un nou judici.

obre les vies a l'esperança «que Joaquín José sigui declarat innocent i que arran de tot això es revisi als Estats Units el tema de la pena de mort». La sentència del Suprem ha estat rebuda «amb molta alegria, perquè començàvem a inquietar-nos per la seva tardança, però al final tot ha sortit bé, i estem molt il·lusionats».

En breu, el pres espanyol sortirà del corredor de la mort i probablement serà traslladat a la presó de Tampa. Els pares treballaran, llavors, per obtenir la llibertat sota fiança del seu fill en espera del nou judici. Per ajudar a les despeses judicials d'aquesta causa es poden fer arribar donatius al número de compte del Banc Santander: 85-1474-40-312435. (C.C.)

INSTRUMENTS MUSICALS

FUSTE

PIANOS
TECLATS
VENT - CORDA
SO PROFESSIONAL

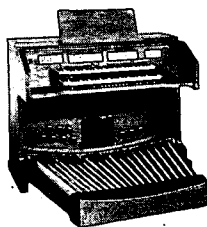
C/ MARINA, 310, Tel. 934 559 258 — C/ MALLORCA, 352, Tel. 932 074 518 - BARCELONA

ORGUES LITÚRGICS RODGERS

- L'orgue americà al millor preu europeu
- Comunitats religioses exemptes del pagament d'IVA

NOVETAT • Orgue portàtil litúrgic, 150.860 ptes + IVA

Distribuidor exclusiu per a Catalunya

Espanya

L'ensenyament religiós a l'escola, assignatura pendent

■ Celebrada la reunió de la Comissió Permanent de la CEE

MADRID.— El 13 i 14 de juny va tenir lloc la CLXXXII reunió de la Comissió Permanent de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE). En presentar les conclusions de la trobada, Mons. Asenjo, secretari de la CEE, es va referir, entre d'altres temes, a l'ajornament de l'obligatorietat de l'assignatura de Religió i la reforma de la llei d'estrangeria.

Els bisbes lamenten que s'hagi ajornat el real decret que atorgaria a la Religió i a l'assignatura alternativa a aquesta, Educació en Valors, caràcter obligatori i valoració de suspens o aprovat. Mons. Asenjo ha assenyalat que «la Conferència Episcopal confiava que el decret es publicés abans del curs vinent, o millor encara, a finals d'aquest, perquè es pogués aplicar en el curs 2001-2002». I és que els prelatos opinen que el deteriorament de l'ensenyament religiós és «molt profund» i que cal que sigui resolt tan aviat com sigui possible. Segons Mons. Asenjo, en aquest tema cal tenir en compte les reclamacions dels professors de Religió i d'aquells que imparteixen l'assignatura alternativa, ja que es queixen que «no aconsegueixen mantenir l'ordre perquè els alumnes no estan atents perquè saben que l'assignatura no es pot suspendre».

Una altra qüestió que va abordar Mons. Asenjo, parlant a títol personal perquè la Comissió no havia tractat el tema, és la nova llei d'estrangeria. Sobre aquesta va dir que «suscitarà alguna confrontació. La conservació de la norma vigent agradaria més a la Conferència Episcopal Espanyola». El secretari de la CEE va recordar que els immigrants no marxen per gust del seu país,

Instituts Superiors de Ciències Religioses

La Comissió Permanent de la CEE ha donat llum verda perquè es puguin continuar els tràmits per a l'aprovació per la Santa Seu dels següents Instituts Superiors de Ciències Religioses: el de Mallorca, promogut per la diòcesi de Mallorca i patrocinat per la Facultat de Teologia de Catalunya, i el de Lleó, promogut per la diòcesi de Lleó i patrocinat per la Facultat de Teologia de la Universitat Pontifícia de Salamanca.

sinó per necessitat i que «caldrà apuntar vers la necessitat que la Unió Europea es prengui seriosament l'obligació moral de contribuir, no amb bocins, sinó amb plans sòlids i consistents, al desenvolupament d'aquest país, de manera que els que emigren no haguessin d'abandonar la seva pàtria, la seva família i les seves cases». El prelat va assenyalar la dignitat de les persones i que l'objectiu de la llei ha de ser la integració i no només el control dels immigrants.

D'altra banda, el secretari de la CEE va

Mons. Asenjo recorda que l'objectiu de la llei d'estrangeria ha de ser la integració.

anunciar la creació d'un organisme de suport a les diòcesis per a la coordinació de les causes dels màrtirs de la guerra civil: «Serà un òrgan temporal i unipersonal que es dissoldrà quan es doni per finalitzat el procés de reconeixement de testimonis de fe durant la guerra.»

La Comissió Permanent va aprovar l'ad-

judicació d'ajudes per a la il·luminació d'onze catedrals espanyoles (entre les quals s'hi troben la de Tarragona i la de Tortosa), dues catedrals i una basílica, que es beneficiaran del conveni subscrit entre la CEE i la Fundació Endesa. L'import total de les ajudes aprovades puja a cent vint-i-sis milions i mig de pessetes. (C.C.)

Mons. Amigo aposta per la solidaritat

SEVILLA.— L'arquebisbe de Sevilla, Carlos Amigo Vallejo, aposta per la solidaritat com a «veritable causant de la globalització» i destaca que aquesta «no serà totalment acceptable mentre no s'ofereixi un intercanvi de valors que puguin ser assumits per tothom». Mons. Amigo, que va presentar al maig passat el XI Simposi de l'Església a Espanya i Amèrica, dedicat enguany a l'anàlisi de la globalització des de diversos punts de vista, va insistir en l'actualitat que té aquest tema, ja que «mentre es parla de mundialització i s'eliminen les fronteres, es continuen aixecant murs infranquejables de nacionalismes fonamentalistes, sectarismes intransigents, intoleràncies davant el fet religiós, racismes i xenofòbies».

Així doncs, va ressaltar la importància de la globalització i va assegurar que «no

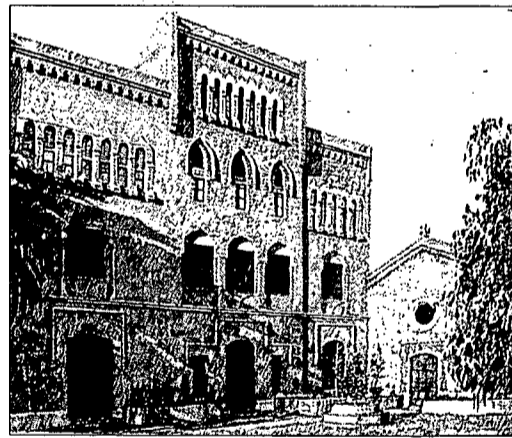

Mons. Amigo.

podem pretendre sotreure'ns a aquest procés irremediable i complex». Aquest simposi, organitzat per l'Acadèmia d'Història Eclesiàstica, amb la col·laboració d'altres institucions, entre les quals figuren l'Ajuntament de Sevilla, així com la Conselleria de Cultura de la Junta, va ser dirigit a sacerdots, professors i estudiosos d'història i història eclesiàstica.

En el fòrum van intervenir, entre d'altres, l'exdirector del Fons Monetari Internacional, Juan José Toribio; el cardenal arquebisbe de Barcelona, Mons. Ricard Maria Carles, i el nou nunci apostòlic a Espanya, Mons. Manuel Monteiro de Castro, que va fer la cloenda. Mons. Monteiro va advocar perquè la globalització «tingui en compte la persona, de manera que hi hagi respecte entre tothom». (M.S.)

FUNDACIÓ COL·LEGI SAGRAT COR SARRIÀ

c/ Sagrat Cor, 25
08034 Barcelona
Tel. 932 030 200
Fax 932 802 049

Els cicles formatius disposen d'una borsa de treball

A més d'Educació infantil
Primària
ESO

OFERIM TRES NIVELLS TAMBÉ CONCERTATS amb el Departament d'Ensenyament

- CICLES FORMATIUS DE GRAU SUPERIOR
 - Integració Social (2 cursos)
 - Secretariat (1 curs)
 - Educació infantil (2 cursos)
 - Comerç Internacional (2 cursos)
- CICLES FORMATIUS DE GRAU MITJA
 - Gestió administrativa (1 curs)
- BATXILLERAT amb les modalitats:
 - Ciències de la Naturalesa i la Salut (2 cursos)
 - Humanitats i Ciències Socials (2 cursos)
 - Tecnològic (2 cursos)

<http://www.pangea.org/sagrat.cor.sarria>
a/e: sagrat.cor.sarria@pangea.org

**Companyia de Jesús
Sucre (Bolívia)**

Apreciats amics,

Era encara al noviciat, el 1949, quan ens van llegir una carta del llavors pare general, P. Janssens, en què ens deia que havia rebut una carta de Pius XIII demanant que enviés jesuïtes a Amèrica Llatina, per la manca de preveres i de religiosos, especialment a Bolívia i al Paraguai. Em va venir a la memòria que jo havia estat admès a la Companyia el 12 de desembre, festivitat de la Mare de Déu de Guadalupe, patrona d'Amèrica Llatina. Alguna cosa em deia que Déu va fer que fos admès en aquesta data perquè volia que anés a treballar a Llatinoamèrica, dedicant-li allí tota la meua vida i apostolat. Ho vaig rumiar molt, em va costar prendre una decisió, però em vaig oferir al provincial. Em va fer esperar uns anys i, acabada la Filosofia, em va enviar a Bolívia al setembre del 1955.

Durant aquests anys, tret de tres en què vaig ser al noviciat d'ajudant del P. Maestro i set de secretari del P. provincial, la meua missió ha estat l'educació als nostres col·legis, tant particulars com de Fe i Alegria. Aquests darrers són els meus predilectes perquè són

per a alumnes pobres, que és amb qui em sento més realitzat. Sempre he sentit una vocació especial pels pobres. Hi veig Crist. No em canso d'agrair a Déu el fet d'haver-me enviat a Bolívia, ja que veig clarament que és Ell qui m'hi ha enviat. Crec sincerament que el meu carisma és el de conseller espiritual. A més, em dedico a ajudar gent que ho necessita: exercicis espirituals, comunitats de vida cristiana, moviment familiar cristià, apostolat de l'oració, etc. Des del 1993 estic jubilat del col·legi, però continuo treballant com a conseller espiritual d'alumnes.

Des del primer moment em sento a Bolívia com a casa. Mai no he hagut de lluitar contra un ambient advers. Això em fa pensar que la meua feina té poc mèrit. Hi ha germans que pateixen tant en altres missions! És clar que a Bolívia també hem patit en temps de les dictadures. Fins i tot tenim un màrtir, Luis Espinal, company meu de noviciat, però jo no n'he estat digne. Com que Déu és tan bo, i amb mi ho ha estat i ho és d'una manera especial, sóc feliç confiant-hi plenament, sempre és amb mi, tot i els errors i la manca de mèrits.

Molt cordialment en Crist,
Josep Maria Morera Gispert, s.j.

**Carrer 23
Tulua Valle (Colòmbia)**

Apreciats amics,

Sóc prevere secular i treball al camp. Voldria aprofitar aquesta oportunitat per agrair al meu padri aquest regal de la subscripció a aquest important setmanari. Tant de bo d'altres persones fessin el mateix perquè molts cops és l'única oportunitat de rebre una publicació europea que ens té en contacte amb l'Església. També prego a les persones que si poden donin roba per a infants, joves i homes perquè aquí és molt sol·licitada. Agraïxo d'antuvi aquesta oportunitat, Déu els beneeixi en la seva tasca. Aquest missioner els recorda en la pregària diària.

El seu germà en Crist,
Oskar Bottero Restrepo

**Little Sisters of the Poor Clear Water
Hong Kong**

Apreciats amics,

Som Germanetes dels Pobres, que tenen cura dels més pobres. Estem en tots els països i coneixem la misèria que hi ha arreu. Estem molt contentes i felices de passar la nostra vida al servei dels més pobres i així ajudar-los a conèixer l'amor de Déu Pare, que en poden gaudir per tota l'eternitat. Per a mi, l'apostolat ja no és actiu. Només puc resar i oferir sacrificis per a la missió amb la meua cadira de rodes, però sóc la més feliç en la meua vida d'amor a Déu i als seus pobres. Aprofito per donar-los les gràcies per les bones notícies de *Catalunya Cristiana*, que Déu els ho pagui en Jesús i Maria,

Sor Adelina de Santa Anna

Guayaquil (Equador)

Apreciats amics,

Ja he començat a rebre el setmanari i és molt interessant la referència de «Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura», perquè estem compromesos (i que cada dia hi estiguem més) en la nova evangelització, que tanta falta fa.

Units en Jesucrist i la santíssima
Mare de Déu,
P. Miguel Camats Roca

**Col·legi Nostra Senyora del Roser
Estelí (Nicaragua)**

Estimats amics,

Vull aprofitar aquesta ocasió per agrair la gentilesa per part vostra d'enviar-nos el setmanari *Catalunya Cristiana*. No us podeu fer una idea de com valorem els reportatges que hi apareixen. Dono gràcies a la persona que apadrina aquest enviament. Compteu amb les meves oracions.

Rebeu el meu agraïment més sincer i sempre units en l'oració.
Gna. Martha Cecilia Ruíz
Franciscana dels Sagrats Cors

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?**APADRINA UN MISSIONER**

Amb la teua aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 26.884 ptes.**
Àsia i Oceania: 37.804 ptes.
Missioner **Missionera**
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms

Adreça

Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu Domiciliació bancària

Titular Data

Entitat	Oficina	DC	Compte

Envieu aquesta butlleta a: **CATALUNYA CRISTIANA**
 C/Puiggarí, 5 • 08014 Barcelona • Tel.: 934 905 988 • Fax: 934 902 035

Carta Dominical

A la basílica de Sant Pau Extramurs

Ricard M. Carles
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Els pelegrins diocesans de Barcelona van acudir a la basílica de Sant Pau Extramurs el divendres 19 de maig. La celebració de l'eucaristia allí era el còmplement de la nostra visita del dimecres anterior a la basílica de Sant Pere. Pere i Pau estan, com és prou conegut, profundament units, a Roma, en la celebració de la fe, en la memòria històrica i en l'art i els monuments cristians.

La tradició constant ha fet de la basílica de Sant Pau el lloc on foren sepultades les restes mortals de l'apòstol dels gentils, en el cementiri situat prop de la via Ostiense, camí d'Ostia, el port de Roma des dels mateixos temps del començament de la predicació del cristianis-

mè. Això ens portà a recordar que potser sant Pau va poder complir el seu confessat propòsit d'arribar fins a les nostres terres per portar l'Evangeli fins a la Hispània romana, concretament a les terres de la Tarraconense i a la ciutat de Tàrraco, on, com és sabut, hi ha una tradició en aquest sentit.

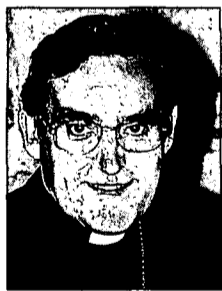
A la basílica paulina vam sentir, amb especial intensitat, la crida a la missió tant a l'interior de la nostra diòcesi com en l'ajut que puguem donar a les joves esglésies del Tercer Món, en un intercanvi fraternal, disposats a donar allò que puguem i a rebre d'ells allò que ens puguin aportar.

A Sant Pau Extramurs pot contemplar-se un element summament pedagògic: la sèrie dels retrats, en els seus murs, dels 265 Papes que van des de sant Pere fins el nostre bon papa Joan Pau II. Aquest detall ens parlava de la continuïtat de l'Església en la fe dels apòstols, en el testimoniatge cristià, en la fe i en la missió. En aquesta basílica els successors de Sant Pere a la seu de Roma tenen el costum d'anunciar notícies rellevants, en especial en l'àmbit missional i ecumènic. ¿Com no recordar allí que el 25 de gener del 1959 —en la festa de la conversió de Sant Pau— el papa Joan XXIII anuncià per primera vegada el seu propòsit de convocar un concili ecumènic, que fou el Concili Vaticà II?

Allí vam donar gràcies a Déu pels últims Papes, per Joan XXIII —que serà beatificat el proper dia 3 de setembre—, per Pau VI, per Joan Pau I i pel nostre bon papa Joan Pau II. També vam donar gràcies a Déu pel Vaticà II i pels esforços de portar-lo a una aplicació fidel en les diòcesis de Catalunya, darrerament amb la celebració del Concili Provincial Tarraconense, el primer objectiu del qual ha estat precisament impulsar la predicació de l'Evangeli de Jesús en la nostra societat actual.

Per a mi, la visita a la basílica paulina és també un lloc obligat en les meves visites a Roma. Perquè us confesso que des de la meva joventut la figura i les cartes de Pau influïren molt en la meva fe i en el plantejament de la meva vocació sacerdotal. Per això tinc tendència a visitar la seva basílica. Hi ha un altre lloc paulí a Roma, proper a la basílica de la via Ostiense, però menys conegut. Em refereixo a Tre Fontane, el lloc on, segons la tradició, Pau fou decapitat. Segons aquesta tradició, el seu cap va donar tres cops a terra i en aquell indret van néixer tres fonts. Tre Fontane és un lloc molt propici per a la pregària, per a revitalitzar la nostra fe en Crist i en l'Església catòlica, en el lloc on Pau donà la vida pel seu Mestre. Allí visqué el que tantes vegades havia enyorat i repetit: «El dia del Senyor». Així anomenava sovint el dia de la seva mort.

Paraula i vida

El ministeri de Pere

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Tarragona i Prímat

Amb motiu de l'Any Jubilar hem visitat Pere. El pelegrinatge diocesà a Roma ens ha permès apropar-nos al Sant Pare per escoltar la seva paraula i el seu magisteri. Fou per a tots els pelegrins de l'arxidiòcesi un motiu de satisfacció participar en l'audiència amb el papa Joan Pau II.

Des de sempre ressonen en el si de l'Església les paraules de Jesús adreçades al primer dels apòstols: «Tu ets Pere, i sobre aquesta pedra edificaré la meva Església, i les portes del regne de la mort no la dominaran.» Pere, escollit per Jesucrist, és el fonament visible per a l'edificació de l'Església i per a la seva

subsistència a través de la història fins a la fi dels segles. Per això les prerrogatives de Pere també són pròpies del seu successor en la seu de Roma.

No és estrany, per tant, que sant Agustí afirmi que en certa manera Pere «personifica total l'Església». Ressonen les paraules de sant Ambrós: «On hi ha Pere, allí hi ha l'Església.» Els catòlics, en unir-se al successor de Pere, segons Newton, «descansen en la plenitud catòlica».

El Catecisme de l'Església catòlica afirma que «el Senyor va fer únicament a Simó la pedra de la seva Església, li donà les claus i l'instituí pastor de tot el ramat». Tanmateix, el Concili Vaticà II ens recorda que «el ministeri que Jesús va donar a Pere de lligar i deslligar consta que el va donar també al col·legi dels apòstols unit amb el seu cap». Aquest ministeri pastoral de Pere i dels altres apòstols pertany als fonaments de l'Església.

En la missió dels apòstols hi ha un aspecte intransmissible: el de ser testimonis escollits de la resurrecció del Senyor i els fonaments de l'Església. Però també hi ha un aspecte permanent de la seva missió. Crist els va prometre que seria amb ells fins a la fi dels temps. Per això el Concili Vaticà II diu que «aquesta missió divina confiada per Crist als apòstols ha de durar fins a la fi dels segles, ja que l'evangeli que ells han de transmetre és

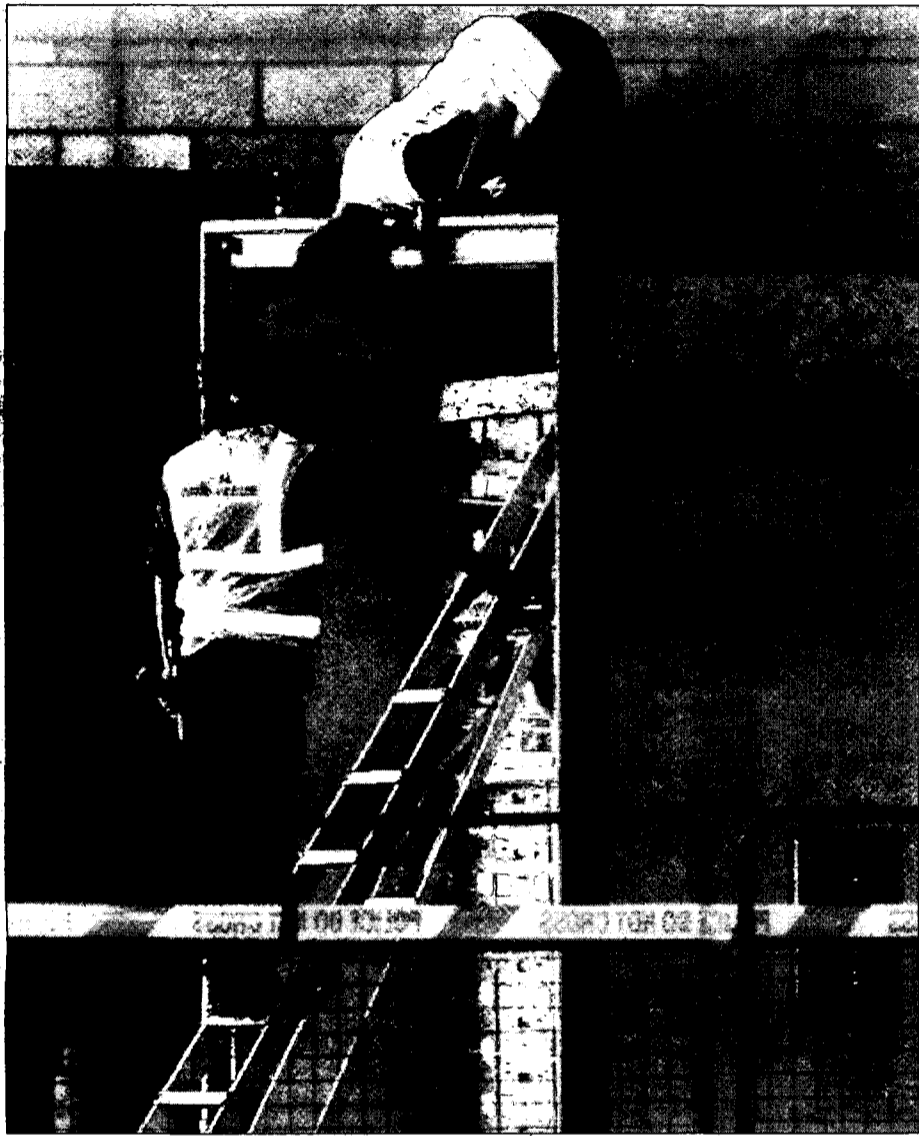
per a l'Església el seu principi vital al llarg dels temps. Per això els apòstols van tenir cura d'instituir successors». Aquests són els bisbes.

El bisbe de Roma és el bisbe de l'Església que conserva el testimoniatge del martiri de Pere i de Pau. Joan Pau II afirma que «per un misteriós disseny de la Providència, Pere acaba a Roma el seu camí en el seguiment de Jesús i a Roma dóna aquesta prova màxima d'amor i de fidelitat. També a Roma Pau, l'apòstol dels pagans, dóna el testimoniatge suprem. L'Església de Roma esdevenia així l'Església de Pere i de Pau». L'Església de Roma, que «presideix en la caritat» —segons l'expressió de sant Ignasi d'Antioquia al començament del segle II— és des de sempre el punt de referència pel que fa al contingut i a la unitat de la fe.

Aquest diumenge celebrem el Dia del Papa. És una diada dedicada a conèixer una mica més la funció i el servei del successor de Pere en l'Església. Aquesta és conscient d'haver conservat el ministeri del Papa, el bisbe de Roma, que Déu ha constituït com a «principi i fonament perpetu i visible d'unitat», i que l'Esperit sosté perquè faci partícips d'aquest bé tots els altres. Ens cal agrair a Déu aquest do que ha atorgat a l'Església i hem de pregar pel nostre papa Joan Pau II, successor de Pere.

opinió

Zoom

Gairebé estalonant-se, dues notícies han deixat sense alè els lectors, televidents i radiooients d'arreu del món que es diu civilitzat: cinquanta vuit asiàtics (xinesos?) han mort asfixiats dins un camió de gran tonatge que transportava tomàquets a Anglaterra. I trenta-sis magribins no han arribat a ofegar-se perquè la policia espanyola va advertir anomalies en la furgoneta que els transportava a la «terra promesa», després d'haver pagat un viatge milionari... Només podem formular-nos una pregunta: com és possible tanta vilesa, tant instint criminal?

Filtrant la notícia

Francesc Gamissans

Beatificació de Johann Sebastian Bach

A rreu del món s'ha celebrat el 250è aniversari del cèlebre músic Johann Sebastian Bach. És tan gegantina la seva figura en l'art diví que Beethoven deia: «Si es perdés tota la música del món menys la de Bach no hauríem perdut gran cosa...»

El que potser no s'ha posat prou en relleu és la vida religiosa del compositor i organista i les seves múltiples composicions místiques.

J. S. Bach va ser un home de profunda fe cristiana. En dona testimoni la seva segona esposa, Anna Magdalena de Bach, en el seu llibre *La petita crònica*. «Durant la Quaresma va escriure les seves millors obres: *La Passió segons Sant Mateu* i *La Passió segons Sant Joan*, que commovent profundament la seva ànima. Una vegada vaig entrar de sobte al seu estudi quan estava component, i ell, que de natural era tranquil, el vaig veure plorar...»

Si durant la vida va compondre corals i cantates

pregonament espirituals, més encara poc abans de morir. Anna Magdalena explica que li va posar amorosament una rosa vermella al seu costat per confortar-lo. Ell li va dir: «No m'entristeix el dolor; m'apropa a Nostre Senyor Jesucrist, que va patir per tots nosaltres.» I va afegir: «On ara vaig, veuré colors més formosos i escoltaré la música que fins ara només he somiat. Els meus ulls veuran el meu Salvador...» En l'enterrament, complint la seva darrera voluntat, es va interpretar el seu meravellós coral: *Davant vostre Senyor, em presento confiat...*

Alguns artistes han estat beatificats per les seves obres, com fra Angèlic, que va predicar pintant. Així mateix s'ha introduït la Causa de Beatificació d'en Gaudí per la seva immortal obra arquitectònica de la Sagrada Família.

De segur que si Johann Sebastian Bach hagués estat catòlic faria temps que l'Església l'hauria col·locat a la glòria de Bernini. El papa Joan Pau II més d'una vegada ha plantejat la possibilitat de beatificar i canònicar persones que, malgrat no pertànyer a l'Església catòlica, han donat un testimoni heroic de virtuts evangèliques. Johann Sebastian Bach seria un d'aquests. Casat per segona vegada després de la mort de la primera esposa, va tenir de les dues dones 20 fills als quals va educar en el sant temor de Déu. Home honest, treballador, humil i pietós, va morir summament pobre.

Bach fou un protestant cristià, més cristià que protestant. La seva producció musical ha restituit o reintegrat en la fe centenars de milers de persones. El veurem un dia als altars?

Notes insignificants

Germà Adrià

Obrim els ulls de l'ànima

Senyor, llegeixo i rellegeixo i torno a llegir l'Evangeli proposat per al Diumenge 13.

M'agrada veure't assetjat per la multitud.

M'agrada veure com un cap de la sinagoga acut a Tu, i confia en Tu.

Després t'imagino buscant la dona agosarada, que havia tocat el teu mantell amb «mala intenció» i l'havies guarit; la seva Fe l'havia guarit.

Permet, Senyor, que et demani una cosa estranya. Et demano que tornis uns dies visiblement entre nosaltres. Ja ets sempre amb nosaltres i nosaltres ceecs, no et veiem.

Torna. Jo m'encarregaré d'avisar les emissores de ràdio, tots els diaris, totes les cadenes de televisió. I ja ho veuràs.

T'envoltaran milers i milers de persones; t'aclamaran, t'assetjaran i et portaran entre «aclamacions». I a tots els racons del món, milions de televidents, se sumaran a l'entusiasme.

Vine, Senyor. Ara les multituds es congreguen més fàcilment.

I ja m'encarregaria també que hi hagués algunes dones que arrossegant-se, i deixant-se trepitjar, arribessin a tocar el teu mantell amb «mala intenció».

Li ho diria a Itzi, que té la sida i només pesa 29 quilos. Passaria entre les cames dels entusiastes i els periodistes i Tu li transmetries el miracle i ella, de sobte, recuperaria el seu pes i la seva salut.

Hi anirien també l'Anna, l'Àngela i la Roci, també terminals de sida. Besarien el teu mantell i es curarien. I plorarien de gratitud. I Tu els faries un somriure i les saludaries amb tendresa: «Filla, la teva fe t'ha salvat. Vés-te'n en pau i amb salut...»

I mentrestant, la multitud continuaria envoltant-te.

Després, Senyor, podries anar a algun hospital on moren tants joves de sida. I podries fer-los un petó a cadascú. I dir-los que s'aixequessin, que la mor ja se n'ha anat.

I veuries com les mares de tots ells s'agenollarien davant de Tu. I podries començar per visitar el Carmelo, que l'han traslladat de la presó a l'hospital per morir-hi dignament. Si tu hi anessis no moriria... I la seva mare, mereix un miracle. T'ho asseguro.

Els hospitals s'omplirien dels teus admiradors. Les autoritats haurien de posar un cordó de policia per protegir-te.

I després, Senyor, podries anar a algun pis on atenen malalts de sida i allà conviuen amb dignitat.

Assegut amb els malalts, Senyor, podries dir-los també que anessin en pau, perquè la sida havia desaparegut.

Torna, Senyor, torna. Deixa que la multitud et proclamï. Encara que després tornin als seus negocis i trampes i diversions i baralles...

Torna...

Però no, Senyor. Ja estàs entre i amb nosaltres. Ja et tenim amb nosaltres. Tan sols hem d'obrir els ulls de l'ànima i del cor i voler aclamar-te en el nostre interior.

I els malalts, tots, també poden parlar-te i besar-te i tocar el teu mantell. Senyor, que et sentim, que et visquem amb nosaltres.

Sobretot que, com a mínim, et visquem intensament quan celebrem l'Eucaristia. Què més volem?

Punt de vista

Ignasi Viladevall Padrosa
Llicenciat en Químiques

Com tractar el pròxim sota la premissa de la fe

Posar una línia de separació entre creients i no creients ho crec sincerament un solemne disbarat. Sovint els cristians tenim una tendència a delimitar unes fronteres a partir de les quals uns posseïm la veritat, mentre que d'altres estan sotmesos a l'error. Realment és lamentable que abans que la caritat de veurè, comprendre i estimar el pròxim, prevalgui l'orgull de ser bons, juntament a un menyspreu dels altres.

Ara bé, no es tracta de deixar de comunicar o transmetre el que per a nosaltres constitueix l'essència de les nostres creences, sinó més aviat com fer-ho i quina és la millor manera de fer-ho. Una cosa és l'ensenyança del catecisme a uns nens amb més o menys bona disposició d'assimilar-ho, o quan es tracta de gent gran amb unes idees ja preconcebudes i, fins i tot, prou arrelades. En aquests casos, i segons el meu particular criteri, no hi val altra cosa que l'exemple i l'oportunitat d'aprofitar els moments en què es pot fer valdre uns valors cristians sense caure en la presumpció o superioritat d'un mateix.

Sempre m'han infiltrat que l'Evangeli que es va escriure fa gairebé 2.000

anys, actualment té la mateixa actualitat i vigència, sempre que se sàpiga adaptar al moment. Pensant doncs, en com enviaria avui Jesús aquells 72 deixebles de dos en dos a evangelitzar pel món, crec que no s'atreveria a recomanar que s'espolsessin la pols dels vestits quan no fossin ben rebuts en algun lloc —diríem persones, actualment— tal com ens ho diuen els tres evangelistes Mateu, Marc i Lluc (caps. 10, 6 i 10 respectivament). Si em permeteu una opinió personal, diria que la pols a què es refereix Jesús, no tota és la que es pot desprendre dels qui no ens han rebut o acceptat quan els parlem de la fe, sinó que sovint és la que prové de nosaltres mateixos, fruit de les nostres mancances, i que impedeix que el nostre missatge pugui arribar al pròxim que segurament sense aquesta pantalla, prou ho rebria amb goig.

Continuant amb l'intent d'actualitzar avui l'Evangeli, diria que aquest no diu pas de no tornar-hi, en aquests llocs o gent d'on hàgim estat rebutjats, per tant la santa insistència sempre oportuna, i amb això no estic d'acord amb sant Pau que recomanava insistir oportunament o inoportunament (2Tm 4:2), crec que és també necessària. Això sí, sempre acompanyada de l'oració que en realitat, i no perquè s'hagi citat al final és, sens dubte, el més important i la veritable base per a l'èxit.

Escena de la vida de sant Pau a l'hospital de la seva advocació, a Barcelona.

saber escoltar

La gesta del cristianisme és la grandesa d'esperit

Sant Ignasi, segon bisbe d'Antioquia, va ser un gegant en la fe. La seva serenitat el revela com a cristià de personalitat forta i exquisida. En efecte, durant el mandat de l'emperador Trajà, fou condemnat a les feres. L'ordre imperial manava que l'execució tingués lloc a la capital de l'imperi romà. De manera que, presoner, va ser conduït de Síria a Roma. Pel camí va escriure set cartes, de les quals cinc foren enviades als cristians d'Efes, Magnèsia, Tràlia, Filadèlfia i Esmirna. Adreçà una altra missiva a Policarp, bisbe d'Esmirna. La setena —la més important— la dirigí a la comunitat cristiana de Roma.

Aquests escrits són una verdadera filigrana. Perquè ens presenten un cristià que va lúcidament al martiri. Fins a tal punt que el testimoniatge suprem —lliurar la vida per Crist i com Crist— és un deler que el conforta i li exigeix una gran autenticitat espiritual. Home d'Església de cap a peus, exhorta els cristians que l'han acollit, en el camí del seu calvari, a romandre fidels a l'Església, a viure en veritable comunió, a mantenir-se en la veritable fe... Diu als fidels que la seva mort serà el pas a la vida de debò. Ell serà el blat

que les dents de les feres moldran per tal de ser presentat a Déu com a pa de Crist. Escriurà a Policarp: «Mantén-te ferm en la fe, com una enclusa colpejada pel martell. És de gran atleta ser escorxat i, tanmateix, vèncer.» Impressiona el coratge del màrtir.

És arran d'aquesta grandesa que transcriu el següent fragment de la carta als Cristians de Roma: «L'única cosa que per a mi he de demanar és força, tan interior com exterior, perquè jo no només parli, ans també estigui decidit, perquè sigui cristià no només de nom, sinó també de fets. Perquè si em comporto com un cristià, aleshores tindrè el dret d'aplicar-me a mi mateix aquest nom i seré autènticament fidel a Jesucrist quan jo ja hagi desaparegut del món. Les aparences no són bones. Com a mínim, Jesucrist, Déu nostre, ara que és amb el Pare, és quan més es manifesta. La gesta que ha de realitzar el cristianisme, quan és odiat pel món, no és palesar eloqüència en les seves paraules, ans grandesa d'esperit.»

Joan Guiteras i Vilanova

a propòsit de...

Amors

Convocats pel pare Genís Samper, ens hem reunit uns quants sacerdots que havíem estat vinculats al moviment escolta. El P. Genís és una antiga «vaca sagrada» de l'escoltisme internacional que conserva una vitalitat espiritual admirable, un company deia d'ell que era «incombustible» i jo no ho negaré.

Ens hem trobat a Cornudella i reunit en una ermita. La trobada ha tingut l'encert de no ser ni melangiosa, ni absurdament emotiva. No he sentit ni una sola vegada allò de: «Et recordes d'aquell dia que...?» Tot i que uns quants ens coneixíem des del 1944, calia presentar-nos perquè altres no ens havíem vist mai. Cadascú va exposar breument la seva feina anterior i el nostre present ministerial. No tots érem grans, n'hi ha que només fa tres anys que són sacerdots i, no obstant la diferència d'edat i de constatacions experimentals diverses, no va resultar cap problema per a la resta. Ha estat una reunió notable, a la qual no aplicarem el tòpic d'històrica, per la modèstia del nombre i la sobrietat de l'«escenografia» espiritual. Ni tan sols ha estat homogènia durant el seu decurs. Entre les reflexions i la pregària hem cantat el *Minyonet* i el *Cant de la ruta*. La melodia era per a tots la mateixa però per a uns tenia unes «vibracions» que altres eren incapaços de sentir. I és que és molt diferent dir: «Tu que busques, tu que dubtes, atén la crida de la Ruta», si ho has sentit a punta de dia quan et van envestir rover, al fet de cantar-ho sense haver tingut mai aquesta experiència. Per als últims tan sols és una cançó, per a d'altres continua sent l'expressió d'una exigència de vida, que encara és vàlida.

Si les «vibracions» no eren comunes sí que ho era la nostra felicitat, de sacerdots. Això passava al turó de Siurana, i allà també hi havia una parella d'enamorats, d'alegres enamorats, que no encaramelats. La càmera de vídeo digital que portaven i el somriure de la noia em van cridar l'atenció. Nosaltres ens sentíem satisfets de la nostra vida, de la fidelitat a una vocació i d'haver rebut uns dons de Déu. Ells, aquella noia en especial, també irradiaven la felicitat de l'enamorament. Aquell aparell que em fascinava era un artefacte d'una complexitat tècnica i d'una perfecció en la seva miniaturització i resultats, meravellós. Ells i nosaltres ens movíem per la muntanya sense saludar-nos, no obstant això, la felicitat tenia un mateix origen, Déu, i s'expressava en un mateix sentiment: l'amor. Tot constant això pensava com n'és d'imperant la comunió, perquè la satisfacció sigui completa. Comunió que encara que jo pogués pensar que existia en l'eterna memòria del Déu que ens havia pogut pensar en simultaneïtat, crear-nos en conjunció d'espai i temps, i nosaltres trobar-nos allà com a expressió i exercici de la nostra llibertat comuna, no erem conscients que existís. Vaig sentir al meu interior, dit en llenguatge de Guy de Larigaudie, nostàlgia del Cel. Allà, sens dubte, amor, somriure, satisfaccions i perfeccions tècniques de realitzacions humanes, es viuran en correlació íntima, en unió íntima, en un idioma comú, com aquell que ja ara és l'origen de tot el nostre goig: Déu. I aleshores sí que serem completament feliços.

P-J Ynaraja,

Capellà del Montanyà (ynaraja@retemail.es)

Cartes del lector

També érem a Montserrat

Sr. Director,

És veritat, el 13 de maig passat, va ser una gran festa a Montserrat, tal com diu en la seva carta Maria Valldosera. M'ha agradat molt el que hi fa constar, però en una cosa no hi estic d'acord. Diu que l'Hospitalitat de Nostra Senyora de Lourdes i la Frater de Tarragona i la de Barcelona omplien l'esplanada durant la celebració de l'eucaristia, presidida pel bisbe Antoni Deig. He de manifestar que no tan sols hi eren ells, sinó que una representació de la resta dels vuit bisbats de Catalunya, amb les seves Hospitalitats i Fraters hi érem. Vam participar en tot i per tot, millor dit, ajudàvem a omplir l'esplanada amb els nostres malalts, minusvàlids i pelegrins, amb els quals anem a Lourdes en pelegrinatge quan arriba el dia.

Com podíem faltar si era per celebrar l'any jubilar i era una festa nostra? No érem gaires, però tampoc tan pocs per passar sense que hi siguem comptats.

M. ÀNGELS SANTAMARIA
Berga

Tornant d'Egipte

Sr. Director,

Fa poc he arribat de viatge d'Egipte. He tornat impressionat per tot allò que m'han explicat aquelles pedres tantes vegades mil·lenàries, aquells temples, aquelles estàtues colossals, tots aquells monuments funeraris. Egipte era el poble més religiós del món, però la seva religió tenia una constant: la mort.

És cert que creien en una mena de resurrecció, en una ànima, en un més enllà i també en un déu únic, la representació del qual era Ra, el Sol. Els altres déus eren els seus complements, sota diverses formes. Akhenaton (que vol dir «splendor d'Aton»), el faraó heretge, va voler eliminar tot aquell culte complex i va establir la simplicitat del culte a Aron, el disc solar, com a representació del déu únic, sense afegitons. Després, amb la vinguda del faraó-nen Tutankhamon (que vol dir «símbol vivent d'Àmmon», l'ànima del sol) es va restablir l'antic culte a Àmmon-Ra.

El diumenge 11 de juny vaig assistir a l'Eucaristia, una celebració impregnada de l'Esperit. L'experiència d'Egipte m'ha fet pensar que la nostra religió cristiana

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, us oferim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

Per què plora Àfrica?

Sr. Director,

Àfrica és un continent que sempre ha estat marcat per la tragèdia i per les ingerències humanes com ho demostren el seguit de desgràcies que ha patit des que existeix. Àfrica, Amèrica Llatina i Àsia confirmen com la mà de l'home explotador ens fan arribar a la desesperació i la conseqüent desolació pel que fa a la nostra condició humana i tot el que hi ha en el seu avituallament.

És aquesta realitat vomitiva i decadent la que ens demostra com podem ser de cruels quant a la diferent manera d'abordar les tragèdies humanitàries. Ja que tenim un deute amb la humanitat i amb nosaltres mateixos, cal que adoptem el deure de l'abolició del deute extern encara que aquest sigui etern.

NÚRIA BOMBARDÓ i CODINA
Bellaterra

no és una religió de la mort, sinó de la vida. També d'aquesta vida tan meravellosa que Déu ens ha donat. Aquest déu únic que la humanitat ha cercat sempre a través dels segles i que nosaltres, certament, tenim ben a l'abast perquè ens ha fet el do del seu Fill, el qual ens el fa tan proper en Ell mateix.

Els nostres temples, a diferència dels egipcis, són recers de vida i tant ho és la monumental Sagrada Família com la més humil esglesiola romànica. L'Esperit les emplena quan ens hi apleguem i s'hi fa present. La religió cristiana ens comunica la joia del viure, ara i després.

MANUEL TOSCA i AMELLA
Barcelona

Fe i moral

Sr. Director,

La fe és un do de Déu, però Charles Moeller afirma en un estudi sobre André Gide que a Déu no s'hi arriba sense un cert esforç de puresa moral. És veritat que això no és suficient, però és important. La fe és una força d'atracció i de llum. Si a un imant li acostem una ferralla, veritablement l'atraurà. Ara bé, si embolcallem la

ferralla d'elements aliens a l'atracció, resultarà molt més difícil atreure-la. Si un cristall l'embrutem de qualsevulla substància llorda serà difícil la penetració de la llum.

Això em fa pensar en els grans obstacles d'aquest començament de segle per a l'acceptació plena de la fe. Em refereixo a l'hedonisme i al materialisme. L'hedonisme i la seva filla primogènita, la sexualitat, són un escull difícil de salvar per aconseguir la plenitud de la fe. Per tant, la sexualitat desordenada (diguem-li heterosexualitat o homosexualitat), més que el gran pecat que aterrava les nostres consciències fa cinquanta anys, el que fa principalment és el que desfà. És un obstacle per accedir a la fe i a les seves germanes bessones: la gràcia i l'amor veritable. Ja ens serà difícil assolir aquelles veritats meravelloses de l'Evangeli: «Aquell que m'estima, el meu Pare l'estimarà, vindrem a Ell i hi farem estada» o «No sabeu que l'Esperit Sant habita en vosaltres i està dins de vosaltres», totes elles de l'Evangeli de sant Joan. Veritablement la sexualitat incontrolada fa el llit a la incredulitat.

El mateix passa amb el materialisme. De mica en mica, en endinsar-nos en la societat de consum, hem escollit un altre

déu, que no és el de Nostre Senyor Jesucrist. El materialisme fa el llit a l'ateisme pràctic. I com que l'home és lògic, acaba acceptant com un bé el que és irremeiablement un mal. Però això no és el pitjor. Seguint el mateix discurs ideològic, acabarà afirmant que un bé és definitivament un mal. Així renegarà de Déu, o dirà que Déu no existeix, o que Jesucrist fa nosa per a la gran tasca del progrés humà. I ja no cal dir el que dirà de l'Església, del Papa i dels bisbes...

Com es pot arreglar tot això? Amb un esforç ascètic, amb una lluita constant que tindrà dificultats, certament, però que Crist, que va assolir la naturalesa humana, comprèn, ajuda i perdona.

ERNEST BOU i JANOHER
La Bisbal d'Empordà

Tenir fe

Sr. Director,

Vull referir-me a l'escrit del senyor Ignasi Viladevall titulat *Confessions d'un cristià*. És magnífic. Van ser molts els catòlics que en la passada guerra civil espanyola van passar grans dificultats, moments difícils. Jo era un d'ells. En situacions límit, com aquella vegada que estava amagat en una masia de la Garrotxa d'una família molt cristiana, vaig poder comprovar —i m'ha servit per a tota la meua llarga vida— la fe rural, senzilla i ferma que, com diu l'autor de l'article, professaven i practicaven «obertament la seva fe sense fer cap ús d'arguments teològics o apologetics, sinó tan sols amb la senzillesa dels humils».

La mestressa d'aquella casa, mare de cinc fills ja grans, analfabeta, amb una gran confiança en Déu davant de qualsevol perill, que eren molts, tenia a la boca una frase que resumia la seva fe. Deia el següent: «No es mou fulla que Déu no vulla.» Lògicament, esgotant totes les precaucions. Crec que a vegades molts catòlics llegim massa, volem aprofundir en coses difícils per a la majoria i pensem que som molt llestos quan no ho som tant.

Cert que són necessàries, com diu l'autor, un suport o unes bases en què es fonamenti d'una manera racional la nostra fe. Moltes vegades ho podem trobar en el nostre interior o en la pregària. Sense tanta filosofia i teologia.

JOSEP BOSCH i MERCADER
Barcelona

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 905 988

GESMOR

DES DE 1950

Servei permanent

24 hores

Ens desplaçem a domicili

Tramitació d'enterraments

En cas de defunció,
què s'ha de fer?

Truquen al 902 11 65 93

Descomptes especials per a subscriptors,
parròquies i comunitats religioses

Pere i Pau

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

Hi ha una tradició ben establerta, en la litúrgia romana i en les representacions artístiques, de mantenir una referència unitària als apòstols sant Pere i sant Pau. Començant per la solemnitat del 29 de juny, dedicada a celebrar el martiri d'aquells que «iniciaren l'Església de Déu en la fe cristiana» (col·lecta de la missa del dia). Tant la missa de la vigília com la del dia, i tota la litúrgia de les hores, remetent alternativament a un dels dos apòstols. El text que proposa d'una manera més sintètica aquesta unitat en la diversitat és el prefaci. Com correspon a aquest moment de la pregària eucarística, el prefaci descriu els motius de l'acció de gràcies en el context de l'Eucaristia de la solemnitat.

Al servei de la fe

La primera aproximació als apòstols es fa en relació amb la fe cristiana mateixa: «Pere, el capdavanter en la confessió de la fe. Pau, el que la posà a plena llum.»

Aquestes dues frases remetent a la confessió de Cesarea de Felip (text de l'evangeli de la missa del dia), i a la condició de «mestre» que caracteritza la figura de Pau, especialment per les Epístoles. La confessió de fe de sant Pere és testimoniada per tots els evangelis: Encara que la formulació sigui diversa, en tots els evangelis es destaquen dues coses: el contingut de la confessió de fe, i la prioritat de Pere en relació amb els altres apòstols. El contingut remet, en tots els casos, a la divinitat de Jesús. La relació amb els altres apòstols destaca el caràcter decidit i segur de la fe de Pere, enfront de les vacil·lacions. Això és particularment destacat en l'evangeli de Joan: «Senyor, a qui aniríem? Només Vós teniu paraules de vida eterna! I nosaltres hem cregut que Vós sou el Sant de Déu!» (Joan 6:68).

Sant Pau va rebre la confessió de la fe de la comunitat apostòlica: allò que ell ha rebut, això mateix ho ha transmès (vegeu 1 Cor 15:3). El desplegament de

la confessió de Pere és esplèndida en el magisteri de Pau: «La posà a plena llum.»

Per l'edificació de l'Església

Estretament unida a la fe, hi ha l'Església. «Pere instituí la primera Església amb la resta d'Israel. Pau evangelitza els altres pobles cridats a la fe.»

La formulació del prefaci fa pensar en unes imatges molt sovint repetides en els mosaics dels absis romans: un esquema de ciutat a cada banda, i de les portes de la ciutat surten un grup d'anyells que s'encaminen vers el centre, on està representat el Crist. L'explicació és aquesta: són Jerusalem i Betlem com a figures simbòliques de la procedència dels fidels que formen l'única Església del Senyor, els jueus i els no jueus.

La comunitat de Pentecostès és certament una comunitat formada pels que provenen del judaisme, la resta d'Israel. Tanmateix, li tocarà a Pere admetre a l'Església la família de Corneli, i fer

l'experiència directa que «Déu no fa distinció de persones» en la comunicació de l'Esperit. L'embranchada de la universalitat, i la clarificació sobre la necessitat de passar per la Llei de Moisés per ésser salvat per Jesucrist, corresponen més clarament a l'obra evangelitzadora de Pau (vegeu Fets dels Apòstols 15).

Una sola Església: «Per camins diversos tots dos aplegaren l'única família de Crist, els uneix una idèntica corona i tot el món els venera.» Aquestes frases adquireixen un particular relleu en el context de l'any jubilar. De tots els països arriben a Roma els cristians, i traspassen amb emoció el llindar de la porta Santa de Sant Pere i la de Sant Pau. Traspassar la porta santa és una expressió de fe catòlica i apostòlica. Dins de les basíliques del Vaticà i de Sant Pau Extramurs, ens acostem amb veneració als sepulcres apostòlics, i demanem amb humilitat la fe del capdavanter i la del mestre.

petites homilies

Compartir, professió de fe

Josep M. Aragonès, rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

Quants cristians avui haurem anat a missa a Catalunya? Molts. Aventureu una xifra. Tot i el desgavell actual, segur que quedareu curts. No hi ha cap partit polític ni cap altra institució en aquest país, que cada setmana pugui comptar tanta gent, que respongui a la seva crida. No és triomfalisme. N'hi podria anar més, de gent a missa. Hauria d'anar-hi més. Deixem-ho. Aquestes persones —almenys les que no hauran fet tard— han escoltat la proclamació de la Paraula de Déu. Què n'hauran tret? Déu ho sap. Després hauran escoltat pacientment l'homilia. Se n'hauran fet moltes, també, d'homilies, avui. Per quins camins hauran menat els oients? Aquí ens hi perdem tots. Senyor, tingueu pietat dels oients i dels homiliaires. I que tot plegat es millori. Perquè si la Paraula de Déu avui hagués calat a fons, en sortir de missa tots hauríem d'haver fet un posat avergonyit. I hauríem corregut a compartir amb els més necessitats el que tenim com a professió de fe.

Germans: Vosaltres teniu abundantment de tot. No són paraules històriques dirigides als antics corintis. L'Esperit ens les ha dirigides a nosaltres també. En comparació amb la corrua creixent dels pobres, molts de nosaltres tenim més del que ens és imprescindible. Molts d'ells no tenen ni tan sols la serenitat de mirar el futur amb una certa seguretat. En acabar la setmana no saben on anar a cobrar el sou. Més clar, sí que ho saben: enlloc. Què hi fem, els cristians? Som conscients que cal canviar

Sant Pau predicant a l'Acropolis d'Atenes (tapís del Palau Reial de Madrid).

moltes estructures injustes de la nostra societat? Hi fem res? Col·laborem almenys amb Càritas? *Coneixeu prou bé la generositat de Jesucrist, el nostre Senyor: ell, que és ric, es va fer pobre per vosaltres, per enriquir-vos amb la seva pobresa.* Ho hem escoltat tots, això. Aquesta és la nostra fe. Que no n'hi ha prou que coneguem i professem la paraula. També —i sobretot— hem de confessar-la amb les obres. Donar pa al qui té fam. Proporcionar treball a qui no en té i en vol. Valorar les persones concretes per damunt dels interessos materials. Fer que tothom sigui respectat com cal i pugui accedir als béns del treball, de la cultura, de la seguretat, del benestar, del progrés... Que el diner i el poder no lliguin ni entrebanquin ningú. I tothom pugui realitzar-se com a persona. Cercar amb justícia la igualtat. *No seria just que, per alleujar els altres, vosaltres*

patíssiu estretor. No es tracta d'anivellar per baix, multiplicant els pobres i els marginats. Es tracta de saber compartir per anivellar diferències escandaloses. Tots. *Més aviat, que, en moment present, buscant la igualtat, allò que us sobra a vosaltres compenseu el que els falta a ells.* La mesura del que ens sobra no està en el que desitjaríem tenir, sinó en el que de necessari manca als altres. Aquí hi ha l'arrel de la verdadera comunió. Qualsevol altra cosa no passa de ser belles paraules. Inútils. *Sigueu també generosos en aquest favor que us demano.* Paraula de Déu. Per cert, que donem cada mes per a la lluita contra la fam, la pobresa, l'atur, la marginació... *Tingues fe i no tinguis por.*

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic B; ferial II)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 1)

JULIOL

2. Diumenge

XIII de durant l'any. Verd. Lectures: Saviesa 1:13-15; 2:23-24 / Salm 29 / 2 Corintis 8:7.9.13-15 / Marc 5:21-43

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Joan Francesc de Regis, s.j.; Procés i Martinià, mrs.; Odó, b.; Vidal, Felicíssim i Eutiquià, mrs. Santa Monegunda, vg.

Festa Major: a Terrassa i Lavern.

3. Dilluns

Sant Tomàs, Apòstol (F) Vermell. Lectures: Efeis 2:19-22 / Salm 116 / Joan 20:24-29

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Lleó II, p.; Anatoli, Heliodor, Dat, bs.; Jacint, mr.; Eulogi i comps. mrs. Santa Mustiola, mr.

4. Dimarts

Fèria. Verd. Lectures: Amós 3:1-8; 4:11-12 / Salm 5 / Mateu 23-27. Si es vol: *Santa Isabel de Portugal (MLI) Blanc.* TARRAGONA: Dedicació de la Catedral (catedral, S / diòcesi F)

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Laureà, arq. mr.; Osees i Ageu, profs.; Ulric, b.; Innocenci, mr. Santa Berta, ab.

5. Dimecres

Fèria. Verd. Lectures: Amós 5:14-15.21-24 / Salm 49 / Mateu 8:28-34. Si es vol: *Sant Antoni M. Zaccaria (MLI) Blanc.* VIC: *Sant Miquel dels Sants, trinitari (ciutat, S / diòcesi, MO) Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sant Numerià, b. Santes, Filomena, vg.; Zoa, Trifina i Ciril·la, mrs.

Festa Major: a Vic.

6. Dijous

Fèria. Verd. Lectures: Amós 7:10-17 / Salm 18 / Mateu 9:1-8. Si es vol: *Santa Maria Goretti, vg. mr. (MLI) Vermell.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Isaïes, prof.; Ròmul, b. mr.; Tranquil·lí, Severí, Diodor i Dió, mrs. Santa Llúcia, mr., i Dominica, vg.

7. Divendres

Fèria. Verd. Lectures: Amós 8:4-6.9-12 / Salm 118 / Mateu 9:9-13. URGELL i SOLSONA: *Sant Ot, bisbe d'Urgell (La Seu d'Urgell, S / Urgell i Solsona, MO) Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Fermí de Pamplona; Ildi i Edda, bs.; Pelegrí i Germà, mrs. Santa Edilburga, vg.

Festa Major: a Flaçà.

8. Dissabte

Fèria. Verd. Lectures: Amós 9:11-15 / Salm 84 / Mateu 9:18-26

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Adrià II i Eugeni III, p.p.; Quilià, b.; Procopi, mr.; Auspici, b.; Aquila i Priscil·la, esposos mrs.

Festa Major: a Calonge de Mar.

Lectures bíbliques

Diumenge XIII de durant
l'any

Cicle B

Primera lectura

Sa 1:13-15; 2:23-24

Al·leluia

2Tm 1:10b

L'enveja del diable va introduir la mort al món

Lectura del llibre de la Saviesa

Déu no va fer la mort, ni li agrada que l'home perdi la vida; tot ho ha creat perquè existeixi, ha format el món perquè l'home visqui sense posar-hi cap mena de verí de mort. El reialme de la mort no és de la terra, perquè la bondat i la justícia són immortals. Déu no creà l'home sòtmès a la mort, sinó a imatge de la seva existència eterna. Però l'enveja del diable va introduir la mort al món, i els partidaris d'ell són els qui en fan experiència.

Salm responsorial

29:2 i 4, 5-6, 11 i 12a i 13b (R.: 2a)

Amb quin goig us exalço, Senyor.

M'heu tret a flor d'aigua quan m'ofegava, i no heu permès que se n'alegrin els enemics. Senyor, m'heu arrencat de la terra dels morts, quan ja m'hi enfonsava, m'heu tornat a la vida.

R. Amb quin goig us exalço, Senyor!

Canteu al Senyor, els qui l'estimeu, enaltiu la seva santedat.

El seu rigor dura un instant;

el seu favor, tota la vida.

Cap al tard tot eren plors,

l'endemà són crits de joia. R.

Escolteu, Senyor, compadiu-vos de mi; ajudeu-me, Senyor.

Heu mudat en joia les meves penes,

Senyor, Déu meu, us lloaré per sempre. R.

Lectura segona

2C 8:7, 9, 13-15

Que allò que us sobra a vosaltres, compensi el que falta als germans pobres

Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, vosaltres teniu abundantment de tot: fe, doctrina, coneixement, interès per tot, i fins l'amor amb què us estimem. Sigueu també generosos en aquest favor que us demano. Coneixeu prou bé la generositat de Jesucrist, el nostre Senyor: ell, que és ric, es va fer pobre per vosaltres, per enriquir-vos amb la seva pobresa. No seria just que, per alleujar els altres, vosaltres patíssiu estretor. Més aviat, que en el moment present, buscant la igualtat, allò que us sobra a vosaltres compensi el que els falta a ells, i si un dia els sobra a ells que supleixi el que us farà falta a vosaltres, mirant que hi hagi igualtat. És allò que diu l'Escriptura: «Ni als que n'havien recollit molt, els en sobrava, ni als qui n'havien recollit poc, els en faltava.»

Jesucrist, el nostre salvador, ha desposseït la mort del poder que tenia, i amb la Bona Nova de l'evangeli, ha fet resplendir la llum de la vida.

Evangelí

Mc 5:21-43

Noia, aixeca't

Lectura de l'evangeli segons sant Marc

En aquell temps, Jesús arribà en barca de l'altra riba del llac, molta gent es reuní al seu voltant, i es quedà vora l'aigua. Mentrestant, arriba un dels caps de sinagoga, que es deia Jaire, i, així que el veu se li llença als peus i, suplicant-lo amb tota l'ànima, li diu: «La meua filleta s'està morint. Veniu a imposar-li les mans perquè es posi bé i no es mori.» Jesús se n'anà amb ell, i el seguia molta gent.

[Hi havia una dona que patia pèrdues de sang des de feia dotze anys. Havia consultat molts metges, que l'havien fet sofrir molt, i s'hi havia gastat tot el que tenia. No va millorar gens, sinó que anava de mal en pitjor. Aquesta dona, que havia sentit parlar de Jesús, se li acostà per darrere enmig de la gent i li tocà el mantell, perquè pensava: «Encara que li toqui només la roba que porta, ja em posaré bona.» A l'instant se li estroncà l'hemorràgia i sentí que el mal havia desaparegut. Jesús, que sabia prou bé el poder que havia sortit d'ell, es girà a l'instant i preguntava a la gent: «Qui m'ha tocat la roba?» Els deixebles li deien: «La gent us empeny pertot arreu, i pregunteu qui us ha tocat?» Però Jesús anava mirant per veure la que ho havia fet: Llavors aquella dona, que sabia prou bé què havia passat, s'acostà tremolant de por, es prosternà davant d'ell i li digué tota la veritat. Jesús li respongué: «Filla, la teva fe t'ha salvat. Queda lliure de la teva malaltia i vés-te'n en pau.»

Encara parlava, que] arriben uns de casa del cap de la sinagoga i li diuen: «La teva filla és morta. Què en trauràs d'amoinar el mestre?» Però Jesús, sense fer cas del que acabava de sentir, diu al cap de sinagoga: «Tingues fe i no tinguis por.» I només va permetre que l'acompanyessin Pere, Jaume i Joan, el germà de Jaume. Quan arriben a la casa del cap de sinagoga, veu l'aldarull de la gent que plorava i cridava fins a eixordar. Ell entra a casa i els diu: «Què són aquest aldarull i aquests plors? La criatura no és morta, sinó que dorm.» Ells se'n reien, però Jesús els fa sortir tots, pren només el pare i la mare de la nena amb els qui l'acompanyaven, entra a l'habitació, li dona la mà i li diu: «Talita, cum», que vol dir: «Noia, aixeca't.» A l'instant la noia que ja tenia dotze anys, s'aixecà i es posà a caminar. Ells no se'n sabien avenir. Jesús els prohibí, de tota manera, que fessin saber què havia passat. I els digué que donessin menjar a la noia.

diòcesis

L'any passat un total de 515 alumnes van participar en els dos cursos, celebrats a Barcelona i Vic.

Escola d'Estiu per a Catequistes

■ Barcelona i Tarragona seran la seu dels dos cursos programats

BARCELONA/TARRAGONA.— El Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i les Illes Balears (SIC) ha programat per vintè any consecutiu dos cursos de l'Escola d'Estiu per a Catequistes a celebrar a Barcelona, del 17 al 21 de juliol, i a Tarragona, del 31 de juliol al 5 d'agost. El termini d'inscripció és fins al dia 7 de juliol.

L'acte central consistirà, a redós de l'any jubilar, en la presentació del *Projecte Global de Catequesi* el dimarts dia 1 d'agost, a les sis de la tarda, a la catedral de Tarragona. Hi són convidats els catequistes de Catalunya i les Illes que vulguin participar-hi, per a la qual cosa es podran posar en contacte amb la respectiva Delegació diocesana de Catequesi. L'acte de la catedral de Tarragona serà presidit per l'arquebisbe metropolità i primat, Mons. Lluís Martínez Sistach, i per Mons. Xavier Salinas, bisbe de Tortosa i president del Secretariat Interdiocesà de Catequesi.

El curs a Barcelona s'inicia amb l'Escola Bàsica, on els professors Josep Sorando, Joan Guiteras i Josep Lluís Arín seran els responsables, respectivament, d'*Introducció a la metodologia catequètica*, d'*Història de Salvació* i d'*Introducció a la Bíblia*. En l'apartat de Formació Inicial, els professors Joan Sanglas i Xavier Romero seran els encarregats d'*Iniciar-se a ser catequista*, i pel que fa a Formació Permanent, cal destacar *El despertar a la fe*, per Enriqueta Capdevila; *Catequesi d'adults*, per Lluç Riera; *La catequesi dels sagraments*, per Jordi d'Arquer; *El vídeo en la catequesi*, per Joan Busquets; *Catequesi especial*, amb Lluís Bonet com a responsable de l'equip, i *Dimensió missionera de la catequesi en tots els nivells: infants, joves i adults*, per l'equip de missions.

L'estructura, els continguts i la pedagogia del llibre d'iniciació cristiana *Amb nosaltres* es tractarà en diversos apartats, a càrrec de l'equip del SIC, si bé de forma més específica es tractarà la *Proposta de catequesi familiar*, a càrrec d'un equip de

catequesi familiar, i *El cant*, a càrrec del professor Mateu Santcliment. Finalment, l'Escola de Responsables anirà adreçada als valors cristians i humans i com catequitzar és educar en valors, amb Esteve Pujol com a professor.

El curs de Tarragona s'iniciarà el 31 de juliol i acabarà el 5 d'agost. Com a trets diferencials respecte del que es durà a terme a Barcelona, cal destacar que l'apartat Formació Inicial anirà a càrrec dels professors Josep Bofarull i Xavier Morell; que Joaquim Brustenga serà l'encarregat del tema *Catequesi d'adults*; que Josep Gil s'endinsarà en l'antropologia teològica, el pecat i la gràcia i l'escatologia, mentre que la vida sacramental comptarà amb la col·laboració de Rafael Serra. Finalment, els tallers esmerçaran el seu temps en les dinàmiques de grups, el cant, les celebracions, la dimensió missionera de la catequesi i la que va orientada a diferents tipus de disminució. Joan Andreu, Xema Campos, Joan M. Banús, Xavier Morell i dos equips especialitzats en seran els responsables.

En l'edició de l'any passat, els cursos es van celebrar a Barcelona i a Vic. En el de Barcelona van assistir un total de 288 alumnes, mentre que en el de Vic, celebrat del 2 al 7 d'agost, van participar un total de 227.

Per a més informació cal adreçar-se al Secretariat Interdiocesà de Catequesi (c/ Àngels, 18, baixos, tel. 933 021 041) o als llocs on s'impartiran els cursos. A Barcelona, al Seminari Conciliar, c/ Diputació, 231, tel. 934 541 600; a Tarragona, Residència La Salle, ctra. de Valls, s/n, tel. 977 218 512.

Joan Boronat

Tarragona

«Butlletí Informatiu» de la restauració de l'església de Santa Maria de Montblanc

MONTBLANC.— Ha aparegut el primer *Butlletí Informatiu* editat per la Comissió Cívica pro Restauració de l'Església de Santa Maria de Montblanc, amb motiu de l'inici d'una campanya de recaptació de fons per poder fer front a les obres projectades, valorades en més de 96 milions de pessetes. La Comissió es proposa que les obres de restauració del temple quedin enllestides per poder celebrar amb tota solemnitat el centenari de la coronació canònica de la Mare de Déu de la Serra l'any 2006.

L'església de Santa Maria la Major és el monument més important dintre del patrimoni històric i cultural de la vila ducal de Montblanc. L'estat general del temple requereix urgentment una rehabilitació de parts tan importants, com poden ser els pinacles, davant de la possibilitat de desprendiment de pedres, o de les cobertes, per les filtracions d'aigua quan plou.

La col·laboració ciutadana és a hores d'ara element clau per garantir l'execució dels treballs de recuperació del temple. En canvi, des de l'administració hi ha hagut inhibició, de moment, per donar ajut institucional a les obres, tant de part de la Generalitat de Catalunya com del Govern central. Tan sols unes ajudes de la Diputació de Tarragona i de l'Ajuntament de Montblanc, la consecució d'un crèdit i les aportacions de particulars i d'empreses han fet possible la restauració de quatre pinacles, de part de la coberta superior, de la façana i la instal·lació de parallamps.

Les aportacions econòmiques es podran fer efectives ingressant donatius al compte del BSCH 0049-2511-43-2414029162 o també al de Caixa Tarragona 2073-0021-32-0110001563. També es pot optar per omplir la butlleta que s'ha imprès al primer butlletí informatiu de la Comissió Cívica. (J.B.)

L'església de Santa Maria, un temple gòtic que data del segle XV.

La Fundació Can Cerdà

Informa

Que han començat les obres de la Capella de la Verge de Lourdes a Can Cerdà, a la serra de Collserola, al km 4 de la carretera d'Horta a Cerdanyola (Barcelona).

Els que desitgin col·laborar aportant el seu donatiu, poden fer-ho al compte de La Caixa-2100, agència 0822-90-0200824961 de Barcelona.

La Mare de Déu de Lourdes li ho agrairà.

Tarragona

Jornada monàstica a Poblet

■ L'arquebisbe Martínez Sistach va enaltir la importància capital dels contemplatius

POBLET.— En el marc de la celebració del Jubileu de l'any 2000, el monestir de Santa Maria de Poblet va ser l'escenari que el dia 1 de juny va acollir una jornada monàstica. Eren uns 200 participants dels monestirs de la Corona d'Aragó.

Per part dels monestirs benedictins, hi havia la presència de monjos procedents de Montserrat, del Miracle i de Sant Miquel de Cuixà, i monges de Sant Benet de Montserrat, de Sant Pere de les Puel·les, de Sant Daniel, de Santa Maria de Puiggraciós i de Manacor. Per part dels monestirs cistercencs, s'hi van aplegar monjos de Poblet i de Solius, i monges de Cadins, de Vallbona de les Monges, de Vallonzella i de Casbas (Osca).

La jornada es va iniciar a les deu del matí amb la recepció dels religiosos a la Sala del Cubar. Seguidament van rebre la benvinguda del P. Abat, Josep Alegre, i es va procedir a la taula rodona que a partir de tres preguntes pretenia tractar del futur de la vida religiosa. Els participants van ser Joan Estruch, Mn. Teodor Suau, Lluïsa Geronès i la Gna. Teresa Losada, que havia estat nomenada el 22 de maig per

Joan Pau II consultora del Pontifici Consell per al Diàleg Interreligiós. El moderador de la taula rodona va ser el P. Evangelista Vilanova.

Les tres preguntes que convidaven a la reflexió van ser: «En aquest moment de capgirament cultural i religiós i de problemàtica social en què vivim, els monjos i les monges, creieu que hi aportem alguns valors? Quins? Creieu que hauríem d'implicar-nos-hi amb més coratge? Per què? Com?»; «De cara a les noves generacions que van sorgint a la nostra societat, creieu que allò que som i tal com ho vivim avui els monjos i les monges, els és significatiu? Per què?», i

L'arquebisbe Martínez Sistach en un moment de la jornada.

«Avui es comença a configurar un món nou, d'economia global, de xocs interreligiosos i interracial, de grans mancances i reptes socials, creieu que els monjos i les monges hi tenim un paper a fer? Quin? Com?»

Joan Estruch, especialista en sociolo-

gia de la religió, va ressaltar en la seva aportació els valors del monjo tals com el silenci, la fidelitat o la llibertat, i de la seva vida va destacar que està en conversió permanent. Lluïsa Geronès va indicar, finalment, que els religiosos i les religioses s'han d'obrir a la vida i al sofriment, a la comunitat i a la societat.

Seguidament i després de l'anunci del Jubileu, des de la capella de Sant Jordi, es va iniciar una processó presidida per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Lluís Martínez Sistach, juntament amb tots els

monjos sacerdots en direcció a la basílica de Santa Maria de Poblet per a la celebració eucarística. L'homília de l'arquebisbe va enaltir la importància capital que tenen els contemplatius dins del cos místic de Crist en els moments actuals. (C.C.)

BARCELONA

Aplec de la Salut a Sant Feliu

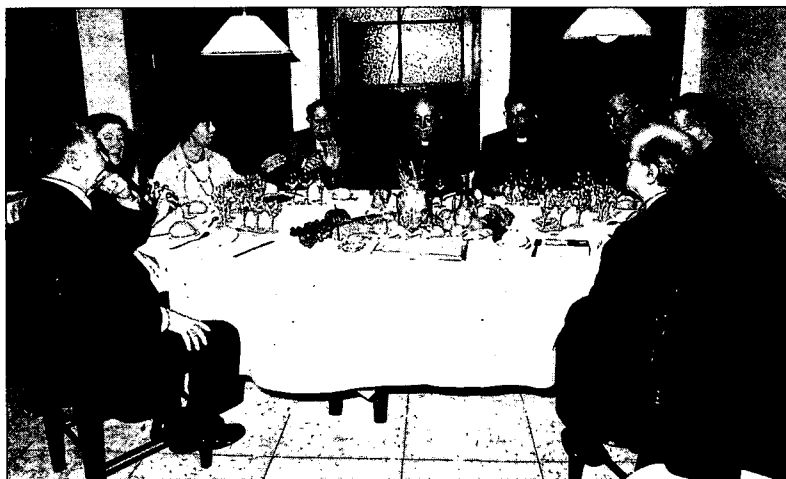

SANT FELIU DE LLOBREGAT.— El 12 de juny, dilluns de Pasqua Granada, va tenir lloc un aplec al voltant de la Mare de Déu de la Salut a l'ermida de la Salut de Sant Feliu de Llobregat. Aquesta festa va ser recuperada el 1997 pels Amics de les Caramelles i les Tradicions de Sant Feliu. Mons. Ramon Malla, bisbe emèrit de Lleida, va presidir una missa jubilar a les dotze del migdia davant de l'ermida, que amb motiu de l'aplec era lloc jubilar. Paral·lelament es va organitzar una exposició de fotografies retrospectives de la festa dels Tres Tombs a Sant Feliu. (C.C.)

Sopar del cardenal amb El Tamboret d'en Pau

BARCELONA.— L'arquebisbe de Barcelona, Mons. Ricard M. Carles, va compartir el 9 de juny un sopar amb cent persones que representaven una part dels 25 grups d'El Tamboret d'en Pau, corresponents a les parròquies de Sant Francesc de Sales, de l'Esperit Sant, de Sant Carles Borromeu i de la Concepció. Són grups de postmatrimonial que porta el diaca Pau Cazeneuve juntament amb la seva dona, Vicenta Descarrega.

Cal destacar la bona predisposició de tothom per tirar endavant la futura Associació El Tamboret d'en Pau, que permetria de cara al futur donar continuïtat al grup. Segons ha declarat Pau Cazeneuve, l'associació ja té fets els estatuts i ara només manca l'aprovació oficial del bisbat. (C.C.)

Final de curs del Moviment Cristià de Mestres i Professors

BARCELONA.— El Moviment Cristià de Mestres i Professors ha acabat el curs. El 17 de juny es va fer el darrer acte. A dos quarts d'onze del matí el cardenal arquebisbe Ricard M. Carles va presidir una eucaristia a la parròquia major Santa Anna. A les dotze Núria Gispert, directora de Càritas, va parlar d'*El Jubileu: una crida a refermar el compromís dels educadors cristians*. Després de compartir experiències els assistents es van acomiadar fins al proper curs.

Els actes més importants d'aquest curs han estat la celebració, el 8 d'abril, de la darrera sessió del curs *Eines per millorar el rendiment escolar dels alumnes*. Al llarg de les diverses sessions els conferenciant han introduït els assistents en mons sovint desconeguts per a ells o, si més no, els han fet veure un aspecte del tema que no s'havien plantejat fins llavors. Les trobades han tingut força èxit d'assistència, i han ajudat els mestres i professors a revisar les seves actituds i a formar-se per després intentar ajudar els seus alumnes en la difícil tasca de créixer.

El 27 de maig van pujar a Montserrat a celebrar el Jubileu. Hi van participar mestres i professors arribats de totes les diòcesis de Catalunya. Més de 200 persones es van reunir per reflexionar sobre el missatge del Jubileu als educadors i escoltar uns quants contes per la pau. Després van compartir un bon dinar i una bona conversa. Al final un cant de comiat que diu «a réveure, si a Déu plau». (C.C.)

Tortosa

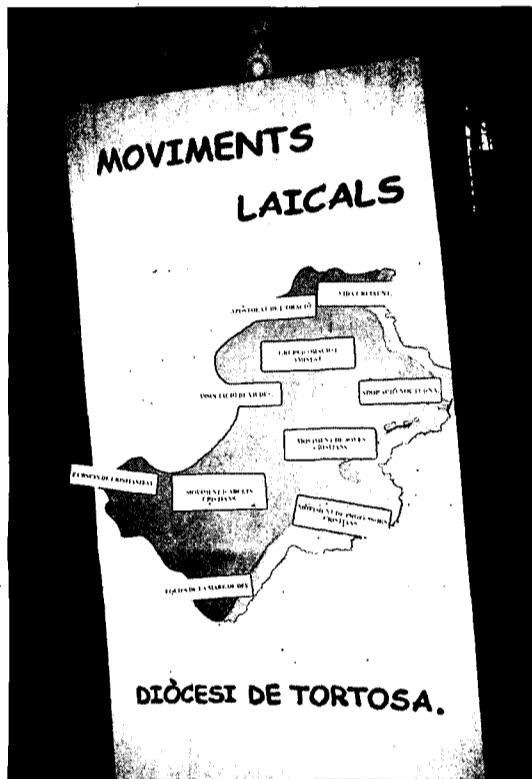
Jubileu dels moviments laïcals

■ El bisbe Salinas va afirmar que «venim d'una Església massa centrada en el clergat»

TORTOSA.— El diumenge de Pentecosta, 11 de juny, es van aplegar les associacions i els moviments englobats en el Servei de Coordinació de Moviments Laïcals. A la porta de la catedral, el bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas, va rebre els 550 pelegrins amb vuit consiliaris. Havien celebrat el ritu del pelegrinatge jubilar en la *statio* de la parròquia de Sant Jaume.

En el manifest d'entrada, el coordinador, Mn. Ramon Font, va dir en substància que avui és el dia de l'Acció Catòlica i per extensió dels laics organitzats en associacions i moviments. Tots volen confirmar i renovar el compromís baptismal de proclamar Jesucrist Salvador en el món i en l'Església. Va cridar deu representants, que van enganxar el seu títol respectiu en el mapa de la diòcesi. Al plafó situat vora el ciri pasqual s'hi van poder llegir els següents noms: Moviment d'Adults Cristians, Moviment de Joves Cristians, Vida Creixent, Cursets de Cristiandat, Associació de Vídues, Professors Cristians, Adoració Nocturna, Grups d'Oració i Amistat, Equips de la Mare de Déu, Hospitalitat de Lourdes i Apostolat de l'Oració.

En l'homilia episcopal el bisbe de la diòcesi va proclamar: «Avui el vent del carrer —entre fort i suau—, tan tortosí, podria ser un signe de la primera Pentecosta. Vosaltres, els laics, sou signes de la presència de l'Esperit en el món d'avui. Ho sereu si us deixeu posseir per l'alè de l'Esperit.» El bisbe va insistir: «L'Església no és verament fundada, no viu plenament, ni és signe perfecte de Crist entre els homes si, amb la jerarquia, no existeix i treballa un laicat autèntic (...). Venim en definitiva d'una Església mas-

Mapa de la diòcesi animada pels moviments laïcals.

sa centrada en el clergat que, a voltes, pot haver donat la imatge de ser com una empresa de serveis religiosos on alguns ofereixen i altres consumeixen.»

En l'ofertori es va comentar el significat litúrgic i evangèlic de la sal i la llum, l'almoïna per a Càritas, el pa i el vi. Abans de la benedicció, el prelat va insistir com ser el llevat en el món: família, treball, càtedra, política, sindicats... Però també en els ser-

veis intraeclesials, segons la creativitat que avui es nota cada vegada més en l'Església: catequesi, Càritas, culte, malalts i altres camps nous.

Finalitzada l'eucaristia amb el cant oficial del Jubileu i l'himne de la Cinta, uns 240 van ser comensals agermanats en un àpat servit al Seminari diocesà.

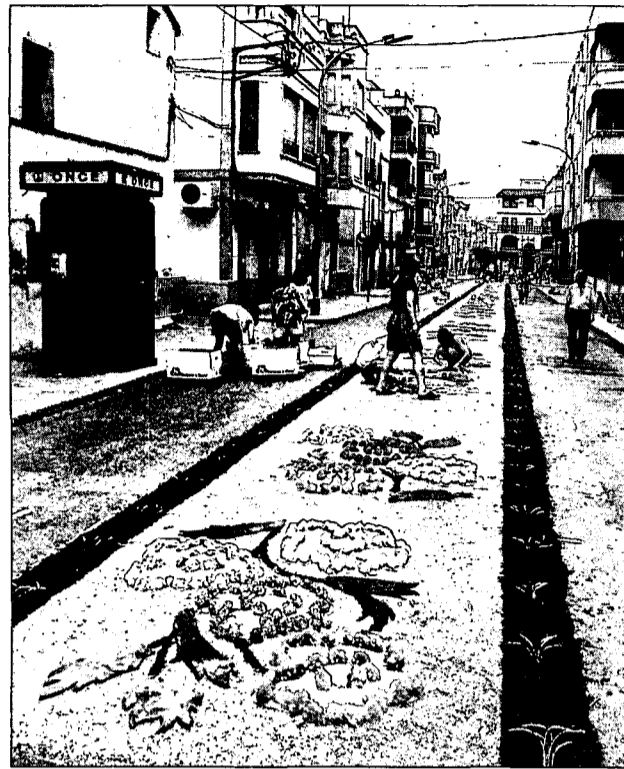
Jubileu de l'arxiprestat de Roquetes

El diumenge 18 de juny, solemnitat de la Santíssima Trinitat, uns 350 fidels de l'arxiprestat de Roquetes van celebrar el seu Jubileu. De fet, eren representants de 15.000 habitants, de 10 parròquies, de 7 comunitats religioses amb 132 membres, i tots plegats servits per nou capellans.

El manifest d'entrada, llegit per l'arxiprest, Mn. Ramon Font, es va centrar en la missió de l'espai eclesial conegut com a arxiprest. Tant en el Dret Canònic com en el Concili Provincial Tarraconense, va dir, el contempen com una unitat pastoral que té com a fita l'eficàcia, la fraternitat, la complementarietat i per això mateix la formació permanent.

Mentre es presentaven les ofrenes, la coral Preludi a Caro va interpretar *Oh bone Jesus*, de Palestrina.

J. Blanc i Bahima

Devoció arrelada al Sagrat Cor de Jesús

TORTOSA.— El diumenge 2 de juliol, la parròquia de Sant Francesc d'Assís del barri de Jesús de Tortosa, ara Entitat Menor Descentralitzada (EMD), celebra la tradicional festa del Cor de Jesús. Just en el diumenge de l'octava del Corpus Christi, el jesuencs fan el cim devocional. Les raons històriques, a més de les evangèliques, són dues. La primera és que la parròquia és filla espiritual del Col·legi Màxim dels pares jesuïtes instal·lats al convent adossat al temple.

Fa més de cent anys (1864), si bé amb interrupcions, els *padres* i *hermanos* van impulsar la veneració al Cor de Jesús. És per això que la missa solemne amb sermó i processó la presideix un pare jesuïta de l'Observatori de l'Ebre, de la veïna ciutat de Roquetes.

La segona raó històrica és que les catifes que ornamenten l'itinerari dels carrers (uns dos mil metres) van ser implantades per Mn. Manuel Viña, rector de la parròquia als anys setanta. Una bona part de la feligresia (3.600 habitants) es mobilitza durant dues setmanes per projectar i preparar la catifa de cada carrer. No hi ha concurs ni premis, sinó que els homes i les dones amb imaginació regalen al Santíssim Sagrament hores d'il·lusió i de treball matiner.

La confraria ha estat el motor que mensualment i des de fa 140 anys ha dibuixat l'ideari i la mística dels jesuencs, que destaquen com a poble cívic i religiós a la comarca del Baix Ebre. (J.B.B.)

BALCLI'S
SALA DE SUBHASTES

932 175 607
932 377 663

DES DE 1979

**COMPRAVENDA DE PINTURES I ANTIGUITATS
AL COMPTAT**

PINTURA CATALANA I ANTIGA
MOBLES
JOIES I PLATA...
ANTIGUITATS

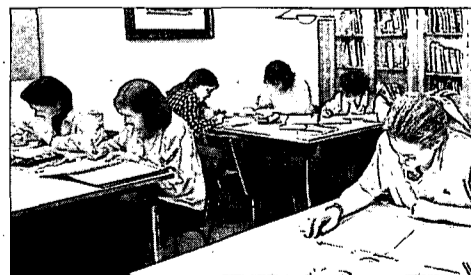
**VALORACIONS PER A TESTAMENTARIES.
GESTIÓ DE VENDA**

**VALORACIONS GRATUÏTES PER A SUBSCRIPTORES,
CONGREGACIONS I PARRÒQUIES**

C/ ROSSELLÓ, 227 - 08008 BARCELONA

TERRALTA

Un nou estil d'allotjament per a estudiantes

Terralta (Col·legi Major Bonaigua)
Lluís Nicolau d'Olwer, 6
08034 Barcelona

- Tens l'oportunitat de pagar-te els estudis que desitges.
- Estudiant i treballant a la mateixa residència, amb un horari flexible i compatible amb el de les teves classes.
- Pots participar en activitats culturals i esportives.
- Ambient familiar, 100 per 100 estudiantil.

Per a més informació, tel. 932 042 062 / 629 720 401

La Xarxa d'Albergs de Catalunya al servei de l'escola!

PROGRAMA D'ACTIVITATS ESCOLARS
Aprenent, fem país als albergs
 Infantil • Primària • Secundària
 Crèdits per a l'ESO

1 Altafulla	2 Barcelona	3 Cabrera de Mar	4 Canyamars	5 Coma-ruga	6 Deltebre	7 El Masnou
8 Figueres	9 Girona	10 La Molina	11 La Seu d'Urgell	12 Empúries	13 L'Espluga Francolí	14 Lleida
15 Manresa	16 Núria	17 Olot	18 Planoles	19 Poblenou Delta	20 Tàrraga	21 Vic
22 Lés	23 Salardú	24 Banyoles	25 Navès	26 Castellvell i el Vilar	Albergs acreditats	

et regalem **material** informàtic per a la teva escola

oferta

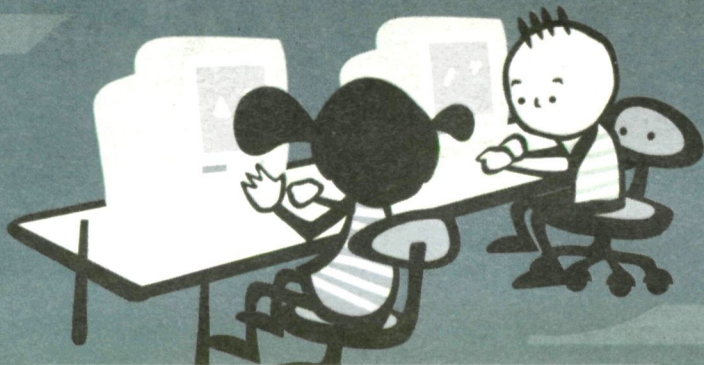
1

Anticipa't,
fes la teva reserva
i et regalem material
informàtic per a la
teva escola*

obsequis per les escoles

- A** ORDINADOR + IMPRESSORA
+ ESCÀNNER + SOFTWARE
- B** ORDINADOR + SOFTWARE
- C** IMPRESSORA + ESCÀNNER
- D** IMPRESSORA O ESCÀNNER

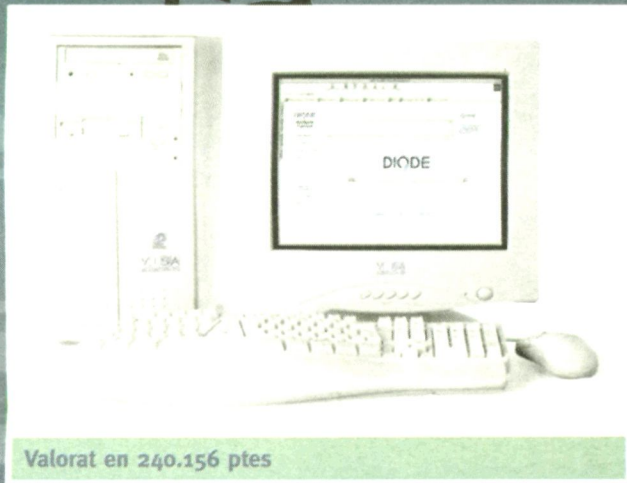
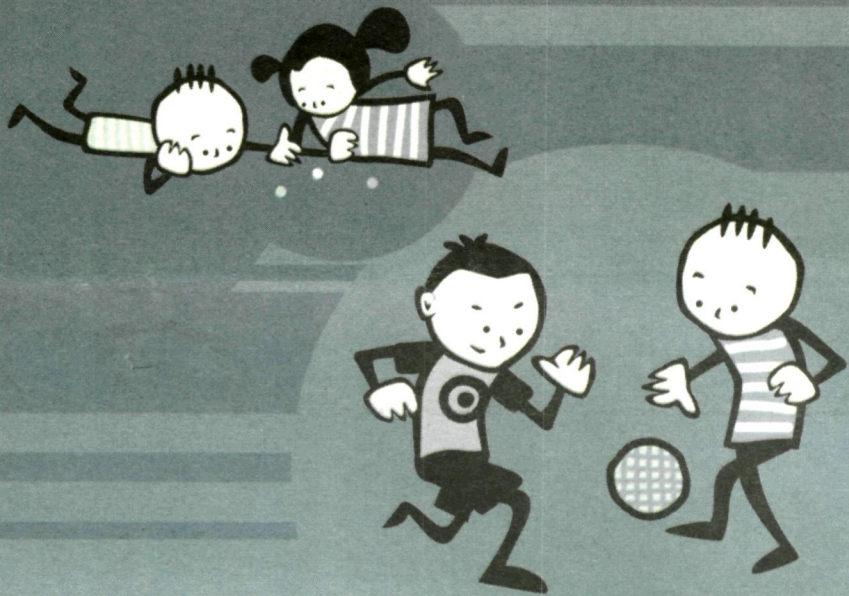
* obsequis en funció del número d'alumnes

oferta

2

Estada gratuïta
pels **professors**
Amb el programa
d'activitats, 1 professor
cada 10 alumnes

Valorat en 240.156 ptes

Valorat en 13.500 ptes

Valorat en 13.000 ptes

Ordinador:

Configuració Visa Educational Premium 2000

- Modelo Millennium
- Processador Intel Pentium
- 128 Mb de memòria DIMM
- SDRAM de 64 Mb
- Disc dur de 10,4 Gb
- Tarjeta de vídeo ATI a 8 Mb
- Unitat de CD-ROM de 50X
- Audi integrat
- Altaveus de 120w
- Ratolí Logitech + teclat
- Monitor de 15"
- Windows 98 (amb CD-Rom)

Impressora:

BJC 2000 Canon

- Impressora d'injecció per bombolla Color
- Interface IEEE 1284 ECP Paral·lel (Bidireccional)
- Alimentador automàtic de 50 fulles.

Escàner:

Acer ScanPrisa 640

- Màxima resolució 19200 x 19200 dpi
- Color 48 bits
- Àrea màxima d'escàner: 216 x 297 mm

Pack Software:

Microsoft Office 2000 premium:

- Word 2000
- Outlook 2000
- Excel 2000
- Publisher 2000
- Powerpoint 2000
- Accés 2000
- Small Business 2000 Tools
- Office Server Extensions
- FrontPage 2000
- PhotoDraw 2000

Vic

51è Aplec de Matagalls

■ Els que participin en la missa obtindran la indulgència jubilar

S'acosta el segon diumenge de juliol, el dia 9, i novament tornen a aparèixer cartells i programes anunciadors de l'Aplec de Matagalls. Al llarg d'aquests cinquanta anys (enguany celebrem el 51è), els que han escrit sobre l'aplec han usat indiferentment l'expressió *aplec* i *aplec*. Jo recomano de fer servir el mot *aplec*, en singular, quan parlem de l'aplec en si, i el mot *aplec*, en plural, quan ens haguem de referir a la successió cronològica d'aquestes celebracions.

Dit això, passo a parlar de l'aplec d'aquest any. No diré res de les diverses celebracions, ja que solen seguir el ritme habitual d'anys anteriors. El que li aporta originalitat és la temàtica i la nova font.

La temàtica, o contingut, presenta tres aspectes ben definits. En primer lloc, enguany serà l'aplec celebrat en l'any jubilar. Unes paraules del bisbe de Vic,

Dr. Josep M. Guix, adreçades als diocesans, ens van arribar al cor i vam rebre-les amb goig i il·lusió: «Donat el gran relleu que l'Aplec de Matagalls té en la nostra diòcesi, els qui participin en la missa que s'hi celebrarà el segon diumenge de juliol de l'any 2000 podran beneficiar-se d'aquesta gràcia» (és a dir, de la indulgència jubilar).

En segon lloc, hi ha un tema claretà. Fa cinquanta anys de la canonització del P. Claret. Per commemorar degudament aquest aniversari, el pare general dels claretians, Aquilino Bocos, recomana, entre d'altres coses, a tota la família claretiana de «seguir vivint intensament l'estil de santedat i d'apostolat de Claret, home de Déu obert a tots els pobles, les races i les cultures amb esperit universal».

En tercer lloc, a més del tema claretà, hem triat, com sempre, un tema verdaguerià. Enguany celebrem els cent anys del setmanari *Lo pensament català*, del qual Mn. Cinto va ser fundador i director. El primer número apareixia el 6 de maig del 1900. Es tractava d'un setmanari científic i literari. Fa la impressió com si

Verdaguer, en els últims anys de la seva vida, volgués acréixer encara més la seva activitat literària. Tinguem en compte que, si la publicació del setmanari, que havia nascut dos anys abans, quedava suspesa el 27 d'abril del 1902, ell moria el 10 de juny d'aquell mateix any.

I, en darrer lloc, vull fer esment de la nova font, coneguda amb el nom de Font Rupitosa. Ha estat iniciativa i ha tingut cura del seu arranjament el Centre d'Educació Ambiental Santa Marta, de Viladrau, que celebra quinze anys d'existència. La benedicció i inauguració d'aquesta font serà per als membres del centre i per a tots una vertadera festa.

Ramon Caralt, claretà
President

Diferents moments de l'Aplec de Matagalls.

TORTOSA

Trenta anys al servei de l'Església diocesana

TORTOSA.— Amb motiu del trentè aniversari de la Casa de l'Església de Sant Francesc Gil de Federich, el seu director, Mn. Josep Gonell, n'ha fet una valoració. Des del seu càrrec, convida tots els moviments laïcals, el clergat, les parròquies, els grups d'oració, etc., a utilitzar la Casa de l'Església perquè sigui, com el nom indica, la casa de tota la diòcesi.

Des del 18 de juny del 1970, en què va posar-se en marxa la Casa Diocesana de Ejercicios, que havia construït el bisbe Dr. Manuel Moll, fins ara, han passat trenta anys. De bon començament vam anomenar-la Casa Diocesana, per donar-li una amplitud més gran, i així la coneixia tothom. El nostre bisbe actual, Mons. Xavier Salinas, l'ha batejada amb el nom de Casa de l'Església de Sant Francesc Gil de Federich, per tal que sigui la casa de tots els moviments diocesans i l'eix d'una formació religiosa del laicat més profunda.

En el moment d'inaugurar-se la casa, encara hi havia un moviment fort de Cursets de Cristianitat, de joves i de Mans Unides. Tots plegats tenien necessitat de realitzar cursets, convivències o recessos, per tal de conscienciar els seus militants i

ampliar el seu cercle d'influència.

Malgrat les moltes deficiències en les seves instal·lacions, l'entusiasme ho superava tot i la casa va esdevenir, sense programacions oficials, un bon instrument de servei a la pastoral diocesana. La vinguda de diferents col·legis de Barcelona, per conèixer el Delta de l'Ebre, ens ajudà força en el seu manteniment econòmic.

D'un temps ençà, però, s'ha produït un canvi radical. Abans es feien més convivències de caps de setmana i menys reunions d'unes hores. Ara és a l'inrevés, es fan més reunions d'unes hores i molt poques trobades de més d'un dia. Aquest fet ha condicionat també l'economia de la casa; els ingressos són menors ja que totes les reunions d'unes hores són gratuïtes.

La Casa de l'Església, com a lloc de trobada de tots els moviments laïcals diocesans, de l'Institut Diocesà de Teologia, del Centre de Recursos, etc., en opinió del bisbe, «és totalment imprescindible per a la pastoral diocesana». Ens agradaria que la utilitzessin tots els moviments laïcals, el clergat, les parròquies, els grups d'oració, etc., perquè sigui de debò la Casa de l'Església. (J.B.B.)

URGELL

Se suprimeixen 52 parròquies i se'n creen 7

LA SEU D'URGELL.— Per decret de 29 de maig del 2000, el bisbe d'Urgell, Mons. Joan Martí Alanís, ha remodelat el mapa diocesà de les 408 parròquies del bisbat, n'ha suprimit 52 i n'ha creat 7. El nombre de parròquies resta fixat actualment en 363. Dues causes fonamentals han determinat la nova estructuració: l'emigració massiva dels pobles de les comarques pirinenques i la construcció del pantà de Rialb.

La majoria de parròquies suprimides pertanyen a les comarques de l'Alt Urgell: Cerdanya, 19; Pallars Jussà, 11, i Pallars Sobirà, 9. Les set parròquies erigides són les següents: Aravell, Tiurana-Solers, Tòrrec, les Ventoses, els Arcs, la Guàrdia d'Urgell i la Plana de Montrós. El decret episcopal té vigència des del primer de juliol i modifica l'estructuració parroquial del 1904.

El decret es justifica per dues raons: «La nova consideració canònica de la parròquia (...) i els canvis demogràfics significatius produïts darrerament en algunes zones de la diòcesi.» Algunes de les parròquies suprimides tenen molt pocs habitants i n'hi ha que resten totalment deshabitades. La nova estructuració no afecta els actuals serveis pastorals dels preveres.

El canón 515 del Codi de Dret Canònic defineix la parròquia com «una determinada comunitat de fidels, constituïda de forma estable dins l'Església particular (...) i té personalitat jurídica amb dret propi». (A.M.)

Lleida

El Carmel i Teresa de Lisieux protagonitzen dos llibres

■ El bisbe Ciuraneta i el conseller general de l'orde en van presidir la presentació

LLEIDA.— *L'ahir i l'avui de la presència carmelitana a Lleida i Teresa de Lisieux o la força de la feblesa* són els títols dels dos llibres que van ser presentats el 29 de maig passat a la sala d'actes del santuari-parròquia de Santa Teresina dels pares carmelites de Lleida.

L'acte va ser presidit pel bisbe de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, i pel conseller general de l'orde del Carmel Descalç, Maximiliano Herráiz, acompanyat pel provincial dels carmelites de Catalunya, Josep Castellà, i el prior dels carmelites lleidatans, Àngel Briñas, així com per representacions de les institucions que han col·laborat en l'edició de les dues obres, la Paeria, la Diputació i la Universitat de Lleida.

La degana de la Facultat de Lletres de la Universitat de Lleida, Àngels Santa, va ser l'encarregada de presentar les dues obres. La primera va ser qualificada per la professora com una interessant aportació històrica que deixa la porta oberta a altres estudis: «El llibre ens ofereix 700 anys d'història del Carmel a Lleida, des de l'arribada dels carmelites l'any 1278, fins als nostres dies, a la vegada que ens ajuda a descobrir l'actualitat i la validesa de Teresa de Lisieux.» Àngels Santa va oferir una explicació dels cinc capítols de l'obra i va elogiar la bibliografia que ofereixen els autors, de la qual va dir: «Hi ha tot el que cal per aprofundir en el tema.» Al mateix temps els va felicitar per la seva prosa «fluida i fàcil».

El segon volum, *Teresa de Lisieux o la força de la feblesa*, patrocinat per la Universitat de Lleida, recull les ponències presentades en el cicle de conferències

Foto: Jordi Curcó

Els assistents van poder adquirir els llibres a la sortida de l'acte.

organitzat per la secció de Filologia Francesa de la Universitat i la Facultat de Lletres el mes de maig del 1997, amb motiu del centenari de la mort de santa Teresa de Lisieux i amb el mateix títol. La seva coordinadora, Àngels Santa, en la presentació va dir que les seves pàgines ens presenten una dona extraordinàriament forta, amb una aparença de feblesa. Una dona que ha arribat a santa i a doctora de l'Església amb tots els mereixements: «Una dona que sedueix i captiva», va asseverar. Alhora va afirmar que el cicle de conferències i ara el llibre s'inscriuen en un esforç per donar a Teresa de Lisieux rang d'escriptora, «per defugir la imatge d'una santeta infantil i plena de bons desitjos, considerada sempre en diminutiu, per afrontar la dona forta enmig de la seva feblesa».

Recull de ponències

El llibre aplega les ponències *L'època de Teresa de Lisieux (1873-1897)*, del Dr. Manuel Lladonosa; *L'entorn filosòfic de Teresa de Lisieux*, del professor Josep Maria Forné; *La força en la feblesa i la proximitat de l'humà*, del prior dels carmelites de Lleida, el P. Àngel Briñas; *El doctorat de santa Teresa de Lisieux en els preparatius del Jubileu de l'any 2000*, del bisbe auxiliar de Bayeux i Lisieux Guy Gaucher, i *L'escriptura, testimoniatge d'una vida*, de la mateixa Àngels Santa.

L'historiador Romà Sol va manifestar que el llibre havia estat una gran aventura seguida amb passió: «És l'estudi de tres devocions, la Mare de Déu del Carme, sant Josep i santa Teresina, feta a través de la història de tres convents carmelitans

que ha tingut Lleida al llarg de 700 anys.» Alhora va assenyalar que el seu desig era que el lector acabés estimant molt més els carmelites i tot el que han fet per Lleida, «ja que Lleida no podrà agrair-los-ho mai».

L'acte va finalitzar amb les paraules del bisbe Francesc Xavier Ciuraneta, que va assenyalar que els dos volums eren de fet una aposta pel present i el futur de l'esperit de Teresina de Lisieux i de l'orde del Carmel: «La història ens parla del passat i l'orde del Carmel és ara, present i futur.» El bisbe va agrair el servei que durant tants segles han fet a Lleida els pares carmelites i els va encoratjar a seguir amb aquest servei a Lleida i la seva diòcesi, «en aquest santuari, com a focus viu de fe i d'espiritualitat. El nostre món que viu desterrat de Déu necessita més que mai el Déu entranyable i amorós que ens ofereix Teresina».

Jordi Curcó

IN MEMORIAM

JULIÀ AUGÉ i XANCÓ
1925-1984

Catalunya

*El net país
On vius l'amor primera
amb aires d'un llamí
enyoradís.*

*El clar país
On reps la fe lleugera
amb ales, pel camí
del Paradís.*

*El bell país
on veus la llum darrera,
sempre serà per mi
el meu país.*

Julià Augé, Pvre.

La teva germana Montserrat,
cosins i amics que et recorden.

2a Jornada de Pastoral Penitenciària

LLEIDA.— La parròquia de la Mercè de Lleida dels pares mercedaris va acollir el mes passat la celebració de la 2a Jornada de Pastoral Penitenciària, organitzada per la seva Delegació diocesana. Mig centenar de professionals, de voluntaris i d'agents de pastoral van participar en les sessions, que es van iniciar amb la ponència *El Jubileu alliberador en la Bíblia*, a càrrec del mercedari i delegat de Pastoral Penitenciària, Jesús García. El vicari general, Ventura Pelegrí, va ser el segon ponent amb el tema *Compromís i reptes de l'any jubilar*. El bisbe de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, va participar en la jornada i va presidir l'eucaristia de cloenda, alhora que va donar el seu suport a totes les accions de la Pastoral Penitenciària de Lleida.

El P. Jesús García ha valorat positivament la jornada assenyalant que es tracta d'un moment molt significatiu en la vida de la diòcesi: «La Pastoral Penitenciària respon a les preocupacions de la nostra Església de Lleida envers les persones privades de llibertat. No podem oblidar que darrere de les xifres —al centre penitenciari de Ponent hi ha un miler d'interns— tenim veritables històries de dolor i tragèdies humanes, davant de les quals no podem ser insensibles i encara menys els cristians.»

Fruit d'aquesta reflexió entorn a la resposta de la Pastoral Penitenciària davant de l'any sant, el P. Jesús García, a la vegada capellà del centre penitenciari, ha anunciat el projecte d'obertura d'un pis d'acollida per a reclusos de tercer grau:

«Tenim previst aquest projecte del pis d'acollida, amb el suport del bisbat i com a pas previ a la normalització social. Serà aquest centre la nostra acció i vivència com a fruit de l'any jubilar.»

La Delegació de Pastoral Penitenciària de la diòcesi de Lleida té actualment un equip de quaranta persones, tots ells agents de Pastoral (sacerdots, religiosos i voluntaris) que treballen amb intensitat en el món penitenciari. «Evangelitzar a la presó és possible i necessari. La presó és un terreny propici a la vegada que molt exigent perquè la llavor de l'Evangeli alliberador hi fructifiqui. La resposta religiosa dels interns és sorprenent, ja que per a molts interns ha estat a la presó la primera vegada que han descobert la presència i la força de Déu en les seves vides», diu el P. Jesús García. (J.C.)

L'arribada a Montserrat.

Sor Luz Divina, superiora provincial, el bisbe Vives i l'abat Soler.

L'amor del Pare es troba especialment en els malalts mentals

L'amor, l'acollida, la confiança en Déu, el testimoni de vida i la lluita incansable, des de fa més d'un segle, a favor de les persones que pateixen malalties mentals i disminucions psíquiques són pilars que defineixen la tasca de la congregació de les Germanes Hospitalàries del Sagrat Cor de Jesús, presents

en quatre continents. El 8 de juny aquesta congregació va organitzar un pelegrinatge a Montserrat per celebrar l'any jubilar i també per donar gràcies a Déu perquè el seu fundador, sant Benito Menni, ha estat canonitzat per l'Església, ja que encara s'és dins l'any de la seva canonització.

ajudat a la bugaderia.» Actualment, excepte en persones que fa molts anys que estan internes en un centre i que no tenen possibilitats de viure fora, els ingressos hospitalaris solen ser d'uns dies o d'unes setmanes fins que el tractament respon i el pacient pot tornar a casa.

La visita a la Moreneta ha fet història dintre de la congregació; ja que per primer cop es van aplegar 500 persones en representació de tota la família hospitalària, entre les quals hi havia religioses, treballadors, malalts, familiars, col·laboradors i voluntaris. Tots plegats van assistir a l'Eucaristia presidida pel bisbe auxiliar de Barcelona, Joan-Enric Vives, que va dir que «qui acudeix a Maria, la mare, mai no quedarà defraudat».

Les maltes i malalts dels diferents centres d'assistència psiquiàtrica, psicològica, psicogeriàtrica i d'atenció a discapacitats psíquiques, que les Gnes. Hospitalàries tenen a Catalunya i Saragossa, van viure un dia ple d'emocions. En els seus rostres es dibuixava la joia i l'agraïment. Per a aquestes persones, a qui la vida ha colpejat fortament, l'excursió ha servit per disfrutar, relacionar-se en grup i veure cares noves. Segons paraules d'Hermenegildo, un jove de 28 anys que des de fa dos anys està ingressat al centre psiquiàtric Sagrat Cor-Serveis de Salut Mental que la congregació té a Martorell, afectat per una esquizofrènia paranoide, «m'ho he passat molt bé tant a l'Església com en el dinar i durant tot el dia. Al llarg de la vida he patit força, ara m'estic recuperant i al centre on estic ingressat m'ajuden i em tracten molt bé. Vull dir a la gent que no es desanimi i que lluiti per tirar endavant, que jo també ho estic fent».

A la tarda, després de la benvinguda de l'abat, Josep Maria Soler, van tornar a casa amb al cor ple d'esperança per l'experiència d'haver compartit els valors

hospitalaris enmig d'un ambient de fe i de carisma familiar.

«SÓC MOLT FELIÇ»

La malaltia mental causa en la persona patiment psíquic i moral i una sensibilitat accentuada que la fa menys resistent a les contrarietats. En aquest sentit, a més d'un tractament de psicofàrmacs, psicoteràpia o laborteràpia, calen també dosis d'estimació. Amparo va al centre de dia Pins d'Or de Sant Feliu de Llobregat. El seu rostre expressa alegria i agraïment. «Sóc molt feliç en tot i sempre estic contenta. Si em maltractessin seria diferent, però com que em cuiden tan bé per això estic així. Al

centre cuso, pinto i a vegades ballo, que és una cosa que m'encanta fer.» Després del dinar de germanor de la família hospitalària, Joana Sanz, auxiliar de clínica, juntament amb altres cuidadores, acompanya per Montserrat un grup de pacients, entre els quals hi ha Amparo. «La meva vocació és la gent gran. Per estar al seu costat cal amor, comprensió i molta paciència.»

El testimoni que ve tot seguit és el d'una senyora que no diu el nom, però vol ser present en aquest reportatge. «Us vull dir que fa 30 anys que visc en un centre psiquiàtric de les Gnes. Hospitalàries del Sagrat Cor. Hi vaig entrar als 18 anys i els estic molt contenta i agraïda perquè em cuiden, em fan regals, fins i tot em passen els Reis i jo les he

ELS MALalts ES FAN ESTIMAR

Sor Maria Garayoa, vicària provincial, creu que «estem fent un camí de sensibilització i molts joves d'avui són sensibles als malalts. Jo he après de les auxiliars d'infermeria i dels treballadors que vénen als nostres centres i que tenen uns valors humanitaris molt alts envers els malalts». Per a sor Maria no és gens difícil estimar aquestes persones. «Es fan estimar i es pot viure molt a gust amb elles tota la vida tal com ho fem les germanes. Són persones agraïdes i et compensa ser al seu costat. En aquest pelegrinatge m'he trobat a una malalta que fa anys es va fer unes cremades tremendes i jo cada dia la curava. Li he dit: Conxita, em coneixes?, i no m'ha respost, només m'ha estret fortament la mà i això m'ha arribat al cor.»

Sor Clara García també ha pujat al monestir a donar gràcies a la Mare de Déu. Fa poc que ha tornat de Colòmbia on ha entregat 30 anys de la seva vida atenent els malalts mentals. «Quan vaig arribar allà treballava en un psiquiàtric de l'Estat i recordo que els malalts dormien a terra. Després he estat a Pasto, a l'hospital psiquiàtric de la congregació que té 420 llits. Els malalts m'han enriquit i m'han evangelitzat. Per a mi els pilars fonamentals de l'assistència són estar al costat d'ells, escoltar-los i tractar-los amb tot l'amor possible.»

EL PATIMENT DE LA FAMÍLIA

En el cas de la família directa de la persona que pateix un trastorn mental sever, com, per exemple, l'esquizofrènia o

També hi va participar gent de Saragossa.

El malalt mental té el seu lloc en la societat

Les persones amb malalties mentals són víctimes del rebuig social, acompanyat d'una pèrdua de possibilitats i d'un empobriment de les relacions, a causa també a l'aïllament que comporta la malaltia. Ara bé, tota persona té dret a tenir un lloc en la societat on pugui desenvolupar la seva personalitat i expressar la seva riquesa. La superiora provincial de la congregació de les Gnes. Hospitalàries del Sagrat Cor de Jesús, sor Luz Divina Sánchez, afirma que «avui podem dir, amb goig i alegria, que el malalt mental no és el que era, ja que la societat l'està acceptant. El malalt busca el seu lloc en la societat; potser els ciutadans del carrer no l'hi donen i ell, amb l'ajuda de les persones que amb una gran humanitat l'atenen en els nostres centres, intenta trobar-lo. Té el seu lloc, però a vegades, se li ha negat l'accés».

Des de fa anys la congregació treballa a favor de la psiquiatria comunitària. Això facilita que els malalts tinguin accés a recursos intermitjos, com un centre o hospital de dia o un taller, que els permeti tenir el seu espai en la comunitat i viure amb la família o anar a un pis assistit. La xarxa pública d'atenció en Salut Mental necessita ampliar recursos i crear-ne de nous, com equips d'atenció a domicili, sobretot per atendre crisis d'urgència.

Sor Luz Divina Sánchez assegura que «a banda dels moments aguts on el malalt necessiti ser atès en un centre hospitalari, la resta de temps ha de viure en societat amb tots els seus drets. Una prova que el malalt pot viure en societat i que aquesta l'accepta cada dia més, és aquest encontre a Montserrat on els malalts s'han mogut lliurement, relacionant-se, sense dificultats, amb els qui troben pel camí». Precisament, el P. Benito Menni va lluitar no només per tornar la salut al malalt psíquic, «sinó també per ajudar-lo a recuperar la dignitat que té com a persona i com a ésser social destinat a viure en societat, amb les altres persones. I aquesta es la línia en la qual continua treballant la congregació».

el trastorn de personalitat, les expectatives es frustron; sobretot, a partir del moment en què el psiquiatra ha fet un diagnòstic. Llavors comença una mena de calvari familiar que sovint porta tensió dintre de casa. És difícil acceptar que un fill, un germà o la mare tenen una malaltia mental que, llevat que surtin nous psicofàrmacs que curin, hauran d'arrossegar tota la vida. L'angoixa dels pares és que passarà amb la filla o el fill quan ells faltin. Mentrestant, han de lluitar i viure la problemàtica que comporten aquestes malalties. Hi ha casos en què, per manca de conscienciació de malaltia, la persona afectada deixa de prendre's la medicació i de seguir un control mèdic. Això provoca recaigudes i, a vegades, el fet de tornar a ingressar en un hospital psiquiàtric, ja que el malalt té fases agudes que el mantenen fora de la realitat i necessita un tractament. El psiquiatra i director mèdic de Sagrat Cor-Serveis de Salut Mental, José Antonio Larraz, diu que «el paper de la família és clau en el tractament del malalt. Excepte en aquestes fases, s'ha de comptar amb ell, s'han d'arribar a acords, sense desautoritzar-lo, perquè es prengui la medicació. Molts cops ens trobem amb famílies que infantilitzen el seu familiar pel fet de ser malalt mental. No es pot dir a tot que sí, ni entrar en la dinàmica del jo no estic malalt i no necessito tractament. S'han de posar límits, però també hi ha d'haver diàleg i flexibilitat. Cal tenir molta paciència i no perdre la calma».

EN LA PSIQUIATRIA MANCA TEMPS

Frases com «per anar al psiquiatra i que et doni pastilles no val la pena», se senten cada dia al carrer. La persona que pateix psíquicament espera i necessita que se li dediqui temps per ser escoltat, comprès i orientat. Vol que se l'ajudi a entendre perquè s'enfonsa, té pors o no té ànims per fer res. El doctor Larraz està convençut que les persones amb dificultats psí-

quiques necessiten un acompanyament. «En psiquiatria manca temps. El pacient no en té prou amb una visita al mes, i tampoc ha d'estar tot el dia a casa sense fer res. S'ha d'integrar en un recurs comunitari on se li faci un seguiment i pugui prendre consciència del trastorn que té, entenent que no és una catàstrofe, perquè fins i tot l'esquizofrènia, ben tractada, permet viure la vida amb una certa qualitat i amb possibilitats de fer coses.»

Rita Merlos és casada i té un germà amb depressió que viu amb els seus pares

Un grup de malalts que anaven d'excursió.

que ja tenen més de 90 anys. Durant el dia el porta a un centre de les Hospitalàries: Amb llàgrimes als ulls explica: «A casa no s'aixecava del llit, fins i tot se'ns vallagar. A causa d'això la mare va agafar una depressió i el pare també està una mica deprimat. Quan el meu germà es quedi sol jo el cuidaré.»

Avui dia, l'esperança de vida és de 84 anys en les dones i 79 en els homes i es parla que d'aquí a 20 anys pugui augmentar fins als 100 anys d'edat. A causa de

Sor Maria Garayoa durant l'acollida.

Grup del centre Pins d'Or de Sant Feliu de Llobregat.

discutir. Ella viu sota a casa i li va bé anar a un hospital de dia de les Hospitalàries, on ha millorat bastant en el comportament, la higiene i la manera de menjar. Les altres hores li hem posat una persona perquè la cuidi. Això em costa perquè no la puc cuidar sempre, he de treballar i atendre la resta de la família.»

EL CARISMA HOSPITALARI

Les Gnes. Hospitalàries del Sagrat Cor de Jesús treballen incansablement per ajudar els malalts mentals i disminuïts psíquics en tots els processos que tinguin al llarg de la seva malaltia. La seva lluita està a defensar-los i aconseguir la seva integració social. Ara bé, la pràctica del carisma hospitalari té en compte, també, les necessitats espirituals inherents a l'ésser humà. Sor Luz Divina Sánchez diu que «el do de l'amor del Pare està en tothom i especialment en els malalts mentals. Nosaltres estem cridades a dir-los que Déu els estima d'aquesta manera misericordiosa». Una manera de viure l'Evangeli que recorda les paraules de Jesús: «Tenia fam i em donàreu menjar, tenia set i em donàreu beure, estava malalt i em va visitar, anava despullat i em va vestir, i transparenta la bellesa profunda i preciosa d'allò que feu per aquests petits, a mi m'ho feu».

Montserrat Esteve

Vida Creixent

El consiliari diu...

Pregar a la ciutat

La gran ciutat sembla un lloc poc propici per pregar i per conrear la vida interior. Certament és difícil restar en silenci i estar calmat. Fixem-nos en tots els qui marxen de la ciutat el cap de setmana. Cerquen pau i serenor. El que no vol pas dir que ho aconsegueixin. Cal trobar aquesta pau, repòs i serenitat. Alguns també van al monestir o a alguna casa de recés per fer pregària.

Però no tots tenim la possibilitat de marxar de la ciutat cada setmana. Per tant cal que fem l'esforç de trobar el silenci enmig del soroll de les grans ciutats. La Fe s'ha d'encarnar en les diverses situacions que ens toca viure. Els cristians sentim la crida a descobrir noves formes d'oració i de vida cristiana que corresponguin a les maneres menys fàcils de la vida de la ciutat moderna. Aquest estiu pot ser un marc per trobar noves formes i nous mitjans per pregar en família i també en petits grups o sols.

1. Cal tornar més humana la vida deshumanitzada de la ciutat. — Com és pot pregar si no vivim com a persones i ens deixem portar per la superficiali-

tat i l'estrès? Cal fer silenci interior enmig del soroll, de l'activisme i la incomunicació. Enmig dels valors forts de la nostra cultura (eficàcia, competitivitat, poder...) hem de fer possible els valors suaus de respecte, col·laboració, ajuda mútua, solidaritat... S'ha de treballar per reconstruir la fraternitat, la gratuïtat, la trobada amb Déu per mitjà del silenci i de la pregària.

2. Cal trobar les empremtes del pas de Déu per la ciutat. — Déu està a tot arreu i en l'home. Cal que nosaltres descobrim «els rumors de transcendència» d'aquesta civilització científica, tècnica i burocràtica... Els homes de la ciutat reflecteixen el rostre de Déu: els pobres, els ancians, els dèbils, els aturats, els marginats, els malalts, els presos i els estrangers. L'evangeli de Jesús diu: «El que feu a un d'aquests petits, m'ho feu a mi» (Mt 25:40). La ciutat moderna pot ser per al cristià un lloc privilegiat per trobar Déu.

3. Trets per a una oració cristiana des de la ciutat:

a) Pregària d'intercessió, car la pregària que el

Senyor més escolta, és la que fem pels altres; b) Les dificultats i les angoixes han de ser motiu de pregària: «Veni a mi tots els qui esteu cansats i afeixugats» (Mt 11:28). Jesús va pregar en la passió que s'apartés aquell calze. Cal que la pregària reflecteixi les angoixes i les tristeses. c) Pregària de solidaritat en el gran projecte comú, en ser participatius i relacionals, en què hi hagi compromís per la justícia, atents en les desgràcies dels homes, volent millorar la comunitat.

4. Condicions externes: a) Cercar un espai adequat on es pugui pregar: una habitació, un lloc del jardí, una església, recollits en el metro... b) Disposar d'uns materials: llibres, el Nou Testament, una frase, una foto, pregàries... c) Ajuda fraterna: un petit grup, una persona que t'acompanyi en el discerniment, un grup de reflexió...

Vida Creixent ha de ser un mitjà per aprofundir en l'espiritualitat en la vida normal. Esforcem-nos a fer de veritat aquesta comunicació amb Déu enmig del soroll de la ciutat moderna.

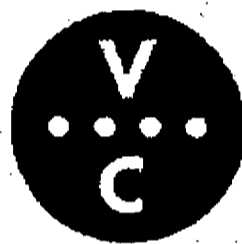
Jaume Serrano i Vidal

Consiliari diocesà i interdiocesà de Catalunya, Andorra i Balears.

FI DE CURS

Hem arribat a fi de curs, el 1999/2000, durant el qual hem procurat treballar de valent, en les reunions de grup, afuant les nostres reflexions amb el tema proposat, i

també amb actuacions exteriors que han fet palesa la presència del nostre moviment. El pelegrinatge a Montserrat, del 8 al 12 de maig passat n'ha estat, potser, la més bella mostra. I els aplecs i reunions de fi de curs que mostren plenament la voluntat de continuïtat i de superació.

BARCELONA

XI Assemblea d'Animadors

Crec que si fóssim conseqüents amb el que ens diria M. Lluïsa Marente sobre *Responsabilitat apostòlica de Vida Creixent*, Jesús, que estava amb nosaltres, ens recordava a tots els presents, moltíssims més que dos, que: «Us asseguro també que si dos de vosaltres aquí a la terra es posen d'acord per demanar alguna cosa, el meu Pare del cel els la concedirà; perquè on n'hi ha dos o tres de reunits en el meu nom, jo sóc allí, enmig d'ells.» (Mt 18:19-20).

La lectura del decàleg de consells *Per pregar amb senzillesa*, i sobretot el seu resum: «Parla amb Déu com si acabés d'entrar i et digués: "Què vols que faci per tu?", ens ajudaria a comprendre el missatge de la conferència i a respondre a Déu com a animadors de Vida Creixent. M. Lluïsa, amb la seva simpatia i peculiar gràcia gaditana, ens contagià tots amb la seva alegria i el seu amor al Senyor, mostrant-nos amb senzillesa com hem i podem respondre a Jesús i als nostres germans, fent-nos presents en el món on vivim a través de l'amistat, l'espiritualitat, la formació i el compromís apostòlic, fonaments del nostre moviment cristià de Vida Creixent, assumint la nostra edat i les nostres xacres i la riquesa de la nostra experiència de vida amb la plenitud que ens donen la fe i l'esperança i el servei als nostres germans corresponent a l'amor que Déu ens té.

M. Lluïsa Marente ens recordà que els no cristians també són fills de Déu, i que hi ha milions de persones que no coneixen Crist, o no se senten motivats per ell... els qui, coneixent-lo, l'han oblidat, i viuen sense ànims, amb apatia, tristos i sense esperança i que tot això augmenta quan ja són vells, els que ningú no els diu res... Ens parlà de quina ha de ser la nostra resposta, de la nostra responsabilitat com a membres de Vida Creixent. Del compromís com a membres del moviment, compromís apostòlic exercit amb la nostra actuació humana, defensant els drets de la dignitat humana, acollint tothom, no condemnant ningú... En resum, M. Lluïsa Marente va deixar entre els assistents un aire d'esperança i optimisme que mai no li agràiem prou...

Emili Moreno

TORTOSA

«Què fem per Vida Creixent?» i, «Quin testament escriurem?»

El 7 de juny se celebrà a la Casa de l'Església la Trobada diocesana del moviment de Vida Creixent. Fou programada com a jornada de reflexió i avaluació de fi de curs, ja que es fan reunions mensuals pels pobles on és implantada.

Hi assistiren una vuitantena de jubilats. Els observadors constaten que la franja d'edat s'ha eixamplat per baix i per dalt. Raons: les prejubilacions i la prolongació de la vida a Espanya. Els assistents en donen gràcies a Déu, i són molts els qui formen grups de voluntaris a Càritas, Missions, Catequesi, treballs administratius... Es constata un esperit de joia i de disponibilitat.

Per part dels amfitrions locals de Tortosa, inicià l'acte Joan Gisbert, animant a «continuar aquestes trobades que ens ajuden a conèixer-nos i estimar-nos».

La presidenta diocesana Teresa Marro, veterana de paraula fàcil que comunica conviccions, digué: «La nostra amistat ha de ser senzilla i sincera, amb un apostolat del dia a dia, amb l'ajut del Senyor. La devoció a l'Esperit Sant n'és el motor.»

Finalment va intervenir el coordinador interdiocesà, senyor Antoni Bosch, fent una valoració positiva del curs. S'ha treballat el llibre *El Pare - La Trinitat - Reflexions al llindar del Jubileu del 2000*, preparat per un equip de Vida Creixent. Es parlà també del nostre compromís apostòlic, que no és un afegit al Baptisme, sinó que és inherent a tot cristià com a fill de Déu, fent camí amb els germans. Comentà que les trobades a Montserrat, la setmana del 8 al 13 de maig, foren molt reeixides. Féu la pregunta clau: *Què pot fer Vida Creixent?* «La resposta ens la dona el nostre Pare del cel: feu tot el que pugueu de manera lliure, espontània i generosa. Estem estesos per cinquanta països. El món evoluciona ràpidament i cal estar atents als signes dels temps, fent-nos-hi presents. Cal escoltar la Paraula de Déu: Senyor, què vols de mi?»

Mons. Xavier Salinas en la missa concelebrada amb els consiliaris, encoratjà tothom i acabà amb la pregunta: «Quin serà el meu testament?» Déu t'estima i espera una resposta. Si tens dubtes, invoca Maria. Amb un dinar de germanor i l'obsequi d'un llibre es va posar punt final a la jornada.

M. Joana Querol

TARRAGONA

Fi de curs de V.C. al santuari de la Misericòrdia de Reus

La clausura de curs de Vida Creixent de l'arxidiòcesi de Tarragona es va celebrar solemnement al santuari de la Mare de Déu de la Misericòrdia, patrona de la ciutat de Reus, i declarat per l'arquebisbe primat, Dr. Martínez Sistach, com a propici per guanyar les gràcies del Jubileu 2000.

Als actes van assistir-hi més de dues-centes persones procedents dels grups de Tarragona, Reus i Cambrils i van començar amb l'acollida dels pelegrins. Posteriorment, el consiliari dels grups de Reus, Mn. Jaume Ciurana, va celebrar l'Eucaristia, durant la qual diversos representants dels grups van llegir unes pregàries demanant per les necessitats de les cinc parts del món... Després de la missa, els assistents van pujar al cambril per venerar la imatge de la Mare de Déu.

Per als actes finals es va comptar amb l'acolliment dels pares Mercedaris que tenen la seva casa d'espiritualitat i colònies al costat mateix del santuari. En el gran menjador de la casa els coordinadors de Reus i Cambrils van dirigir als presents unes paraules de salutació i encoratjament. Va parlar seguidament el coordinador diocesà, senyor Josep Riera, que va expressar el seu desig que Vida Creixent fos més coneguda en els ambients dels pobles de l'arquebisbat i va demanar la col·laboració dels preveres de les parròquies per tal d'assolir aquest objectiu, Mn. Ciurana va cloure els parlaments exposant els punts de vida cristiana dels que els membres de Vida Creixent n'han de fer un autèntic apostolat.

Un recital poètic i un berenar-refresc posaren fi a l'agradable i germanívola reunió, que va acabar amb el cant de l'himne de Vida Creixent.

Josep Salceda

Emancipació intel·lectual

■ Amics de Vicki Sherpa promou des del 1993 l'educació dels infants nepalesos

Vicki Sherpa és una mestra de Ripoll que fa deu anys, després de veure les precàries condicions de vida dels nens més pobres del Nepal, va decidir posar en marxa un projecte educatiu a fi de canviar aquesta realitat. Amics de Vicki Sherpa és una ONG que es va fundar l'any 1993 i que des d'aquí proporciona suport logístic per desenvolupar una xarxa d'escoles actives al Nepal.

L'objectiu que persegueix l'educació, en darrer terme, és dotar els infants nepalesos d'emancipació econòmica i d'una independència intel·lectual. Passa allà que el futur ve molt determinat per les castes, que es divideixen entre les privilegiades, que eduquen els seus fills en escoles elitistes perquè continuïn sent la classe dirigent, i les castes oprimides, que depenen econòmicament i socialment de les primeres i es troben abocades a la ignorància i a la manca de possibilitats d'imaginar que la seva vida pot ser diferent, pot anar més enllà de la situació que estan vivint. «Precisament és aquest cercle de dependència el que Vicki Sherpa vol trencar mitjançant l'educació, perquè els nens i les nenes nepalesos siguin capaços d'analitzar i de ser crítics amb el seu entorn i perquè puguin sortir-se'n, però no per fer la revolució, sinó perquè ells puguin decidir el seu futur», afirma Jordi Garcia, responsable tècnic d'Amics de Vicki Sherpa.

La Daleki Primary School és la primera escola que va fundar Vicki Sherpa. Actualment, acull 270 alumnes de les famílies més pobres de Kàtmandu, la capital del Nepal. També hi ha l'Escola Catalunya, de la qual Arquitectes Sense Fronteres, gràcies a una subvenció de la Generalitat, ha pogut tirar endavant l'última fase de construcció a la zona rural de Balaju. L'Escola Catalunya tindrà catorze aules amb capacitat per a 25 alumnes; una aula de música, ball i expressió corporal, una aula de psicomotricitat i gimnàstica, un menjador, una cuina i pati. «Quan comença el curs», afirma Jordi Garcia, «hi ha una cua llarguíssima de gent i, com que no hi ha

L'educació és fonamental perquè els infants nepalesos puguin decidir el seu futur.

capacitat per a tothom, cal seleccionar les sol·licituds». Els criteris de selecció, però, són inversament proporcionals als que s'empren en una escola elitista, per tal de donar qualitat i educació als que hi tenen menys accés.

El Centre de Formació de Mestres M.

Antònia Canals va, finalment, adreçat a tots els membres de la comunitat que estiguin interessats a formar-se com a mestres seguint les millors tècniques pedagògiques del moment. Al mateix temps, s'assegura la consecució d'una borsa de pedagogs per a les escoles del Nepal, com

la Daleki i l'Escola Catalunya. El Centre de Formació, promogut per Vedfon (Vicki Educational & Development Foundation Nepal) - Amics de Vicki Sherpa, la Facultat d'Educació de la Universitat de Vic i la Facultat d'Educació de la Tribhuvan University de Kàtmandu, va començar en l'últim trimestre del 1999 el primer curs pilot amb 41 alumnes.

Alfabetització de familiars

Una altra activitat que es desenvolupa al Nepal és, a més, l'alfabetització de familiars dels alumnes de l'escola Daleki que volen aprendre a llegir, a escriure i que volen adquirir nocions bàsiques de comptabilitat per poder trobar una feina digna i estable. També les Empreses Familiars, que són una iniciativa que pretén proporcionar petits préstecs sense interès a les famílies dels alumnes amb la finalitat que puguin sortir de la misèria gràcies al seu esforç i a la seva responsabilitat. D'aquesta manera, l'any passat es va crear una cooperativa formada per pares d'alumnes

i dedicada a la confecció, i es va obrir una botiga per vendre el gènere a la zona comercial de Kàtmandu. Cal destacar també la col·lecció Vedfon de llibres de text, una col·lecció de 65 llibres per a nens i nenes d'edats compreses entre els 2 i els 5 anys que Vicki Sherpa va començar a

elaborar fa tres anys amb el suport de pintors, de poetes, de músics, etc. del país. L'objectiu d'aquesta col·lecció és oferir als mestres nepalesos un instrument de treball i d'ajut, basat en el seu propi entorn i en els seus costums.

Des de Catalunya, Amics de Vicki Sherpa promocionen i expliquen el que es fa al Nepal i recullen el finançament perquè els projectes es puguin tirar endavant. També duen a terme una tasca de sensibilització pel que Jordi Garcia defineix com una «solidaritat madura amb el Tercer Món, que consisteix a donar-los instruments perquè a la llarga siguin independents de tu». Es gestionen també els apadrinaments, que, amb 25.000 pessetes l'any i durant un període mínim de cinc anys, permeten col·laborar amb el projecte educatiu al Nepal. Des de l'associació, però, s'especifica que «quan apadrinem un projecte no volem que un nen depengui tota la seva vida de la nostra aportació econòmica, sinó que l'ajudi a descobrir el dret i el valor de l'autosuficiència. Apadrinar no és enviar regals. Si privilegiem un nen entre molts d'iguals no l'estem emancipant: li estem creant una nova i més forta dependència». Amics de Vicki Sherpa té actualment 198 socis, que paguen una quota mínima de 4.000 pessetes anuals, i ha aconseguit 942 apadrinaments.

L'equip nepalès, que a banda de Vicki Sherpa està íntegrament format per nepalesos, també envia cada any a l'associació unes necessitats puntuals de voluntaris que cal cobrir. En estades que oscil·len entre un mes i mig i dos mesos o un any, els voluntaris hi duen a terme accions puntuals, com feines d'administració, pedagògiques o bé de comptabilitat.

Carme Munté

AMICS DE VICKI SHERPA

VIA LAIETANA, 54, 1R

08003 BARCELONA

TEL. 932 682 222

a/e: amicsvsh@sinergia.org

Catalunya
Un país de voluntaris

Dóna
Suport
al voluntariat
a través del món
associatiu

Fomenta la
Formació
dels voluntaris

Facilita
Informació

incaivol

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
Institut Català del Voluntariat

MÉS INFORMACIÓ
900 300 500

Construint Europa

La reunió del Consell Europeu del 19 de juny passat és un exemple de la tasca constant i pas a pas de la construcció europea, superant les dificultats i les divisions existents en nombrosos temes entre els quinze estats membres. La cimera dels quinze caps de govern més el president francès, aquesta vegada a la localitat portuguesa de Feira, escenifica la cooperació continuada i intensa de la quasi totalitat de l'Europa occidental i la construcció d'un edifici cada vegada més gran, amb més contingut, i més sòlid. A la llarga llista de polítiques comunes cal sumar-hi la també llarga llista de projectes de futur.

Aquesta cimera de Feira ha ampliat el club dels onze estats que construeixen l'Europa monetària, la de l'euro, amb un dotzè membre: Grècia. Ara sols queden fora la Gran Bretanya (que està pagant un preu molt alt com és la destrucció de la seva indústria automobilística, que fuig d'una lliura estel·lina forta per refugiar-se en un continent on regna l'euro), Suècia i Dinamarca, que el 28 de setembre proper celebrarà un referèndum per decidir si es converteix en el tretzè membre del club monetari o no. En el tema de l'harmonització fiscal s'ha pogut arribar a un acord inicial que especifica que no afectarà a la Constitució d'Àustria que estableix el secret bancari. Hi ha la seguretat que es continuarà treballant en aquest camp per avançar cap a un acord més sòlid i ampli que representarà sens dubte un nou i important pas en el capítol de cooperació econòmica i monetària.

Urgeix la reforma institucional

Hi ha una altra temàtica de gran importància de cara al futur, ja que condiciona l'ampliació de la Unió Europea (UE) amb l'ingrés de nous estats membres. Es tracta de la reforma institucional. Cal posar al dia el funcionament i les normes que regeixen unes institucions que van ser creades quan la UE estava formada sols per sis estats. Ara són més del doble i, entre d'altres coses, cal revisar el nombre de membres que formen la Comissió Europea i ampliar el nombre de qüestions en què les decisi-

José María Aznar amb Tony Blair a Santa Maria da Feira.

ons s'adoptin per majoria i reduir, per tant, les que requereixen la unanimitat. Aquest dossier es treballa des de fa temps i s'espera que estigui a punt per a la cimera prevista per al desembre d'enguany a Niça. Mantenir la unanimitat com a norma d'actuació condemna una UE de quinze, vint o vint-i-cinc estats a la paràlisi i la inoperància. Els estats, quan acceptin la regla de la majoria, hauran renunciat a una nova (i important)

part de la seva sobirania, en favor dels organismes, de les institucions comunitàries.

Una altra de les àrees de cooperació són els temes de seguretat i defensa. A Feira s'ha decidit que a partir de l'any 2003 existirà una força conjunta de cinc mil policies per intervenir quan faci falta en situacions internacionals de crisi. És un nou instrument de cooperació, destinat a actuar fora de les fronteres de la UE, que ve

a sumar-se a la ja aprovada creació, també per al 2003, d'una força militar de 60.000 homes i dones capaç d'actuar ràpidament en missions humanitàries de pau. Per valorar aquest acord només cal veure en les notícies de cada dia que fora de les nostres fronteres comunitàries el món està ple de guerres i conflictes violents. Així doncs, la UE es dota d'una nova dimensió per actuar lluny de casa seva (nostra). La cooperació militar i policial comporta una més gran cooperació política, fet que potencia la figura de l'anomenat mître Pesc, l'espanyol Solana, que fa de ministre d'Afers Estrangers de la UE.

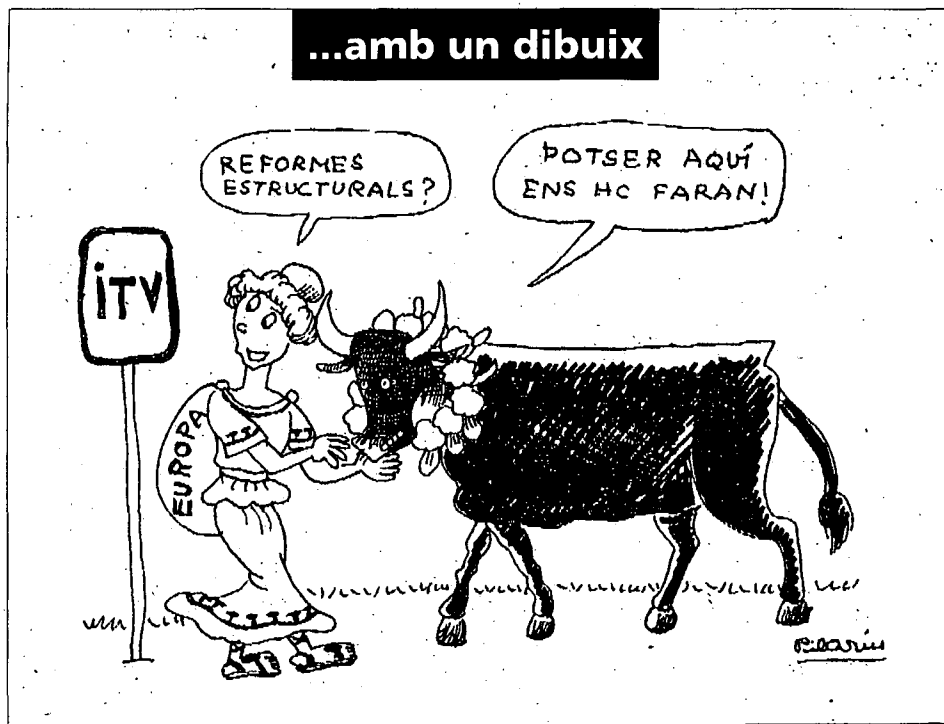
Els ciutadans reclamen temes socials

I mentre els caps de govern es reuneixen i decideixen o es barallen sobre els temes esmentats, al carrer se senten altres veus, veus de manifestants que reclamen un pla europeu contra l'exclusió social, que recorden als reunits les bones paraules d'anteriors cimeres en favor de la plena ocupació. La UE l'estan construint els estats però donat el seu comú denominador democràtic, les aspiracions populars no poden ser menystingudes ni silenciades. Cal escoltar la veu de milions d'europeus que clamen per la inclusió de determinats temes socials a les atapeïdes agendes dels dirigents estatals.

Cal recordar que a la UE la quasi totalitat dels governs estan dirigits per partits socialistes (l'Estat espanyol, com sempre, va amb el pas canviat; quan a Europa manaven les dretes, a Madrid governava el PSOE, i quan a gairebé tot el continent manen les esquerres, a Madrid el govern és de dretes) però la gran preocupació dels dirigents són les xifres macroeconòmiques, és a dir, la inflació, el creixement del PIB (Producte Interior Brut), el dèficit, el deute, etc., mentre que la microeconomia de milions de famílies queda en un segon o tercer o quart terme de les seves cabdries. Per aquesta raó, és convenient i necessari que se sentin les veus del carrer, que se'ls recordi que enmig de tanta riquesa acumulada subsisteixen bosses de pobresa i sectors socials marginats. La UE ha de ser per a tots, no per a uns quants que en treuen benefici. Europa som tots.

Antoni Reig

Periodista i professor de la UAB

AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

SORTEIG TRADICIONAL 2000

En el sorteig efectuat davant notari, han resultat premiats els números següents:

1r premi
28.160

2n premi
24.373

3r premi
53.099

**premi especial
de portada: 0099**

Moltes gràcies per la vostra col·laboració

Compartim una mateixa sintonia...

106.6 FM 93.7 FM	Barcelonès, Maresme, Vallès Oriental, Vallès Occidental i Baix Llobregat Alt Penedès, Baix Penedès, Anoia, Bages, Berguedà i Garraf	BISBAT DE BARCELONA
104.4 FM	Solsonès	BISBAT DE SOLSONA
105.0 FM 107.5 FM	Alt Urgell (Ràdio Principat) Andorra (Ràdio Principat)	BISBAT D'URGELL

cultura

La grandesa de l'ànima humana

■ Antoine de Saint-Exupéry va ensenyar els lectors a mirar les coses amb el cor

El 29 de juny es commemora el centenari del naixement de l'escriptor i pilot francès Antoine de Saint-Exupéry (1900-1944). Justament un any abans de perdre la vida en un accident aeri, va publicar la seva obra mestra: *Le petit prince* («El petit príncep»). Per a alguns és tan sols un llibre infantil, però realment és molt més que això. Es tracta d'una bella metàfora sobre l'autèntic significat de la vida, la qual és percebuda a través dels ulls d'un infant com una aventura en lluita contínua per assolir la felicitat. També és una reflexió força enginyosa sobre els mals que afecten la societat moderna.

Pertanyent a una noble família lleonesa, Antoine de Saint-Exupéry va cursar els primers estudis al col·legi jesuïta de Le Mans. Després de fer el servei militar en l'aviació, el 1926 va iniciar la seva carrera de pilot civil en la companyia Latécoère. Va dur a terme diverses missions, algunes de les quals li van inspirar novel·les com *Correu del sud* (1928) o *Vol de nit* (1931). En esclatar la Segona Guerra Mundial, va entrar al servei de les tropes aliades. Aquesta etapa la va reflectir d'allò més bé a *Pilot de guerra* (1942). Posteriorment, es va reincorporar al seu antic grup de vol i va ser destinat a Sardenya. Traslladat a Còrsega, va sortir el 31 de juliol del 1944 en una missió, en la qual va trobar la mort.

L'obra narrativa de Saint-Exupéry, caracteritzada per la profusió d'elements autobiogràfics, està dominada en gran part per l'aventura del vol, a partir de la qual l'autor desenvolupa una visió analítica de la vida de l'home contemporani, amenaçat pel «dimoni de la tècnica». Un dels seus temes fonamentals és la soledat fraternal de l'ésser humà, l'existència indivi-

dual del qual tan sols n'aconsegueix la plenitud en el servei a la comunitat. Altres obres seves, a més de les ja esmentades, són les següents: *Terra dels homes* (1939), *Carta a un ostatge* (1943) i, pòstumament, *Ciudadella* (1948).

Llibre magistral i inclassificable

Antoine de Saint-Exupéry ha entrat a formar part de la història de la literatura universal gràcies a *El petit príncep* (1943). Un pilot pateix una avaria en el seu avió i ha d'aterrar al Sàhara. Allí es troba amb «un noi estrafolari» que ha arribat d'un altre planeta: el petit príncep. Conviu durant vuit dies. A través de les seves converses, el pilot comença a reflexionar sobre un munt de qüestions i descobreix que el tresor més gran que poseïm no és extern, sinó que és a dins de cadascú de nosaltres. És a dir, tot allò que pot contribuir a fer feliços els altres, com ara l'amor, l'amistat, la generositat o la bondat. L'autèntic sentit de la vida.

Aquest és, a grans trets, l'argument

Antoine de Saint-Exupéry.

d'un llibre magistral i inclassificable, on es fonen intel·ligentment la fantasia i la malenconia, la mirada innocent dels infants i el món escèptic dels adults, juntament amb una crítica a l'individualisme i una apòlogia de la joia de viure. *El petit príncep* és un cant a la grandesa de l'ànima humana. «Heus aquí el meu secret. És molt senzill: només veiem bé amb el cor. Tot el que és essencial és invisible als ulls», li explica la guineu al jove protagonista.

Pensaments molt valuosos

El llenguatge intimista, líric i suggeridor és un altre dels mèrits del llibre, el ritme del qual no decau en cap moment i manté l'interès del lector fins a la darrera pàgina, fins al final agredolç del conte. «*El petit príncep* dona contínuament punts de reflexió i pensaments molt valuosos. Cal saber treure'n la substància», afirma Pere Fàbregues i Morlà, director comercial de l'Editorial Beascoa i llibreter de La Formiga d'Or. Escrita en primera persona, la narració ofereix uns quants passatges inoblidables, d'una bella intensitat. Per exemple, quan el petit príncep comunica al pilot que és a punt de tornar al seu planeta i que vol fer-li com a present la seva rialla (vegeu requadre adjunt).

«Els grans literats són aquells que diuen grans coses amb frases senzilles», explica Pere Fàbregues. És el cas d'Antoine de Saint-Exupéry. La seva prosa poètica, que respira anhels i sentiments intuitius, és el vehicle més adient per acostar el lector adult a la nostàlgia de la infància, el paradís perdut. «El que m'emociona tan fortament és la seva fidelitat per una flor, és la imatge d'una rosa que brilla en ell com la flama d'un llum, fins i tot quan dorm...», pensa el pilot del petit príncep. Una fàula moral d'altíssima qualitat literària.

Miquel Àngel Codina

Estels que riuen

—Els estels no són pas iguals per a tothom. Per als qui viatgen, els estels són guies. Per a altres no són altra cosa que petits llumets. Per a altres, els savis, els estels són problemes. Per al meu home de negocis, eren riquesa. Però totes aquestes menes d'estels són silenciosos. Tu, en canvi, tindràs una mena d'estels com ningú no en té...

—Què vols dir?

—Quan miraràs al cel, a la nit, com que jo viuré en alguns dels estels, com que hi riuré, per a tu serà com si riguessin tots els estels. Tu tindràs estels que riuran!

I rigué.

—I quan estaràs consolat (sempre acabem consolant-nos) estaràs content d'haver-me conegut. Seràs sempre el meu amic. Desitjaràs de riure amb mi. De vegades, obriràs la finestra, perquè sí... només per gust... I els teus amics es quedaran sorpresos de veure't riure tot mirant el cel. I tu els diràs: «Sí, els estels sempre em fan riure!» I es pensaran que no estàs bé del cap. T'hauré fet una bona passada...

I es posà a riure.

Dibuix original de Saint-Exupéry per a la primera edició d'«El petit príncep».

Homenatge a Saint-Exupéry

Miquel Pellicer i Juan López (Jan) són els autors d'*On és el petit príncep*, publicat recentment per l'Editorial Beascoa. Aquest llibre, dirigit a nens i nenes fins als vuit o nou anys, té dos objectius pedagògics importants. «D'una banda, ajudar els infants a aprendre quins són els colors bàsics (groc, vermell i blau) i els colors resultants de la seva combinació (taronja, verd, violeta i marró). I de l'altra, ensenyar-los valors com la convivència, la tolerància, l'amistat o la fidelitat», especifica Pere Fàbregues, director comercial de l'Editorial Beascoa. L'obra està concebuda com un homenatge a un gran humanista, Antoine de Saint-Exupéry, i especialment al seu llibre *El petit príncep*.

Espiritualitat en l'art del gravat

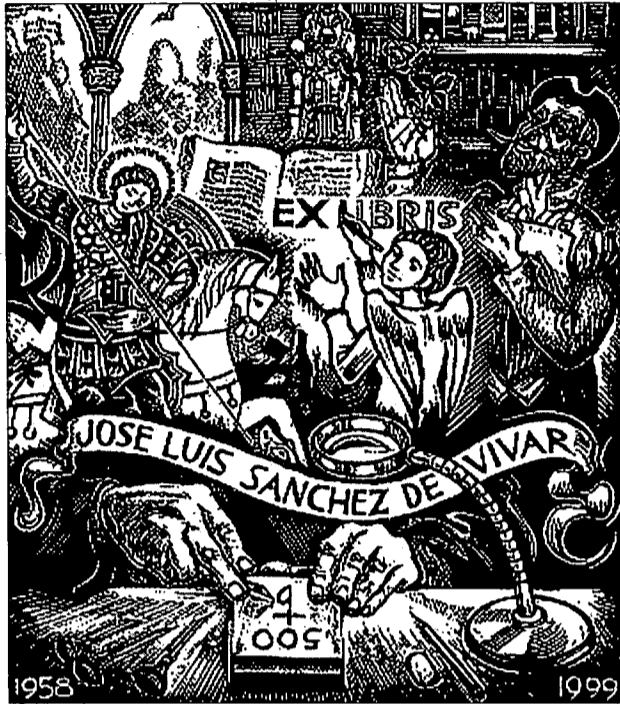
■ Exposició de xilografies i exlibris del monjo Oriol M. Diví i Coll

LLEIDA.— El monjo de Montserrat Oriol Maria Diví i Coll ha exposat a la sala gòtica de la Fundació de l'Institut d'Estudis Ilerdencs (IEI) de Lleida un magnífic recull de les seves xilografies. La mostra ha estat organitzada pel Departament d'Art d'aquesta institució cultural de la Diputació de Lleida.

Segons dades facilitades per l'IEI, la mostra ha estat visitada per més de tres mil persones que han contemplat les diverses xilografies, obra única i original d'aquest monjo que ha emprat com ningú la tècnica del gravat. «Abans hi havia molts i extraordinaris gravadors, però des que va entrar la tècnica de l'offset ha anat perdent pes fins a arribar a l'actualitat, en què es troba en perill d'extinció.» Aquesta afirmació la va fer Oriol M. Diví el dia de l'obertura de l'exposició, en el decurs d'una xerrada que va oferir sota el títol *La xilografia, una artèsnia en perill d'extinció?*

A l'acte inaugural, Carme Vidal, directora de l'IEI, va valorar l'obra del monjo Oriol M. Diví com a plena d'espiritualitat i art. Una representació de la Confrària de la Mare de Déu de Montserrat, de Lleida, encapçalada pel seu president i consiliari, va acompanyar en tot moment l'estada del monjo artista a la capital de Ponent.

S'hi van exposar prop de vuitanta xilografies, entre les quals destaquen les dedicades a Montserrat, les marianes i les nadalenes, així com una bona representació d'exlibris i de gravats commemoratius i dedicats a monuments de singularitat artística i històrica de Catalunya i molt especialment els montserratins. D'entre els elements de la mostra cal esmentar també els goigs, ja que el P. Oriol M. Diví ha fet nombroses orles que ornamenten els goigs de diverses advocacions de Catalunya; entre les quals es poden citar els *Goigs a la Mare de Déu de Carrassumada*, de Torres de Segre, els de la Mare de Déu de Montserrat, els de sant Jordi i els de la Mare de Déu de Núria, patrona d'Andorra.

Una de les creacions exhibides a la mostra.

Aquesta exposició que s'ha organitzat a Lleida és la vuitena que Oriol M. Diví realitza amb la seva obra i amb caràcter individual. La primera, el 1976, va tenir lloc a l'Institut Ecumènic de

Tantur (entre Jerusalem i Betlem) i la darrera, a la Galeria de la Biblioteca Municipal de Gütersloh, a Alemanya. Ha exposat també a Senigàlia i Ortona (Itàlia), al Museu de Katowice i a la Galeria Andrzej Strug, de Wrocław (Polònia) i al Casal Robert Brillas, d'Esplugues de Llobregat, la seva ciutat natal, i al mateix Museu de Montserrat. Aquest monjo xilògraf ha estat guardonat en diverses ocasions per la seva obra. Entre els guardons obtinguts, cal destacar el Premi Pawel Steller, de Katowice.

Oriol M. Diví va ingressar en el monestir de Montserrat el 1956, després d'haver exercit el seu ministeri sacerdotal a Barcelona durant cinc anys. Des del 1964 s'ha dedicat i continua, amb 76 anys, dedicat especialment a fer exlibris i a il·lustrar goigs. Un dels goigs més recents ha estat el de Santa Maria de Gardeny, de Lleida, encomanat per aquesta parròquia lleidatana amb lletra de Mn. Joan Roig, rector d'Ulldemolins, i amb música d'Hug Bañeres, organista de la catedral de Lleida.

Jordi Curcó

Orfebreria religiosa de Manel Tena

BARCELONA.— Al llarg del mes de juny el Museu Diocesà de Barcelona ha estat la seu de l'exposició antològica *Pulchrum Decor*, que recull l'obra d'orfebreria de Manel Tena dels darrers cinquanta anys. Manel Tena procedeix del cercle més genuí dels orfèvres contemporanis catalans d'art religiós.

com van ser Sunyer, Capdevila o Serrahima. D'aquest últim, Tena se'n pot considerar deixeble.

Els visitants de la mostra han admirat la diversitat de creus (d'altar i processionals), vasos sagrats i tants altres objectes i atuells litúrgics: calzes, patenes, copons, veracreus, custòdies, sagraris, relíquies, urnes, canadelles, crismers, encensers, salpassers, aspensoris, campanetes, portapaus, canelobres, etc. Són objectes emprats en la litúrgia i àdhuc en la pràctica de la pietat cristiana.

Els són com el marc de tot un esplèndid teixit de riquíssims elements simbòlics, com ara la llum (símbol de l'oració i de Jesucrist ressuscitat), el foc (força

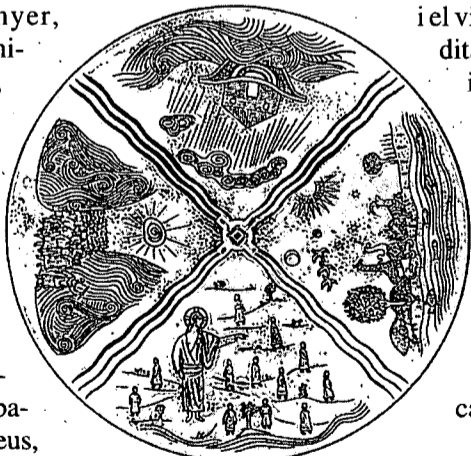
purificadora y també llum de colors vius i vibrants), l'aigua generadora de vida (símbol de netedat i de fructificació), l'encens (símbol del perfum divinal i de l'homenatge i honor al bon Déu), l'oli (símbol de la fortalesa espiritual i dels dons de Déu), la cendra (símbol d'humiliació, dolor i penitència), el pa

i el vi (símbols de la fecunditat i de la immortalitat

i especialment de la presència del Cos i la Sang del Crist com a menjar i beguda per a la vida eterna). Tanmateix, entre tots aquests símbols i objectes sagrats excel·leix la creu i el calze.

A través d'aquesta antologia acurada, pulcra i reeixida de les obres d'art de Manel Tena, es fa ben palès

l'itinerari cristià, tot començant amb el sagrament d'iniciació cristiana (baptisme i confirmació), continuant amb l'eucaristia i el sagrament de l'orde sagrat. Les obres de Manel Tena, a més de ser grans obres d'art, són testimonis d'innumbrables sentiments i històries dels qui les van encarregar. (C.C.)

Les obres de Manel Tena es caracteritzen pel seu simbolisme religiós.

LES RECEPTES DE
LA TIETA MONTSERRAT

POSTRES

Bombons de poma

Ingredients

- 1/2 kg de pomes
- 300 g de sucre
- 100 g de fruita confitada
- 1/2 cullerada de canyella en pols
- pell de llimona

Poseu un anunci a les fitxes de "Les Receptes de la tieta Montserrat".

Un preu realment econòmic, només 10.990 ptes.

Festival de música religiosa a Girona

■ La Capella Reial de Catalunya oferirà músiques espirituals de l'edat mitjana al Renaixement

GIRONA.— La ciutat de Girona acollirà a partir del diumenge 2 de juliol un festival de música religiosa organitzat per l'Ajuntament. Es tracta d'un esdeveniment de caràcter excepcional ja que segons l'equip organitzador «encara que avui hi ha arreu del món festivals especialitzats per a tots els gustos, n'hi ha pocs de consagrats a les músiques religioses». Aquesta afirmació es complementa amb el desig que es multipliquin ocasions en què creixi l'exploració i la difusió d'aquest tipus de mostra.

Alhora, també es recolza en el convenciment que «el sentiment religiós és un dels conformadors de l'essència humana», i que només aquest, a diferència de la resta de criatures animades, «ha desenvolupat, damunt la terra, aquest sentiment inefable traduït en una consciència del misteri i una necessitat d'adoració i de concitació d'aquell ésser absolut, endevinat però intangible».

Al mateix temps, hi ha la consciència que Europa té un passat d'enfrontaments religiosos, per la qual cosa «la conveniència d'un festival de músiques religioses al cor d'Europa no té tan sols una motivació cultural, estètica, històrica o antropològica, sinó també una veritable motivació ètica que pugui moure no pas a una tolerància passiva, sinó al coneixement i al respecte actiu del sentiment religiós de tots els homes, vinguin d'on vinguin i creguin

el que creguin».

En aquesta línia, la ciutat de Girona és un bon marc per a la sèrie de concerts que es presentaran durant una setmana ja que, segons el text de presentació del certamen, «és una de les poblacions que més clarament guarda el rastre d'aquells segles en què, més bé o més malament, els nostres avantpassats van saber viure en un gresol on conflüen tres cultures religioses prou diferents entre elles». El contacte no es limita al passat, sinó que també és una qüestió de futur per l'alta taxa d'immigració de les comarques gironines, que crea comunitats musulmanes.

El repertori d'artistes que participaran recull un gran ventall de creences i religions. Hi haurà representants de la tradició cristiana, amb un paper important de la música tradicional catalana, que serà interpretada per la Música Reservada de

Barcelona, amb un recull de polifonies del segle XVI. I l'organista Jordi Figueras tocarà peces catalanes dedicades al seu instrument.

Ampliant l'horitzó fins a la Península Ibèrica, la Capella Reial de Catalunya, dirigida per Jordi Savall, oferirà amb el seu estil propi, impregnat del sabor del so d'instruments originals, músiques espirituals de l'edat mitjana al Renaixement. En un darrer salt geogràfic, l'American Spiritual Ensemble portarà els cants religiosos del negre dels Estats Units, mentre que la Capella de Santa Maria del Mar dirigirà una pregària litúrgica d'iniciació al dia eclesiàstic. Seguint en el marc religiós definit per Girona i Espanya, l'Orquestra de Fes interpretarà música religiosa clàssica de l'Al-Andalus. Hi participaran Mohamed Briouel, director, i Amina Alaoui, dues de les figures més excel·lents de l'actual panorama musical del Marroc.

També musulmans però d'una tradició molt diferent, els Dervitxos Giradors de Konya oferiran les seves danses rituals. Aquest ball rep el nom de *sema*, i s'atribueix al filòsof i poeta místic turc Mevlana, que segons la llegenda entrava en un estat d'èxtasi girant sobre si mateix i cridant el nom de Déu. El *dervitx* o *semazen*, que vol dir ballador de la *sema*, segueix la tradició vestit amb un barret que simbolitza el seu ego, i unes robes blanques i negres que recorden la tomba. La representació, que no vol deslligar-se de la seva dimensió espiritual, acabarà amb una lectura de l'Alcorà per les ànimes dels profetes i dels creients.

La representació jueva oferirà un programa basat en cants de les festes litúrgiques, sinagogs i populars, interpretats en hebreu i ladí, la llengua dels jueus sefardites. Determinades composicions són obres de Salomon Rossi (segles XVI i XVII), deixeble de Monteverdi, que va musicalitzar un salm en hebreu per a doble cor. Malgrat que sovint els cants litúrgics no van acompanyats d'instruments, el públic de Girona podrà escoltar la litúrgia del Sàbat de

Jordi Savall, director de la Capella Reial de Catalunya.

Samuel David (segle XX) per a oficiar, cor mixt i orgue.

Per últim, l'extrem orient hi serà present en les *ragas* tradicionals de l'Índia i les danses de la tradició budista tântrica. La *raga* és un sistema musical que té gairebé dos mil anys, i que tot i tenir l'origen en els himnes vèdics ha esdevingut la font de tota la música índia. El principal intèrpret serà Ravi Shankar, compositor i instrumentista, que ha col·laborat amb personatges clàssics com Zubin Metha, o moderns com el *beatle* George Harrison, a través del qual ha aconseguit que la *raga* influències el rock i el jazz.

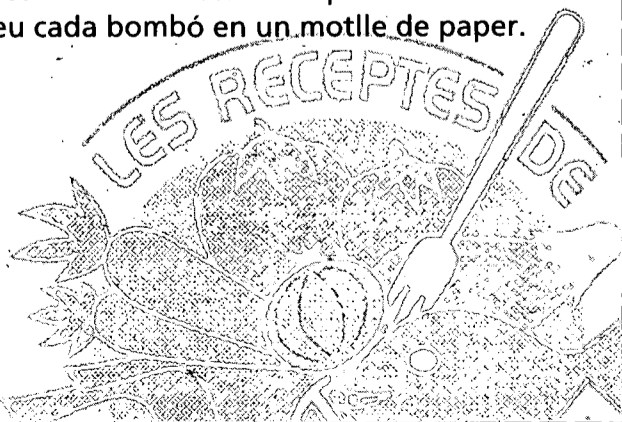
El grup de danses i màscares de l'Institut Tibetà de les Arts Escèniques, creat el 1959 a l'Índia, entre els exiliats que van seguir el Dalai Lama, serà l'encarregat de mostrar la complexa cultura tibetana, resultat de nombroses influències, a causa que el poble és mig sedentari i mig nòmada. Els temes escollits, entre els quals destaquen els balls de l'any nou, tenen referències del món laic i religiós, difícils de destriar ja que tots dos estan profundament lligats.

Guillem Farré

Forma de preparació:

Talleu les pomes a trossets sense pelar-les. Coeu-les a foc lent amb una miqueta d'aigua durant quinze minuts. Remeneu-les sovint perquè es desfacin. Passeu-les pel passapuré, per extreure'n la polpa (la pell i les llavors han de quedar al passapuré). Peseu la polpa i afegiu-hi la mateixa quantitat de sucre, la canyella, la pell de la llimona i torneu-les a posar al foc. Remeneu-ho tot durant uns vint minuts fins a aconseguir una massa ben consistent. Retireu-ho i incorporeu-hi la fruita confitada tallada ben petita. Esteneu la massa sobre una placa o a sobre del marbre untat amb oli.

Aplaneu-la bé fins que quedi un quadrat d'uns dos centímetres de gruix. Deixeu-la reposar unes 12 hores i talleu-la a quadradets d'uns tres centímetres. Passeu-los pel sucre i col·loqueu cada bombó en un motlle de paper.

POSTRES

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Els Papes i els Anys Sants: Sixt IV

Sixt IV (Abisola, 1414 - Roma, 1484) és el nom que va prendre Francesco della Rovere en ser elegit Papa. Franciscà, va estudiar Teologia i va ensenyar Ciències a Pàdua, Siena i Florència, entre d'altres ciutats. Va ser creat cardenal per Pau II el 1467. A la mort d'aquest Sant Pare, Francesco della Rovere va ser elegit Papa. Com els seus predecessors, va treballar per la reunió de l'Església cismàtica russa amb la romana, però no ho va aconseguir. Com altres Papes, va haver de sofrir diferents conflictes, tant a dins del Vaticà com a fora. Sixt IV va prendre mesures encertades contra els abusos del tribunal de la Inquisició i va anul·lar els decrets del concili de Constança. El 1475 es va commemorar l'Any Sant. Va fer construir la famosa capella que porta el seu nom: la Capella Sixtina.

Llibres

Raúl Berzosa Martínez, *Ser laico en la Iglesia y en el mundo*. Editorial Desclée De Brouwer, Col·lecció Biblioteca Manual Desclée, Bilbao 2000, 241 pàg.

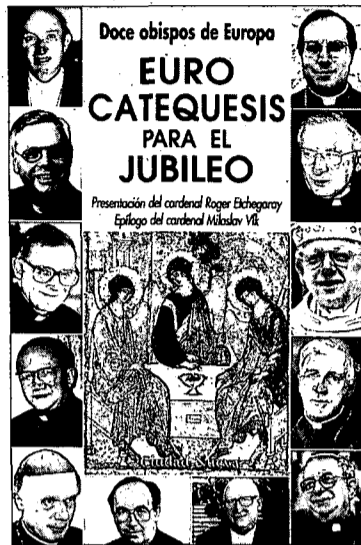
L' hora del laicat

¿Som davant del redescobriments dels laics, de la seva teologia i espiritualitat, o davant del redescobriments de l'Església mateixa i de la seva relació amb la societat? La història del laicat ha oscil·lat des d'un clar protagonisme fins a un progressiu ocàs. En els nostres dies s'aprecia un veritable protagonisme dels laics. Joan Pau II ha afirmat: «Tots els cristians (laics, clergues i religiosos) tenen una mateixa dignitat, de manera que són un únic poble aplegat en la unitat del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant.» En el tema laical és urgent un plantejament conjunt d'eclesiologia, de teologia i d'espiritualitat. Cal girar els ulls a les fonts genuïnes de la Tradició Viva, rellegint de forma particular el Vaticà II. (C.C.)

Reflexions sobre la Trinitat

En la celebració del Gran Jubileu del 2000, dotze bisbes d'onze països d'Europa (Alemanya, Àustria, Bèlgica, Espanya, França, Gran Bretanya, Itàlia, Noruega, Portugal, Suïssa i el Vaticà) parlen sobre el misteri de la Santíssima Trinitat a través de breus catequesis. Joan Pau II ha escrit que aquest Any Sant ha de ser «un cant de lloança únic i ininterromput a la Trinitat». Es tracta de reflexions amb què els bisbes il·luminen i encoratgen els fidels per comprendre més bé i posar en pràctica la dimensió comunitària, essencial a la vida cristiana. I tot plegat amb una atenció especial als joves. És un llibre summament útil per a catequistes i animadors de grups pel seu enfocament pastoral i espiritual. (C.C.)

AA.DD., *Eurocatequesis para el Jubileo*. Editorial Ciudad Nueva, Madrid 2000, 126 pàg.

La joia del lliurament

La figura petita i aparentment feble de la mare Teresa de Calcuta va commoure tothom des que va començar a ser coneguda com «la mare dels més pobres», la dona que amb tanta fortalesa i seguretat va dedicar la seva vida als abandonats. La seva mirada clara commovia el món per la coherència que transparentava: per a ella tots els éssers humans són iguals, però va tenir predilecció pels pobres d'entre els pobres. La seva mort va ser una pèrdua per a tota la humanitat. Una vida plena d'oració, de sacrifici i de felicitat. Un cor net que en tothom trobava un germà; una veu que desvetllava en tothom el dret a una vida digna, el respecte a la vida, la joia del lliurament. (C.C.)

María Fernández de Córdoba, *La madre de los más pobres. Teresa de Calcuta*. Editorial Casals, Col·lecció Biografía Joven, Barcelona 2000, 157 pàg.

Temples materials i espirituals

L'autor analitza l'actitud del sant d'Assís i dels franciscans davant de la construcció d'edificis i comprova com aquesta postura canvia al llarg dels temps i té més relació amb l'atzarosa vida interna de l'orde que amb la mateixa regla franciscana. Per a això, Vicente García Ros reconstrueix a partir de les fonts documentals el comportament de les diverses famílies franciscanes davant de l'arquitectura, i incideix en la qüestió de com es va poder passar de les primeres cases —que sant Francesc volia que fossin senzilles i pobres— a les grans construccions gòtiques que avui considerem veritables obres d'art. (C.C.)

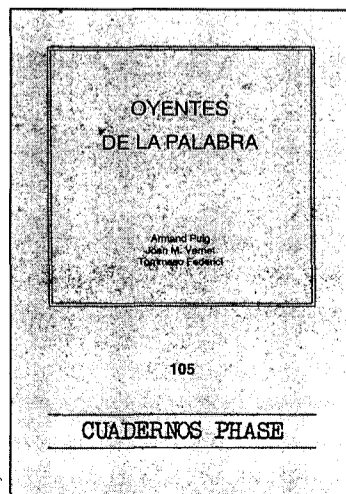

Vicente García Ros, *Los franciscanos y la arquitectura. De san Francisco a la exclaustración*. Editorial Asís, València 2000, 255 pàg.

El destinatari de la Sagrada Escritura

«La tasca de llegir l'Esriptura i la voluntat de viure l'Esriptura pertanyen a tot el poble de Déu, pastors i fidels, gent docta i gent no tan experta, ja que tots participem del mateix Esperit, el gran hermeneuta, el gran intèrpret de la Paraula», escriu Armand Puig en un dels quatre textos que configuren aquest llibre sobre el destinatari de la Sagrada Escritura, que no és l'individu sinó la comunitat de creients. «El misteri de la Paraula revelada en la gràcia gratuïta es fa, en la seva integritat inalterable, do de l'Esperit rebut per cadascú en el baptisme i en la confirmació, vessat amb abundància damunt dels homes fidels que participen de la taula del Senyor, una i doble, de la Paraula i de l'eucaristia», afirma Tommaso Federici. (C.C.)

AA.DD., *Oyentes de la Palabra*. Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Cuadernos Phase, Barcelona 2000, 78 pàg.

La grandesa d'un home de Déu

BARCELONA.— La llibreria Garbí de Barcelona va acollir el 26 de juny passat la presentació del llibre *Memoria del beato Josemaría Escrivá*, escrit per Javier Echevarría i publicat per Ediciones Rialp. Aquest any s'escau el vint-i-cinquè aniversari de la mort del beat Escrivá i sembla lògica l'aparició d'aquest llibre que, estranyament, s'ha fet esperar molt. Per què Mons. Echevarría ha trigat vint-i-cinc anys a posar per escrit els seus records? Per què, si són tan vius? Per què si en explicar-los el lector troba la frescor d'una memòria que s'emmira en un passat que és absolutament present en Mons. Echevarría?

Són preguntes que vénen al cap amb la lectura atenta de tants i tants detalls de la vida d'un home de Déu, de qui s'han escrit ja bastants llibres, i encara resten moltes coses inèdites. És un llibre que, sens dubte, interessa, atrapa el lector sensibilitzat pel món de la transcendència i l'espiritualitat.

Vivim en un món confós, on tots busquem la llum. En els esdeveniments de cada dia, a voltes tan brutal, de les guerres, odís, prepotències i agressivitats revulsives, qui no sent la pregonesa d'un interrogant que empeny cap a Déu, a vegades sense saber del cert què busquem? Llegint aquest llibre tan pregonament espiritual i humà s'obre una finestra esperançada, on passa l'aire renovat de la consciència d'un home de Déu.

Mons. Echevarría obre la seva memòria al lector i li mostra —com cap biògraf anterior ho havia fet— la proximitat de l'ànima d'Escrivá, les seves dificultats, la seva reacció davant el cansament; en definitiva, la seva debilitat i la seva grandesa. La grandesa d'un home que, sentint-se poca cosa, ho va posar tot al servei de Déu. (Guadalupe Ortiz de Landázuri i Busca)

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA
(edició setmanal)

BUTLETÍ DE L'ARQUEBISBAT
DE BARCELONA
(edició mensual)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE
L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA
(edició anual)

RÀDIO ESTEL

Informeu-vos al telèfon: 934 905 988
c/ Puiggarí, 5 - 08014 Barcelona
e-mail: publicitat@catcrist.com

El llibre de la setmana

Màrtirs de la fe i la justícia

A la pàgina resum de l'obra de Roberto Martialay es diu, breument, posat en boca dels jesuïtes màrtirs d'El Salvador: «Estalvieu-vos els epitafis. Apunteu-vos a la nostra empresa. Volem continuar canviant el món.» Un encert. Perquè l'obra de Martialay ens convida, sobretot, a «imitar els exemples».

És cert que se'ns encongeix el cor quan llegim el final tràgic d'aquests homes sota els trets de les metralladores. Unes ràfegues assassines que no van respectar ningú, i que van donar testimoni que moltes vegades davant la denúncia no hi ha compassió. Denúncia de les injustícies i dels abusos que pateixen els petits, els indefensos, els que no tenen veu davant dels poderosos. Els màrtirs d'El Salvador sabien, sí, sabien que els arribaria el moment del sacrifici. No esperaven, potser tant acarnissament indiscriminat, però sabien... i acceptaven, perquè la seva causa era la causa dels pobres, dels oprimits, dels esclafats pels que no accepten que hi hagi qui els recordi que ells també podrien trobar un lloc digne sota el sol.

Martialay ha estat sobri en presentar-nos cadascun dels protagonistes d'aques-

Roberto MARTIALAY,
Sangre en la Universidad.
Los jesuitas asesinados en el Salvador.
Mensajero, Bilbao 1999, 575 pàg.

ta acció cruenta: sis jesuïtes d'orígens diferents, de tarannà i d'edats diverses, units per un desig fervent de servir a l'alliberament dels captius d'una societat injusta. I ha sabut parlar de cadascun d'ells i situar-los en la realitat, i evocar els fets de la seva vida, que indiquen sens dubte el seu sentit del compromís i l'acceptació d'un destí misteriós que desembocaria en el seu sacrifici total.

Ignacio Ellacuría és el més conegut. La seva projecció humana i intel·lectual estava més present als mitjans de comunicació social, a les aules i a les distincions honorífiques. Però convivia amb la generositat de tots els seus companys, que veien en ell no un conductor de les seves existències, sinó a qui pel seu tarannà i la seva projecció pública podria representar-los millor. Davant de Déu no hi

ha herois anònims, certament, i tots els que van morir amb els trets assassins, tenen el gran protagonisme de la seva vida, treballada amb perseverança en la seva formació humana i en el seu creixement espiritual, a l'escola ignasiana i a les universitats que van freqüentar.

Però tots ells són herois d'una mateixa obstinació: Ignacio Ellacuría, Amando López, Joaquín López, Ignacio Martín-Baró, Segundo Montes, Juan Ramón Moreno, igual que les dues treballadores domèstiques que van morir amb ells, són el símbol real del lliurament a una missió que estava inspirada en aquelles paraules que va escriure sant Ignasi de Loiola en els seus Exercicis Espirituals, quan parla de la crida del Rei Eternal... «qui vulgui venir amb mi ha de treballar al meu costat, perquè seguint-me en la pena, també em segueixi en la glòria»...

I aquella matinada calorosa de no-

vembre del 1989, el Rei Eternal va acceptar la seva oblatió «de més estima i un més gran moment... Etern Senyor de totes les coses, jo no faig la meua oblatió amb el vostre favor i ajuda (...) tan sols que sigui el vostre major servei i lloança, d'imitar-vos a passar totes les injúries i qualsevol vituperi i qualsevol pobresa (...) volent-me vostra santíssima majestat elegir i rebre en tal vida i estat»...

I els seus cossos cosits a trets van donar testimoni del seu lliurament total.

Cristóbal Sàrrias

CATALUNYA CRISTIANA

El cel, plenitud de comunió amb Déu

Catalunya Cristiana
Una xarxa per a l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara només per 11.180 ptes./any

Desitjo subscriure'm al setmanari CATALUNYA CRISTIANA durant un any (52 números)

Edició en català Edició en castellà

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

Amb un únic pagament d'11.180 ptes. per any

Amb dos pagaments semestralment de 5.590 ptes.

Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

Xec nominatiu que adjunto

Senyors, Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, càrreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data

Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Puiggarí, 5 - 08014 Barcelona
Tel.: 934 905 988 - Fax: 934 902 035

La sardana i la dansa

Jornades Internacionals Folklòriques 2000

El mes de setembre se celebrarà aquesta concentració de grups folklòrics amb cant i danses d'arreu del món, que organitza l'entitat Adifolk (Associació per la difusió del Folklore) amb una continuïtat que ara la porta a la vint-i-vuitena celebració de les jornades.

En un món on la convivència, o almenys el coneixement d'altres mons, és cada dia més prioritari, la celebració de les jornades et serveix a casa aquesta possibilitat d'integrar-te, encara que només sigui per unes poques hores, amb els grups que hi participen, amb un tipus de participació més entenedor del que es podria considerar simplement espectacle.

Els grups estan formats per estudiants i fins i tot famílies del mateix poble, moltes vegades a l'altra banda del que podríem dir-ne professionalitat, i canten, ballen i presenten els seus costums amb l'espontaneïtat que potser dissimularia el tècnic que valorés l'espectacle abans que la naturalitat.

Els grups que vénen a Catalunya són distribuïts amb actuacions per tota l'àrea catalana. Presentem ara unes dades esta-

dístiques que parlaran per elles mateixes.

Aquest any un total de vint-i-una poblacions celebraran el festival de les Jornades: Arenys de Mar, Arenys de Munt, Bellpuig, les Borges del Camp, Calella, Capellades, l'Hospitalet de Llobregat, la Llagosta, Malgrat de Mar, Manresa, Matadepera, Sabadell, Sant Andreu de Llavaneres, Sant Carles de la Ràpita, Sant Cugat del Vallès, Sant Fruitós de Bages, Sant Just Desvern, Sant Pere de Ribes, Santa Coloma de Gramenet, el Vendrell i Vilanova i la Geltrú. Calella celebrarà l'acte inaugural el dijous 31 d'agost, i el Vendrell la cloenda el dia 11 de setembre.

Participaran en aquests festivals, continuant un calendari establert, els grups de Bielorrússia, el Brasil, Eslovènia, el Perú i el Vietnam.

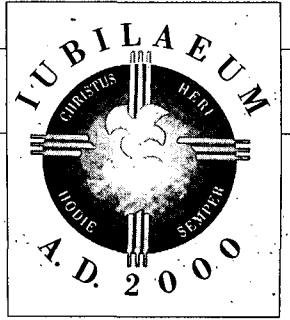
Com a idea general del que són les Jornades, diguem que s'han fet festivals a 95 poblacions catalanes, amb la intervenció de 162 grups procedents de països d'arreu del món.

Les jornades us inviten a una abraçada.

Josep Ventura

El Gran Jubileu del 2000 (21)

Girona

Els mesos confirmen la profunditat de la gràcia jubilar

GIRONA.— El bisbat de Girona està vivint el Jubileu sense exuberàncies però amb un pas ferm que impregna la vida diocesana. Un dels elements més significatius són les meditacions per a l'any jubilar que cada mes publica el bisbe Jaume Camprodon al *Full Parroquial*. Precisament aquí és on l'Any Sant s'ha manifestat de forma més atrevida. Si la inauguració a la catedral va ser, per voluntat expressa del bisbe, sòbria, això no vol dir que l'acollida del 2000 sigui superficial.

En comunió amb altres bisbes catalans, que han propugnat la reconciliació en referència a la guerra civil, Camprodon va reconèixer en la glossa del 9 d'abril que l'Església pot demanar perdó per la seva actuació després de l'enfrontament fratricida (1936-1939). «Les Esglésies locals, essent una més la de Girona —declara— s'aplegaren sota la tutela del poder civil, el qual facilitava la seva acció pastoral en benefici propi. Pot ser humanament comprensible després d'una persecució cruenta; tanmateix hem de confessar que es van incapacitar per complir la seva missió de ser llevat de reconciliació, com demana la Bona Nova de Jesús.» El marc d'aquest *mea culpa* no era altre que la petició de perdó del Papa. En aquesta línia la meditació conclouia dient: «En la Quaresma de l'Any Jubilar, el bisbe, solidari amb el cap de l'Església, confessa que també tenim una història tocada pel nostre pecat i invita tots, especialment els preveres, a unir-se espiritualment al gest penitencial de Joan Pau II.»

Una altra resposta, encara que sigui parcial, i per tant no assumida per la majoria del clergat, pot haver estat la iniciativa d'un grup de cinquanta sacerdots que una setmana després de Pasqua van lliurar al bisbe un document en què demanaven perdó als preveres secularitzats per «si no es va saber estar al seu costat quan van decidir renunciar a exercir el seu ministeri». Algú dels signants fins i tot ha reconegut que fa

anys s'havia fet un buit al voltant d'aquests excapellans.

A part d'aquest aspecte de conversió propi del Jubileu i accentuat pel temps de preparació a la Pasqua, la diòcesi desenvolupa molts altres aspectes. Un és la difusió de les raons i motivacions d'aquest gran memorial a través del mitjans de comunicació del bisbat, que comprenen, a més del *Full*, la revista *El Senyal*, i programes de ràdio i televisió. Carles Sánchez, delegat de mitjans de comunicació, explica que «la proposta de conversió del Jubileu es pot donar a tothom, sigui o no d'Església, perquè de tant en tant necessitem veure on som i què fem de la nostra vida per ser més nosaltres mateixos». Sánchez reconeix que fer passar el missatge és difícil per la qual cosa cal buscar arguments adequats, tot i que és ben conscient que els resultats no es veuran a curt termini.

Pelegrinatges

Un altre dels elements que configuren el panorama d'ofertes jubilars són els pelegrinatges a llocs sants. A part dels que organitzen parròquies, el bisbat en proposa cinc, dos a Roma i tres a Terra Santa i que estan tenint molt bona resposta, ja que fins i tot alguns del curs que ve ja estan plens. Mn. Josep Arges, responsable dels pelegrinatges en la comissió diocesana per al Jubileu, pensa que «no cal buscar justificacions

per fer el viatge, ja que és una oferta més, juntament amb les visites als malalts o a les presons. A més, avui dia que tothom viatja, per què no es pot fer amb un sentit i un efecte espiritual?» Per a Arges, «el pelegrinatge és sobretot una vivència molt interior d'allò que està a les arrels de la nostra fe, encara que els records i el turisme també hi entrin perquè és humà, però les actituds bàsiques són la conversió i la pregària. En definitiva es tracta d'uns dies en què s'intensifica la trobada de l'home amb Déu i els germans». D'aquest any, aquest sacerdot que organitza pelegrinatges regular-

Mar, del Mont, de la Salut de Terrades, del Tura d'Olot, del Collell i de la Salut de Sant Feliu de Pallerols.

Mn. Salvador Batalla, delegat de la Pastoral del Turisme i dels Santuaris, explica que apropar-se a aquests centres de culte representa «sortir d'un mateix per descobrir Déu, els altres i el món, en un afany de progressió i d'acció de gràcies. Enguany vol ser un temps de renaixença i d'amor generós a Déu i als germans». Batalla reconeix que les instal·lacions són modestes, però que «poden anar acollint de forma organitzada». Aquest fet és important en un marc que

«cada vegada atreu més gent, fins i tot no practicants, perquè es troba a la natura i en contrast amb les parròquies, les persones se senten més lliures per fer una petita pregària».

Carles Sánchez ha dit que «hem de fer camí sense amoïnarnos massa si s'han de dir les coses com són perquè al seu temps

donarà el seu fruit». En aquest esperit no s'han organitzat grans esdeveniments ni trobades, ni tan sols el bisbe ha previst fer un llarg pelegrinatge. Això sí, les parròquies i els arxiprestats multipliquen les propostes jubilars, la Pasqua Jove es troba a la basílica catedral, els grups de confirmació peregrinen als santuaris, les confraries convoquen a vigílies penitencials perquè l'Any Sant es viu com un temps de sembra. Els resultats, que s'anuncien nombrosos, es veuran després.

Guillem Farré

Foto: Guillem Farré

La diòcesi viu plenament l'any jubilar.

ment des que va quedar fascinat per Terra Santa la primera vegada que hi va anar, espera que qui viatgi a Roma o a Israel «tingui una vida cristiana més intensa de lloança a Déu i de servei als germans».

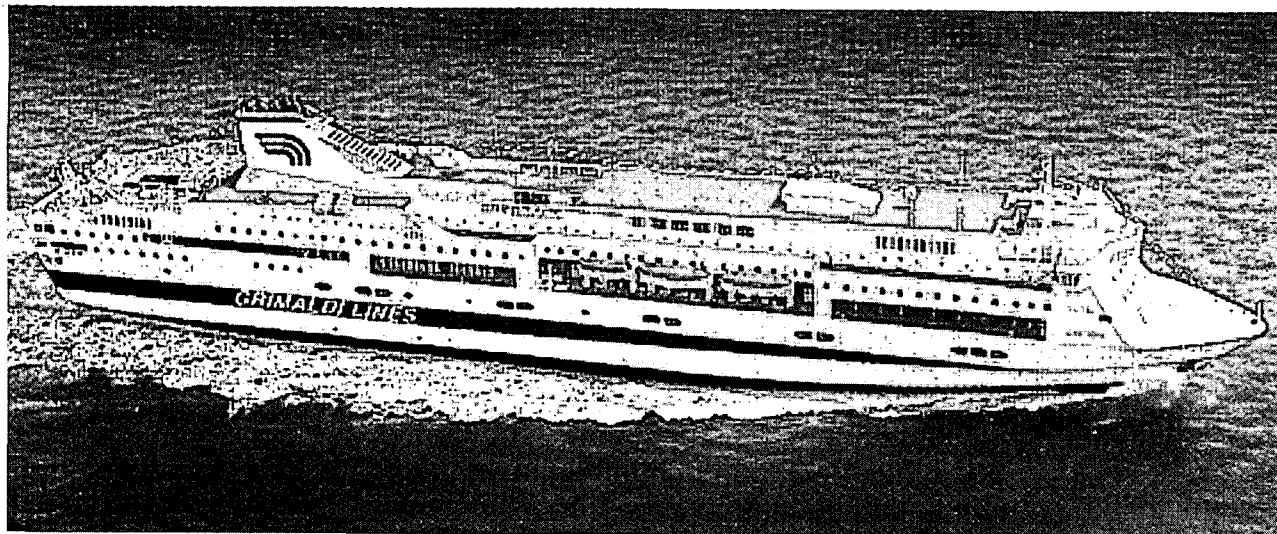
Els que de totes maneres no puguin o no vulguin anar massa lluny, tenen la possibilitat de guanyar de forma ordinària la indulgència plenària en els temples i santuaris designats a la diòcesi. A més de la catedral, també es pot pregar als santuaris de Santa Afra, i de la Mare de Déu dels Àngels, de la Misericòrdia de Canet de

GRANDI NAVI VELOCI

VIATGEU AMB NOSALTRES AL JUBILEU DEL 2000

Ferri línia regular

El Jubileu és alguna cosa més que un viatge a Itàlia. Per a tots els creients és un període ple d'espiritualitat al qual no podem faltar.

GRANDI NAVI VELOCI us traslladarà a Roma d'una manera molt especial: en un vaixell creuer amb totes les comoditats i en un tren modern.

Barcelona-Gènova
Vaixell M/n Fantastic

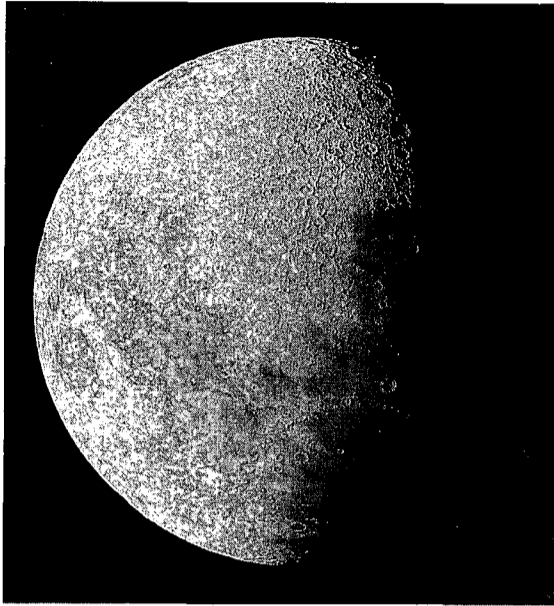
Gènova-Roma
Tren Inter City

Durant la travessia compartireu moments de descans i d'alegria a les modernes instal·lacions del vaixell, el qual disposa de diferents categories d'allotjament i de restauració.

Sol·liciteu informació: A. M. Condeminas S.A. Tel. 934 439 898 Fax 934 424 066 o a la vostra agència de viatges habitual.

Una nova teoria sobre l'origen de la Lluna

L'origen del nostre satèl·lit natural ha estat des de fa molts anys, una qüestió força discutida entre els professionals de l'astronomia. El problema es planteja a causa del fet estrany que la nostra Terra tingui un satèl·lit tan voluminós. Els altres tres planetes tel·lúrics (de característiques semblants a les del nostre), Mercuri, Venus i Mart, ni tan sols tenen cap lluna (els dos satèl·lits de Mart, Deimos i Fobos, és del tot segur que no són satèl·lits «naturals», sinó asteroides capturats pel planeta). Per què, doncs la Terra en té un de tan gros, que fins s'ha dit que caldria parlar de planeta doble? Per explicar el fet són tres les hipòtesis proposades, conegudes amb els noms de Lluna-filla, Lluna-esposa i Lluna-germana. La primera (proposada el 1880 per Georges Darwin) diu que va sortir d'una excrescència de la Terra, que deixà la cicatriu de l'oceà Pacífic. La segona que era un planeta errant que va ser capturat per la gravetat de la Terra (Harold Urey, 1950, i altres). La tercera és que és un autèntic satèl·lit format al mateix temps i de la mateixa «pasta» que el nostre planeta.

Creiem que la qüestió continua sense solució definitiva.

Avui dia, pràcticament descartada la primera explicació, la major part dels astrofísics s'inclinen per la tercera (amb diverses variants), si bé alguns també veien la plausibilitat de la segona. Però ara ve la notícia: dos astrònoms, W. R. Ward i R. M. Canup, acaben de publicar a la revista *Nature*, núm. 403, un article en què demostren amb càlculs que la Lluna podria haver-se originat per la col·lisió de la Terra amb un objecte de la grandària de Mart (el mateix Mart?). Les restes haurien format un disc al voltant de la Terra fins que per «acreció» s'haurien reunit fent un sol cos, la Lluna. I per què es troba 5° inclinada respecte de l'eclíptica? També hi ha càlculs fiables que demostren que per accions gravitatòries podien separar-la de l'òrbita inicial i això en poc temps. És com ressuscitar, d'una manera diferent, la primera d'aquelles tres hipòtesis. Què dir-hi? Per molt bons calculistes que siguin aquells dos autors cal dir que la possibilitat calculada no permet pas deduir lògicament la realització del fet.

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

La matemàtica i els matemàtics

30 Pierre de Fermat, príncep dels matemàtics amateurs

Un altre matemàtic dels que tenien relació epistolar amb fra Marin Mersenne era un funcionari estatal que com a aficionat es dedicava a les matemàtiques en les estones que el seu càrrec li ho permetia. Va arribar a tenir celebritat en vida, però potser encara en tingué més després de mort, sobretot per haver deixat penjada la demostració d'un teorema de teoria de nombres que s'ha fet famós amb una història de més de tres segles fins al moment present. És interessantíssima la personalitat d'aquest matemàtic aficionat que va superar, en molts aspectes, altres que n'eren professionals.

Conseller del Parlament de Tolosa del Llenguadoc

Pierre Fermat (1601-1665) va néixer el 20 d'agost del 1601 a Beaumont-de-Lomagne (Gascunya). Com que el seu pare era un mercader de pells prou benestant per proporcionar-li una bona instrucció, va poder rebre una educació privilegiada al monestir franciscà de Grandseville i després estudiar la carrera de lleis a Tolosa. Acabats els estudis ja obtenia una plaça d'advocat al Parlament d'aquesta ciutat, i el 1631 s'incorporava com a conseller en la Cambra de Peticions. Com que era un funcionari molt eficient, pujà ràpidament en l'escalafó i adquirí un títol nobiliari que li permetia posar un *de* abans del cognom. D'ara endavant se signarà Pierre de Fermat. I ascendí fins al càrrec de jutge suprem. A la pesta del 1652 va arribar al llindar de la mort, cosa que provocà que corregués ja la notícia del seu traspàs. Però sobrevisqué, com també en el seu càrrec va sobreviure als trasbalsos polítics de l'època, perquè complint els seus deures amb eficiència, sense mostrar cap ambició, no va cridar mai l'atenció dels qui podien remoure'l del lloc que ocupava.

I mentrestant trobà temps per dedicar-se a la ciència dels nombres fins a merèixer amb justícia el títol de «príncep dels amateurs» en matemàtiques, que li dona Eric Temple Bell a la col·lecció de biografies *Men of Mathematics*.

Devia ser cap al 1629 que començà a fer descobriments importants de matemàtiques. Llegint la *Col·lecció Matemàtica* de Pappus va mirar de reconstruir el que Apol·loni hauria escrit al tractat de *Llocs Plans*, basant-se en les referències que s'hi trobaven. El 1636, un any abans de publicar-se *La Géométrie* de Descartes, ja escrivia: «Sempre que en una equació apareguin dues quantitats incògnites tenim un lloc geomètric, una recta o una corba», que, com hom sap, és el fonament de la geometria analítica.

Fermat no va portar mai a la impremta cap dels seus descobriments. Tan sols se n'anaven coneixent alguns gràcies a la correspondència que mantenia amb Mersenne, i també amb Descartes, Pascal, Wallis i altres. Va morir el 12 de desembre del 1665 sense haver publicat res. El seu fill Clément-Samuel, conscient del mèrit del seu pare, anà recollint tot el que en trobà. El 1670 publicava l'*Arithmetica* de Diofant amb les 48 observacions que, al marge, hi havia posat el seu pare, i el 1679 *Varia opera mathematica*, que contenia els petits tractats o troballes a part que n'havia trobat.

Geometria analítica, càlcul diferencial, probabilitats i teoria de nombres

Fermat comunicava de vegades, no sempre, als seus amics els descobriments que feia de matemàtiques, però generalment sense detallar-ne la demostració, ni com hi havia arribat. Això de vegades exasperava el mateix Mersenne, amic que li demanava la demostració sense obtenir resposta, i no

cal dir John Wallis, un dels seus corresponents anglesos (amb qui no tenia gaire simpatia) que en deia «aquest maleït francès». Volia que els altres també s'esforcessin a trobar-ne la deducció. Era més aviat introvertit i no buscava el reconeixement públic dels seus mèrits, com si ja el satisfés el simple gust d'haver creat nous teoremes. A la callada, però, va aportar autèntiques genialitats a quatre camps de la matemàtica.

Respecte de la geometria analítica ja hem dit que va establir-ne el principi fonamental abans que ho fes Descartes. Dins de *Varia opera*, publicat pel seu fill, hi havia *Ad locos planos et solidos isagoge* («Introducció als llocs geomètrics-plans i de l'espai») que ja és una exposició analítica de multitud de llocs geomètrics, que es redueixen a una recta, o a una hipèrbola, o a un cercle, o a una paràbola... i hi demostra que les equacions de tercer i quart grau es poden resoldre gràficament amb interseccions de corbes còniques.

De càlcul diferencial té *Methodus ad disquirendam maximam et minimam* («Mètode per trobar un màxim i un mínim») també en *Varia opera*. Hi exposa el que en llenguatge actual diríem: «Els màxims i mínims són punts en què el valor de la derivada és zero», ja que diu que són els punts en què el quocient de dividir $f(x+e)$ - $f(x)$ per e tendeix a zero quan e es fa petitíssim (infinitèsim). No és estrany que llegint això Laplace digués que el veritable inventor del càlcul diferencial va ser Fermat. En aquesta mateixa obra resol la manera, correcta, de trobar la tangent a una corba corresponent a una funció del tipus $y = ax^n$. Aquest descobriment es va saber ja el 1638 gràcies a haver-lo explicat a Mersenne. Descartes, contrariat perquè li havia passat davant, hi objectà que no resolvia el cas general, per a qualsevol corba. També hi exposa Fermat com es pot trobar l'àrea de recintes limitats per corbes d'aquest tipus, és a dir, hi resol un problema de càlcul integral.

La seva contribució al que ara anomenem «Càlcul de probabilitats» es troba en la correspondència que mantingué amb Blaise Pascal. Entre tots dos establiren les

lleis matemàtiques que regeixen els jocs d'atzar.

I finalment a la teoria de nombres és on més es va distingir el nostre home. Es pot dir que va ser-ne el fundador en el sentit que se li ha donat modernament. Tot llegint l'*Arithmetica* de Diofant en un exemplar que adquirí de l'edició greco-latina de Claude Gaspard de Bachet, hi anava fent observacions i afegint-hi teoremes, suggerits per la mateixa lectura, i els anotava al marge del llibre. D'alguns teoremes en posava la demostració, però no pas de tots, i n'hi havia d'altres que eren pures conjectures sense que ni el mateix Fermat hi hagués trobat com poder demostrar-los. Però tot plegat era un conjunt molt ric. Un que és fàcil de demostrar i s'anomena «Teorema menor de Fermat» fa així: «Sempre que un nombre p sigui nombre primer (divisible només per ell mateix i per la unitat) i un altre nombre a sigui primer amb ell (sense factors comuns fora de l'1), el nombre $a^{p-1}-1$ és múltiple de p .» I n'hi ha d'altres que no ha estat difícil trobar-ne la demostració. Però dos han resultat no ser certs: el que diu que «si 2^n-2 és divisible per n aquest nombre n és nombre primer» és veritat només a mitges; és cert que si n és nombre primer aleshores és un divisor de 2^n-2 , però en canvi hi ha nombres del tipus 2^n-2 divisibles per n sense que n sigui primer. Per exemple quan $n = 341$, que és $11 \cdot 31$. I l'altra conjectura de Fermat equivocada és que tots els nombres que siguin del tipus 2^m+1 , amb $m=2^n$ han de ser primers. És cert que són nombres primers si n pren els valors 1, 2, 3 i 4, però Euler demostrà que no ho són quan n val 5, 6, 7, ..., 16. I ha quedat plantejat el problema de si hi ha cap altre nombre primer més a aquesta sèrie.

Ara bé, el «Gran teorema de Fermat» (així s'anomena) és un que ben bé que era cert, però fins fa poc no se n'ha pogut trobar la demostració rigorosa que ha mostrat que era veritat de debò. És el que diu que l'equació $x^n+y^n=z^n$ no té cap solució entera per a x, y, z , quan l'exponent n és un nombre natural més gran que 2. Aquest teorema té una història tan interessant que ens mereixerà un capítol a part.

Des de les 02.15 a les 8.00 hores, selecció de música instrumental.
Reflexió matinal a les 7.00 hores.
Informació general, d'Església i solidaritat, serveis i cultura, cada quart d'hora.
Comentari de l'Evangeli a les 2.00, 7.30 i 15.30 hores.
Pensament humà i cristià, cada hora.
Comentari creient sobre l'actualitat, a les 9.30 i 17.30 hores.

Dilluns

- 08.00-09.00 *El Primer Cafè* (informatiu i tertúlia). Presentat i dirigit per Francesc Rosaura.
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika* (espai infantil).
21.15-22.00 *Cinc Cèntims* (economia). Presentat i dirigit per Xavier Vilà.
22.00-23.00 *Nit d'Estels* (Església i solidaritat). Presentat i dirigit per Montse Girbau.
23.00-00.00 *Planisferi* (actualitat internacional). Presentat i dirigit per Dani Vilaró.
00.00-02.00 *La Gran Diferència* (selecció musical). A càrrec de Maria Sierra Rodríguez i Albert Murillo.
02.00-02.05 *Espurna d'Alba* (poesia). Presentat per Carme Catà i Jaume Rocosa.
02.05-02.15 *Dietari de Música i Músics* (efemèrides musicals). Presentat per Joan Úbeda.

Dimarts

- 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
21.15-22.00 *Cum Laude* (ensenyament i universitats). Presentat i dirigit per Oriol Freixenet.
22.00-23.00 *Nit d'Estels*
23.00-00.00 *Vianants* (tertúlia intergeneracional). Presentat i dirigit per Teresa Pou.
00.00-02.00 *La Gran Diferència*
02.00-02.05 *Espurna d'Alba*
02.05-02.15 *Dietari de Música i Músics*

Dimecres

- 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
21.15-22.00 *Planeta Blau* (medi ambient). Presentat i dirigit per Marta Cailà.
22.00-23.00 *Nit d'Estels*
23.00-00.00 *Mar de Claror* (catequesi). Presentat i dirigit per Rosa Deulofeu.
00.00-02.00 *La Gran Diferència*
02.00-02.05 *Espurna d'Alba*
02.05-02.15 *Dietari de Música i Músics*

Dijous

- 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
21.15-22.00 *Bojos per la Ciència* (ciència i tècnica). Presentat i dirigit per Antoni Paris.
22.00-23.00 *Nit d'Estels*
23.00-00.00 *De Pares a Fills* (família). Presentat i dirigit per Montserrat Esteve.
00.00-02.00 *La Gran Diferència*
02.00-02.05 *Espurna d'Alba*
02.05-02.15 *Dietari de Música i Músics*

Divendres

- 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
21.15-22.00 *On tu em diguis* (cultura). Presentat i dirigit per Oriol Garangou i Aure Farran.
22.00-23.00 *Nit d'Estels*
23.00-00.00 *Amb Llum Pròpia* (personatges). Presentat i dirigit per Joan Armengol.
00.00-02.00 *La Gran Diferència*
02.00-02.05 *Espurna d'Alba*
02.05-02.15 *Dietari de Música i Músics*

Dissabte

- 21.00-22.00 *Pentagrama de quatre* (música en català). Presentat per Xavier Pujol.
22.00-23.00 *La Tercera Lluna* (actualitat musical). Presentat per Joan Albert Lligonya.
23.00-00.30 *Ningú No És Perfecte* (cinema). Presentat i dirigit per David Serra.
00.30-01.00 *Fila 7* (teatre musical). Presentat per Sergi Corbella.
01.00-01.30 *Cova de Jazz* (jazz i blues). Presentat per Gemma Abellán.
01.30-02.00 *De nou n'hou* (noves músiques). Presentat per Joan Dalmau.
02.00-02.05 *Espurna d'Alba*
02.05-02.15 *Dietari de Música i Músics*

Diumenge

- 09.00-10.00 *Tot Sardana*. Presentat per Josep Maria Rojo i Josep Maria Palau.
18.45-20.00 *Eucaristia*
21.00-21.30 *La Pròrroga* (esports). Presentat i dirigit per Xavi Puig.
21.30-22.00 *Des de Nashville* (música country). Presentat per Roger Serra.
22.00-23.00 *Els Noms de la Música* (música clàssica). Presentat per Joan Úbeda i Roger Padullés.
23.00-00.00 *Temps de Paraula* (biblia i teologia). Presentat i dirigit per Anna Molins.
00.00-00.05 *Moments a mitjanit* (reflexió cristiana). Presentat i dirigit per Xavier Morlans.
00.05-00.30 *Missatge en una ampolla*. Presentat i dirigit per Miquel Albert Soler i David Ciscar.
00.30-01.00 *A tot cor* (música coral). Presentat per Joan Casas.
01.00-02.00 *Passió pel cant* (òpera). Presentat per Toni Roig.
02.00-02.05 *Espurna d'Alba*
02.05-02.15 *Dietari de Música i Músics*

RÀDIO BARCELONA (OM 666) - Diumenge de 22.05 a 23.00h, *Objectiu, l'home*: programa de valors humans. El cas de la setmana; un

espai per a la solidaritat; entrevista a Luci Lozano Garrido, que va tenir cura durant 28 anys del seu germà Lolo, paralític i cec; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard M. Carles (edita i presenta: J. M. Alimbau).

Desconnexions de Ràdio Estel**De dilluns a divendres:**

07.00-07.05 *Un bon motiu per viure*
12.00, 16.00, 18.00 *Punts informatius*
9.15, 13.30, 17.30, 19.30 *Temps*
9.30, 12.30, 16.30 *Agenda*
10.30, 14.30, 18.30 *Recomanació turística*

Dilluns

09.00-09.15 *Informatiu matí*
14.00-14.30 *Informatiu migdia*
20.00-20.30 *Informatiu vespre*
20.30-21.00 *Conversant amb el bisbe Joan (R)*

Dimarts

09.00-09.15 *Informatiu matí*
14.00-14.30 *Informatiu migdia*
20.00-20.30 *Informatiu vespre*
20.30-21.00 *Estels sobre el Principat*

Dimecres

09.00-09.15 *Informatiu matí*
14.00-14.30 *Informatiu migdia*
20.00-20.30 *Informatiu vespre*
20.30-21.00 *Església d'Urgell*
23.00-23.30 *Generacions vives*
23.30-00.00 *On anem?*

Dijous

09.00-09.15 *Informatiu matí*
14.00-14.30 *Informatiu migdia*
20.00-20.30 *Informatiu vespre*
20.30-21.00 *La Taula de l'Evangeli*

Divendres

09.00-09.15 *Informatiu matí*
14.00-14.30 *Informatiu migdia*
20.00-20.30 *Informatiu vespre*
20.30-21.00 *El Tresor de la Història*

Dissabte

01.00-02.00 *Senda Sonora*
10.00-10.30 *On anem? (R)*
12.30-13.00 *Conversant amb el bisbe Joan*
13.30-14.00 *In Corpore Sano*
20.30-21.00 *Estels sobre el Principat (R)*

Diumenge

08.30-09.00 *La Taula de l'Evangeli (R)*
18.00-18.30 *El Tresor de la Història (R)*
21.30-22.00 *Anirem tots cap al Cel*

Nota: amb motiu del període vacacional, Catalunya Cristiana no publicarà la programació religiosa fins al setembre.

Diumenge 2

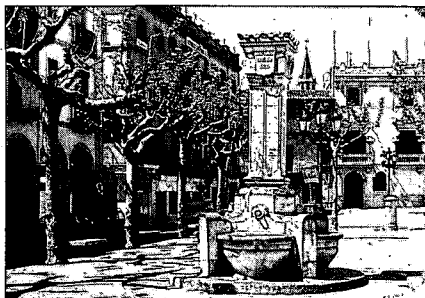
- 08.45 *Tiempo de creer* (programa protestant)
09.30 *Pueblo de Dios*
(repetició del dilluns 26).
10.00 *Últimas preguntas*
10.25 *Testimonio*
Meditació sobre un tema religiós (catòlic).

Mare de Déu amb el Nen, els àngels i els querubins (Galeria Uffizi, Florència).

10.30 Santa Missa

amb la participació de la Coral Tívoli de Vilafranca del Penedès (Alt Penedès), sota la direcció de Gregori Martínez. (Directori i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)

Plaça de la vila de Vilafranca del Penedès.

Dilluns 3

17.20 *Pueblo de Dios*

Dissabte 1

09.30 *Signes dels Temps*: No hi ha programa fins a la segona quinzena de setembre.

Divendres 30

20.30 *Creure avui*: «150 anys de la fundació de Mataró de les Missioneres de la Immaculada Concepció.» Presenten: Dolors Fernàndez i Marta Loire. Coordina: Albert Dresaire.

El programa repeteix l'emissió els dilluns a les 13.30 h.

Cada dijous, a les 21.40

Paraula i vida: glosses setmanals de Mons. Lluís Martínez Sistach.
Paraula i vida repeteix l'emissió els divendres a les 14.40 h.

L'últim dijous de mes

23.00 *Aquí, tots*: Magazín de notícies, reportatges i comentaris des del punt de vista de l'Església.

Cada divendres

22.30 *Camí de vida*

Recull de notícies i entrevista sobre un tema d'actualitat a càrrec de la Delegació de Mitjans de Comunicació. Presentat per Carles Sánchez.

JUNY ÉS EL MES CONSAGRAT AL SAGRAT COR DE JESÚS

Internet

• **SALESIANS.**— Els salesians de Don Bosco a Madrid presenten una pàgina, www.salesisjb.es, on ofereixen informació sobre col·legis, oratoris, centres juvenils o parròquies salesianes. També inclou seccions dedicades a les missions, la pastoral juvenil i la família salesiana.

• **ESCOLA DE CULTURA DE PAU.**— A www.pangea.org/unescopau trobareu un conjunt de temes sobre drets humans, conflictes, desarmament, campanyes... de l'Escola de Cultura de Pau, creada el 1996 per un conveni entre la Unesco, el Comissionat per a Universitats i Recerca de la Generalitat de Catalunya i la Universitat Autònoma de Barcelona.

• **LA CIUTAT DE L'ALEGRIA.**— Dominique Lapière, autor d'obres com *La ciudad de la alegría*, presenta una pàgina, www.cityofjoy.org, amb imatges que relaten l'aventura humanitària de la fundació creada per l'escriptor per guarir prop de 10 milions de tuberculosos, salvar 9.000 petits leprosos, vestir-los, tenir-ne cura, alimentar-los, educar-los... Des de fa vint anys, Lapière dona la meitat dels seus drets d'autor per a la causa dels desheretats de Calcuta. La pàgina web és, segons l'escriptor, la manera de «donar a conèixer a milions i

milions de persones que la pobresa no és una fatalitat i que tots podem fer alguna cosa per canviar les injustícies en justícia. És el missatge de mare Teresa».

Altres bisbats

• **TORRECIUDAD.**— Els dies 8 i 9 de juliol tindrà lloc una peregrinació a Torreciudad, amb motiu del XXV aniversari del santuari. Informació i reserves: església de Montealegre (Sr. Valls), tel. 933 014 347; Sr. Grijalba, 933 498 728, o Sr. Rojo, 934 173 874.

• **TURBALLOS.**— La comunitat de Turballos ofereix el 9 de juliol una trobada de reflexió-meditació-oració, per compartir una forma de vida senzilla i harmònica. Més informació: tel. 966 516 710.

• **NOVAHUMANITAS.**— Del 26 al 30 de juliol, sessions de formació humana sobre *Aprèn a analitzar-me*, a càrrec de M. Angeles de los Ríos. Més informació: c/ Don Felipe, 6, 3r 5a - Madrid, tel. 915 212 089.

• **XX PREMI MUNDIAL FERNANDO RIELO DE POESIA MÍSTICA.**— La Fundació Fernando Rielo convoca i patrocina el premi Mundial de

Poesia Mística, aquella que expressa els valors espirituals de l'home en el seu profund significat religiós. Els treballs s'hauran de presentar abans del 15 d'octubre a Jorge Juan, 102, 2n B - 28009 Madrid, tel. 915 754 091. L'adreça de correu electrònic és frielo@adenle.es i la d'Internet: www.rielo.com

Camps de treball

• **GERMANS DE SANT JOAN DE DÉU.**— Del 9 al 16 i del 22 al 29 de juliol, joves de 18 a 30 anys poden col·laborar amb la residència de disminuïts psíquics i malalts mentals dels Germans de Sant Joan de Déu de Ciempozuelos (Madrid). Més informació: tel. 954 632 600 (germà Isidoro), a/e: isantiago@betica.sanjuandedios-oh.es, Internet: www.sanjuandedios-oh.es

• **ACIDH.**— L'Associació Catalana d'Integració i Desenvolupament Humà necessita voluntaris majors de 18 anys per a activitats i sortides culturals relacionades amb l'estiu, de l'11 de juliol al 30 de setembre. Més informació: tel. 932 859 977 (Laia Anguera), a/e: facidh@suport.org

• **COMBONIANS.**— Projecte per finançar la construcció de cases, a la zona de Jalapa de Díaz, Oaxaca (Mèxic), on la població rural ha perdut les seves cases pels desastres ocasionats per l'huracà Mitch. Al matí es treballa la recollida de roba i sabates usades per reciclar i recaptar fons. Les tardes es dediquen a la reflexió, xerrades, pregària, creixement en la fe i testimonis missioners. Del 14 al 29 de juliol, per a joves de 18 a 28 anys. Lloc: Tomelloso (Ciudad Real). Més informació: c/ Arturo Soria, 101 - Madrid, tel. 914 152 412, a/e: jcalvera@yahoo.es

• **RELIGIOSES DEL SAGRAT COR.**— Proposen col·laborar en activitats d'animació, temps lliure i reforç escolar a nens amb un cert risc familiar, social i d'integració. Alhora oferten un espai de reflexió, d'intercanvi d'experiències i del seguiment de Jesús, amb joves d'altres llocs. Del 14 al 29 de juliol a Las Norias (Almeria), tel. 950

587 408 (Montse Prats o Mapi Etxabe) i del 15 al 29 de juliol, al Besòs (Barcelona), tel. 971 280 579 (Pilar Pavia).

• **ACAMPADA MISSIONERA A ASTÚRIES.**— Gobiendes és un petit poble d'Astúries situat en l'entorn de costa, valls i muntanyes; pas dels pelegrins que van a Santiago de Compostela. Els Equips Joves Ekumene organitzen cada estiu campaments per a joves (majors de 18 anys), per donar a conèixer els projectes dels equips i participar de les activitats. Són dies per conèixer, compartir la fe i «carregar piles» per al curs següent. Data: del 20 al 30 de juliol. Informació i inscripcions: José Antonio Barroso, c/ Velardes, 4 - 47002 - Valladolid, tel. 983 298 200 o 933 185 301, a/e: ekumene.va@teletelne.es

• **FUNDACIÓ ESCÓ.**— Necessita monitors majors de 18 anys per educar en el temps lliure, alimentar els nens, vetllar i potenciar aspectes sanitaris i oferir reforç escolar durant els mesos de juliol i agost. Més informació: tel. 934 430 635 (Albert).

• **MISSIONS.**— Els Amics de la Missió Claretiana de Guajarà-Mirim ofereixen durant el mes d'agost un camp de treball, al Brasil, on desenvolupar una experiència humana i sòlidària: activitats amb els agricultors de la selva amazònica. Més informació: tel. 938 502 519 (M. Dolors Serradell), 977 600 519 (Joan Font) o 934 766 830 (Enllaç).

Barcelona

• **PARRÒQUIA DE SANT RAMON DE PENYAFORT.**— La coral del Col·legi d'Advocats de Barcelona oferirà un concert d'estiu el 29 de juny, a les 20.30. La primera part estarà dedicada a cants relacionats amb la fe i la segona se centrarà en les cançons populars i tradicionals.

• **PIA UNIÓ DE SANT MIQUEL DELS SANTIS.**— Celebrarà el 5 de juliol, a les 19.30, la festa del seu patró amb una missa solemne a la parròquia de Sant Jaume apòstol, c/ Ferran, 28 - Barcelona. Més informació: tel. 933 185 607.

LLAR D'ANCIANS PRUDENCI MIRALLES per a grans persones grans

Amb el vostre ajut, anem endavant, ara i sempre.

"la Caixa" c/c 2100 0681 09 0100029142

Associació Prudenci Miralles per a Ancians
Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona
Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356 - NIF: G-08862781.

Els donatius desgraven un 20% del total a la declaració de l'IRPF. (Llei 30/1994).

APADRINEU UN NEN/A, AVIA

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 23 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ VOL DIR UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la labor humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurament i servei a l'Evangelí.

NECESSITEN UN PADRÍ! VOLS SER-HO TU?

100 ptes. cada dia poden fer-ho possible.

FUNDACIÓ CRISTIANA PER A NENS I GENT GRAN
CFCA/Espanya C/ Real, 21, 2º - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 54 47 50 - 983 54 52 06 - Fax 983 54 47 50 e-mail: fcnpny@teletelne.es

VOLUNTARIS DE LA PREGÀRIA PER LES VOCACIONS

ABRAHAM

1. «El Senyor va dir a Abraham: Vés-te'n del teu país, de la teva família i de la casa del teu pare, cap al país que jo t'indicaré. Et convertiré en un pare d'un gran poble, et beneiré i faré gran el teu nom, que serà font de benedicció» (Gn 12:1s).

Abraham deixa la seva terra per peregrinar vers on li indicaria Jahvé. Un lloc desconegut. Només la paraula del Senyor era el suport de la seva aventura.

—Senyor, feu que siguin molts els qui confiats de ple en la vostra paraula, segueixin els vostres camins per compartir amb vós la paternitat del vostre poble.

Número de contacte 972 570 439 (Banyoles).

Des del carrer

Als 50 anys d'edat, M. Assumpció Català, gironina de Castell d'Aro, ha arribat a ser la primera dona presidenta d'un Secretariat de Justícia i Pau català. L'únic precedent es troba al País Basc. El seu nomenament arriba en un moment important de l'entitat ja que enguany celebren els 25 anys d'implantació a la diòcesi de Girona. El seu repte és posar els fonaments de cara al nou mil·lenni.

M. Assumpció Català
presideix el Secretariat
diocesà de Justícia i Pau
de Girona

«Interessa contactar amb més grups de comarques»

—Ha estat escollida presidenta de Justícia i Pau en el 25è aniversari de la seva fundació a Girona. Quines propostes de futur té l'associació?

—Hauran de sortir de la nova Permanent, que s'acabarà de constituir aquests dies. Aleshores definirem què volem fer i els objectius marcats per a les campanyes concretes. De moment crec que les reivindicacions referents al deute extern continuaran fins a fi d'any, i potenciaré el treball en l'educació de la pau.

—Com serà la nova Permanent?

—M'interessa que sigui activa i que contacti més amb els grups de Justícia i Pau de comarques. Ara hauré de conèixer bé la gent del Maresme, d'Olot, de Salt, de Figueres, de Banyoles, de Palamós, de Sant Feliu de Guíxols i de les altres poblacions on hi ha representacions. Em sembla que una de les prioritats és que ens coneguem i treballar coordinadament perquè tothom pugui participar donant idees.

—Hi ha molt grups a la diòcesi de Girona?

—En principi cada municipi o paròquia gran podria tenir-ne. Però no

depèn tant de les institucions com del fet que hi hagi persones que es vulguin comprometre. Ara per ara, a part dels simpatitzants, hi ha uns 160 associats, però voldríem que el nombre augmentés. Potser es podria fer una campanya, però el més efectiu és el contacte personal perquè és una associació que té credibilitat.

—En una glossa sobre el 25è aniversari el bisbe Jaume Camprodon deia que de vegades Justícia i Pau té paraules de denúncia dures que fan coïssor perquè toquen de prop.

—Som revolucionaris en el sentit de ser crítics i prendre opció davant de fets concrets buscant sempre una sortida digna. Si estàs ficat en aquesta societat de vegades veus injustícies per totes bandes, i si vols ser honest s'ha de fer un crit d'atenció, tant si és als polítics, com a la societat o als eclesiàstics, i no hi ha dubte que a nosaltres mateixos també.

—Quina és la peculiaritat del Secretariat de Girona?

—Estem molt coordinats amb altres associacions i les activitats que es fan en les ONG. Alhora hi ha un treball

propri però sempre mirant cap enfora. En aquest sentit mirem com realitzar i orientar en el marc diocesà les prioritats decidides en l'àmbit estatal i fins i tot europeu. Per a nosaltres el referent és Barcelona, que treballa conjuntament amb el Secretariat estatal de Madrid.

—Com s'arriba a ser la primera dona presidenta d'un Secretariat de Justícia i Pau a Catalunya?

—Fa anys que ja col·laborava amb Mans Unides, i vaig participar en la comissió sobre el deute extern de la Coordinadora d'ONG Solidàries. Caterina Cargol, una activista històrica que va morir fa dos anys, juntament amb Benigno Mancebo, que també ens va deixar l'any passat, em van fer conèixer Justícia i Pau, i em va semblar molt convenient participar en grups que treballen pel desenvolupament i la justícia social. Ara voldria aportar alguna cosa a la història de Justícia i Pau. També voldria tenir un record per presidents com Pere Thió o Josep Delàs, que van morir l'any passat.

Guillem Farré

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Sobre les revelacions privades

La recent publicació de la tercera part del missatge de Fàtima posa encara més d'actualitat el tema de les revelacions privades, ja suscitat per la canonització dels dos infants vidents, Francesc i Jacinta.

Cada vegada que ens trobem davant fets d'aquesta índole, és fàcil observar entre els catòlics dues predisposicions de sentit contrari: la dels qui desitjarien de tot cor que fossin autèntics i en tenen prou amb pocs arguments per creure-hi, i la dels qui més aviat preferirien que no ho fossin i, d'entrada, es mostren reticents a qualsevol verificació. Després ve el procés d'anàlisi, generalment llarg, i aleshores molts canvien d'actitud segons el seu resultat. Però sempre subsisteix, en l'ànim dels uns i dels altres, quelcom d'aquelles predisposicions primeres...

Ja recordava, en l'anterior comentari, una reiterada afirmació del Papa: la canonització dels dos *pastorinhos* no és deguda a les aparicions. Com explica el pare Paolo Molinari (*La civiltà cattolica*, 3.597), «les aparicions no són una prova de l'heroïtat de les virtuts dels nens de Fàtima, perquè es tracta d'una gràcia *gratis-data* que, com a tal, no fa ser millor qui la rep».

Per la seva banda, el cardenal Ratzinger, en una entrevista al diari *La Repubblica*, ha estat absolutament clar: «No res, no res de dogma de fe en matèria d'aparicions. Un catòlic pot no creure-hi perquè, repeteixo, no estem davant de veritats de fe.» Això, naturalment, no treu que s'hi pugui creure ni que, més enllà de la fiabilitat de cada aparició, siguem sensibles a esdeveniments providencials de renovació cristiana tan entranyables com el suscitat per la Mare de Déu de Lourdes, per exemple. El mateix Ratzinger, en l'entrevista esmentada, no s'està de dir: «El lligam entre l'atemptat sofert pel Papa i el tercer secret, em sembla evident.» Es tracta, però, d'una evidència personal seva —i de moltíssims més, sens dubte— que no forma part dels continguts de la fe de l'Església.

Qui se senti poc inclinat a creure en visions, d'una banda ha de sentir-se lliure i en pau. De l'altra, hauria d'evitar actituds d'autosuficiència i de poca receptivitat de la lliure acció de Déu en cada persona, tal com és aquesta i tal com s'expressa.

Als qui en són entusiastes, en canvi, els aniria bé de meditar les següents paraules de sant Joan de la Creu. «[Déu], donant-nos, com ens va donar, el seu Fill, que és la seva Paraula, ens ho va donar tot plegat i d'una sola vegada en aquesta Paraula única, i ja no ha de parlar més. ...Per això el qui ara volgués interrogar Déu o desitges alguna visió i revelació, no solament faria una niciesia, sinó que ultratjaria Déu per no posar els ulls totalment en Crist i per desitjar alguna cosa diversa, una novetat.» I també aquests, naturalment, tot evitant un excés de credulitat, han de sentir-se lliures i en pau.

Impromptu

Turisme espacial

La televisió ha llançat la notícia al migdia, a l'hora de dinar i, per poc, no se'm posa al revés tot el que havia engolit. El turisme espacial ja és un fet: un multimilionari americà passarà uns dies de vacances a l'antiga estació MIR que aquestes setmanes estan rehabilitant per posar-la en servei i, a més, per acollir estadants que res tenen a veure amb els estudis i experiments que normalment allí es duen a terme.

Només és el caprici de voler veure la Terra des d'uns quants quilòmetres d'alçada, i la Lluna una mica més a prop, amb les màximes garanties de seguretat en el viatge d'anada i tornada que, segons diuen, li costarà vint milions de dòlars, uns tres mil cinc-cents milions de pessetes pel cap baix.

Potser el que m'ha sobresaltat l'estómac és pensar que hi ha individus com aquest americà que es permeten aquests luxes absurds i gairebé insultants, mentre a molts i molts llocs del planeta la gent va morint de fam i de misèria.

No seria millor que aquesta inversió la desviés a qualsevol país del Tercer Món per alleugir la fam i ajudar al seu desenvolupament? No li diu res la seva consciència? Potser ja no sap què és tenir consciència.

Oriol Camps